

**STUDIU LINGVISTIC**  
**ASUPRA CĂRȚII A DOUA (IEȘIREA) DIN BIBLIA DE LA BUCUREȘTI (1688), ÎN**  
**COMPARAȚIE CU MS. 45 ȘI CU MS. 4389**

DE  
VASILE ARVINTE

INTRODUCERE

În studiul de față se continuă cercetarea limbii literare românești din a doua jumătate a secolului al XVII-lea așa cum această realitate se oglindește în cartea *Ieșirea*<sup>1</sup> din *Biblia de la București* (1688) și în cele două texte rămase în manuscris și nestudiate din această perspectivă până în prezent: ms. 45 (cca 1665–1685) și ms. 4 389 (cca 1665–1680). Începutul a fost făcut, pentru cartea *Facerea*, în volumul I din colecția de față, în *Studiul lingvistic asupra primei cărți (Facerea) din Biblia de la București (1688), în comparație cu ms. 45 și cu ms. 4 389*, p. 47–128 (vom folosi abrevierea ST.L. FAC). Deoarece multe dintre fenomenele lingvistice de care ne-am ocupat în studiul acum menționat se întâlnesc și în cartea a doua a *Psaltierului*, în cele ce urmează ne vom opri numai asupra acelor fapte (forme gramaticale, derivație, cuvinte cu etimologii noi, semantism etc.) care diferă de cele cercetate în studiul anterior. Fenomene noi se întâlnesc și în compartimentul dedicat studiului sunetelor. Clarificarea lor contribuie în mod direct la adoptarea unor soluții optime în problema complicată a transcrierii cu litere latine a textelor studiate. Totodată, o serie de exemple aparținând compartimentului fonetic, care au fost întâlnite în cele trei variante ale cărții *Ieșirea*, sînt de natură să aducă precizări de detaliu și completări la cele spuse în ST.L. FAC. cu privire la aceleași fenomene.

Criteriile selecției faptelor lingvistice și modalitatea discutării lor științifice au fost prezentate în ST.L. FAC. (*Introducere*, p. 47, și *Concluzii*, p. 103–105). Fiecare fenomen studiat este raportat la norma literară a textului din care provine, este apoi comparat cu fenomenul echivalent din celelalte două texte studiate și, eventual, cu norma literară a altor texte contemporane, iar în final este confruntat cu norma limbii române literare moderne. Cu fiecare ocazie, sînt scoase în relief tendințele inovatoare față de limba literară a secolului precedent, al XVI-lea, sînt semnalate unele trăsături arhaice și sînt menționate unele fenomene aberante, dialectale, care individualizează textul studiat în contextul normei limbii române literare din a doua jumătate a secolului al XVII-lea. Preocuparea predominantă este aceea de a surprinde și ilustra cu cît mai multe exemple modalitatea de constituire a unora dintre normele limbii române literare care mai târziu au fost adoptate în limba literară modernă. În aceste

operații, s-a recurs de multe ori la analiza cantitativă și comparativă a fenomenelor studiate din cele trei texte, operație posibilă datorită datelor computerizate, concretizate în liste complete de cuvinte în context, pentru fiecare din textele în discuție.

I. FONETICA

1 Accentul

1.1.0. Substantivul *aripă* poate fi accentuat fie pe prima, fie pe a doua silabă: *áripă* și *aripă*. Oscilația se explică prin etimologie: lat. pop. \**alāpa* (<*āla* 'aripă', vezi REW<sup>3</sup>, 310), cu accentul pe prima silabă, a fost influențat de lat. pop. \**alipo* (un derivat verbal din *āla* + suf. lat. *-ipo*), prezent în rom. (in)*arip(ez)*, *aripat*, vb. *a se aripi* 'a bate din aripi' (H. Tiktin, DRG., s.v.; G. Pascu, *Suf. rom.*, p. 178). În BB, Ex., din totalul de 8 ocurențe, 3 au accentul pe prima silabă, *áripă* (cu forme de sg. sau pl., art. sau neart.), iar 4, pe a doua silabă, *aripă*. Într-un caz (Ex., 38, 10), accentul nu este notat. Față de această normă oscilantă, în ms. 45, accentul, care-i notat în toate cele 8 ocurențe, este întotdeauna pe prima silabă, *á*-. Aceeași situație se întâlnește și în ms. 4 389, cu adaosul că aici numărul ocurențelor este numai de 4. Modul de accentuare a acestui cuvînt nu-i nici pînă astăzi normat, căci în DEX, după ce se propune ca fiind în conformitate cu norma varianta *áripă*, se menționează ca uzuală și varianta *aripă*.

1.2.0. Exemplelor de nume antice de țări terminate în *-ia*, accentuat și neaccentuat, din ST. L.FAC. p. 48 (I.1.3.1.) li se alătură câteva cazuri din Ex. Astfel, numele de țară *Finichia* 'Fenicia', cu accentul notat, apare în BB și în ms. 45 în sintagma „*La parlea Finichii*” (Ex., 16, 35); în ms. 4 389: „*La marginea Finichei*” (*ibid.*). În primul caz, modelul a fost gr. εἰς μέρος τῆς φοινίκης [(τὸ μέρος, -εος, -ους 'part']]; pentru al doilea, sl. кѣ краю финичномѣ (sl. *kraj* 'Rand').

2. VOCALISMUL

2.1.0. Vocala *a* neaccentuată din sl. *narodŭ* a devenit în mod normal în rom. *ă*: *nărod*, formă care circulă în scrierile din secolul al XVI-lea și din cea mai mare parte a secolului următor. Pe la mijlocul secolului al XVII-lea, începe să apară varianta *norod*, rezultată prin asimilație regresivă (vezi DLR, s.v.).

<sup>1</sup> Vom folosi abrevierea Ex. (-*Exodus*).

24.5. Despicarea vocalelor din diftongii *ie* (> *iē*), *ia* (> *iā*), *io* (> *iēo*). Verbul *a chema* <lat.: *clamo*, -are (> \**cl'amu*> \**Kāmu*> *Kāmu*> *Kem*) cunoaște în ms. 4 389 forme: *chiem* (*kīēm*), rostit *chiēm* (Ex., 2, 7; 29, 46); *chiāmā* (*kīāmā*) (Ex., 2, 8); (voi) *chiēma*





Concluzii la fenomenele discutate în paragrafele 1.2.4.0.–1.2.4.12. Rostirile *vîiață, pîiață, fîiață, pîiață, pîiadecă*, apoi *fîiarbe, pîiaie, vîiarbe* sînt arhaice și reale. În cazul primului cuvînt, grupul *-lîă-* este etimologic, în celelalte a avut loc fenomenul „despicării vocalelor”. Un anumit rol îl va fi avut în acest proces și verbul de origine slavă *a priimi*. După aceste modele, s-au creat și variantele de tipul *chiem, chiiamă, inchiiega, chiteolori* etc. Rostirile de mai sus caracterizează pînă astăzi limbajul bisericesc.

2.5.0. Menținerea fazei mai arhaice cu *é + n + cons.* (vezi ST.L. FAC., p. 52; 1.2.6.0.) este ilustrată de două exemple din BB: *cuvintele* (Ex. 4, 15; în alte 21 de ocurențe, apare *-in-*); *veșmentele* (Ex. 31, 9, 9; în alte 11 ocurențe, varianta cu *-in-*).

2.5.1. Vocalele *e* neaccentuate și *+n, m + cons.* rămîine netrecută la *i* în următoarele exemple: în BB: *intenzînd* (Ex., 7, 5); *intempînd* (Ex., 4, 24); *mencinoasă* (Ex., 20, 16); *semenșile* (Ex., 12, 14; 16, 32, 34; în alte 11 cazuri, apare *-in-*); în ms. 4 389: *ceneva* (Ex. 21, 17; în multe alte ocurențe, *-in-*).

2.6.0. Trecerea lui *e* neaccentuat la *i* (vezi ST.L. FAC., p. 52–53; 1.2.6.3) se întîlnește sporadic în toate cele trei texte (înainte de accent): *acoperimînt*, în BB (Ex., cu 12 ocurențe, față de *acoperemînt*, cu 29 de ocurențe); *chiolori*, în BB (Ex., cu 5 ocurențe, față de *cheolori*, cu 4 ocurențe); *ficior*, în ms. 45 (Ex., cu 30 de ocurențe; de regulă, acest text are varianta moldovenească *ficior*); *ferical*, în ms. 4389 (Ex., 26, 32; și *ferecal*, *ibid.*); *înșilepșii*, în BB (Ex., 7, 11); *minicale*, în BB (Ex., 19, 16); *ostineala*, în BB (Ex., 2, 11); *numêrnic*, în BB (Ex. 20, 10); *prioiească*, în BB (Ex., 28, 37; 31, 9); *prisare*, în BB (Ex., 9, 8); *prisară*, în BB (Ex., 9, 10); *tribuia*, în ms. 45 (Ex., 16, 22); (după accent): *sécirea*, în BB (Ex., 34, 21); *sécirii*, în BB (Ex., 23, 16; 34, 22; tot astfel în formele articulate de plural); *belciugile*, în BB (Ex., 27, 10, 11, alături de *belciuge*, Ex., 26, 11, și *belciugele*, *ibid.*); *laturi* (sg.), în BB (Ex., 37, 8) și în ms. 45 (Ex., 37, 3, 8); *mașile*, în BB (Ex., 12, 9; ms. 45, Ex., 29, 17); *obracile*, în BB (Ex., 37, 9, 9); *pinzile*, în BB (Ex., 27, 9; și, tot acolo, *pinzilor*, Ex., 27, 14). Pluralul substantivului *piatră* este *pietri* (în BB, Ex., 19 ocurențe; în ms. 45, Ex., 22 ocurențe; în ms. 4 389, Ex., 18 ocurențe). Forma articulată *pietrite* cunoaște în BB, Ex., 7 ocurențe, în ms. 45 și în ms. 4 389, cite 4 ocurențe, iar *pietriti*, 4 ocurențe în ms. 45, Ex.

2.6.1. În cazul pronumelui negativ *nemică* (<lat. *nec-nica*), trecerea lui *e* neaccentuat la *i* nu devine normă decît în ms. 4 389, Ex., unde apar 10 atestări ale formei *nimic*. Textul BB are o dată varianta *nimică* (Ex., 5, 8) și de două ori *nemică* (Ex., 3, 11; 10, 15). În ms. 45, *nimic* cunoaște 4 ocurențe, iar *nemic*, 1 (Ex., 5, 11) (vezi I. Gheție, *BDRL*, p. 164).

2.6.2. Formele adv. (și conj.) *nice* (<lat. *nique*) pot fi mai bine urmărite în textul tipărit al BB, căci în manuscrise silaba finală este de foarte multe ori supraserisă și incomplet transcrisă. Astfel, în BB, Ex., forma *-e* apare în 30 de ocurențe, iar *nici*, în 4 ocurențe, dintre care numai două sînt sigure, fiind scrise în rînd: Ex., 4, 1; 32, 17. Prin urmare, varianta mai arhaică, *nice*, este preponderentă. Constatarea este asemănătoare cu cea făcută asupra textului din cartea *Facerea* (vezi ST.L. FAC., p. 53; 1.2.6.3.). O situație asemănătoare se găsește și în ms. 45, unde *nice* este atestat de 22 de ori, iar *nici*, de 11 ori. Trebuie făcută însă precizarea că, în ultimul caz, slovele finale *-u* sînt supraserise, astfel că ele ar putea fi interpretate ca *-ce*, cum se întîmplă în cazul multor alte cuvinte din acest text. Încă și mai complicată este situația acestui cuvînt în ms. 4 389. Aici, din cele aproximativ 70 de

ocurențe, slovele *-u* sînt scrise în rînd numai în două ocurențe (Ex., 22, 25; 23, 9). În rest, apare un *q* supraseris, care poate avea altă valoare de *-ce*, cît și de *-ci* (cf. *cincizeci*, care are silaba finală scrisă *-q* (Ex., 26, 5). În prezenta ediție, am optat pentru forma cu *-ci*, dar avem rezerve serioase că inovația era generalizată în scrisul traducătorului acestui manuscris. Aceasta pentru că în epocă inovația era abia în faza incipientă.

2.6.3. Trecerea lui *e* neaccentuat la *i* în *nimini* (<lat. *neminem*) se găsește numai în ms. 4 389 (Ex., 28, 12; 10, 23, 23; 16, 19; 23, 17; 34, 3, 24). Pentru alte texte vechi, vezi I. Gheție, *BDRL*, p. 163–164.

2.7.0. Sunetul *i* accentuat apare ca *u* în *dzuă, dzuă*, în ms. 45 (Ex., în 28 de ocurențe) (vezi ST.L. FAC., p. 53; 1.2.8.0.).

2.7.1. Sunetul *i* neaccentuat apare ca *e* în: *agonesit*, în ms. 45 (Ex., 15, 16); *ărepile*, în ms. 45 (Ex., 28, 12); BB (Ex., 37, 9); *azeme*, în BB (Ex., 12, 18); *cerezi*, în ms. 45 (Ex., 13, 12); *celi*, în ms. 4 389 (Ex., 24, 7); *inema*, în BB (Ex., în 9 ocurențe, față de 15 ocurențe cu *inima*); *impotrîvnicelor*, în BB (Ex., 23, 22); *mîneindu-se*, în BB (Ex., 4, 14); *potrevindu-se*, în BB (Ex., 38, 18); *praznec*, în BB (Ex., 13, 6; 28, 18; în ultimul caz: *praznecului*); *silnecia*, în BB (Ex., 6, 6); *sfêșnec* (<vsl. *svêštnikŭ*), în BB (Ex., în 8 ocurențe); *tremis*, în BB (Ex., 3 ocurențe; *tremite*, 6 ocurențe; *tremiș*, 4 ocurențe; *tremișă*, 3 ocurențe; în BB, varianta cu *-i* neaccentuat cunoaște aproximativ 50 de ocurențe; forma *tremis* apare și în ms. 4 389, Ex., 7, 7); *vrăjelor*, în ms. 45 (Ex., 9, 11); vezi ST.L. FAC., p. 53; 1.2.8.2.

2.7.2. Sincoparea lui *i* neaccentuat, devenit uneori *e*, în *dirept, dreptale* (vezi ST.L. FAC., p. 53; 1.2.8.3.), este realizată în modul cel mai consecvent în ms. 45 (Ex., în 24 de ocurențe); vb. *îndreptă* (Ex., 4, 12; 23, 25); *îndreptedzi* (Ex., 23, 7). O singură dată este atestată forma *dirêpte* (Ex., 29, 20), dar chiar în acest loc varianta cu sincoparea lui *i* este prezentă în 5 ocurențe. Varianta cu *-i* trebuie atribuită copistului Dumitru din Cîmpulung, influențat, desigur, de norma mai veche și, totodată, și muntenească, a epocii. Într-adevăr, în BB, Ex., variantele *dirept, dreptale* etc., cunosc un număr de 21 de ocurențe, *derept, dereptale* etc., 5 ocurențe. Li se alătură *îndreplezi* (Ex. 23, 7; *îndreptă* (Ex., 4, 12; 23, 27). Demn de remarcat este faptul că în BB, atît în cartea *Facerea*, cît și în *Iesirea*, nu se întîlnesc niciodată formele cu *-i* sau cu *-e* sincopate. Formele nesincopate sînt preponderente și în ms. 4 389: *dirept (direptă)*, *dreptale* cunosc în Ex. un număr de 18 ocurențe; varianta *derept (dereptă)* are 2 ocurențe (Ex., 14, 22; 18, 21); *îndreptă, îndreplezi, îndreptare* apar de 7 ori; *nedirept, o dată; nedireptă*, de 7 ori; *nedireptale*, de două ori. În acest text, *drept* (prep.) are 2 ocurențe (Ex. 16, 29; 26, 5).

2.7.3. Epenteza lui *i* neaccentuat se întîlnește o singură dată în cuvîntul *roidie*, în ms. 45 (Ex., 28, 29). Fenomenul ar putea fi pus pe seama copistului muntean, Dumitru din Cîmpulung, dacă nu-i mai degrabă un rezultat al influenței cuvîntului vgr. *роїдѣю*; vezi mai jos, IV.1.5.29.

2.8.0. Vocalele nazale vsl. *q* cunoaște în împrumuturile vechi slave ale românei fie reflexul *un*, fie *în* (*im*). În cazul verbului vsl. *porqiti*, textele analizate prezintă atît varianta cu *-un-* (*porunci*, și postverbalul *poruncă*), cît și varianta cu *-în-* (*porinci*, *porincă*). Dar, în mod neobișnuit, se întîlnesc încă două realizări: cu *-ăn-*, în *porânci*, *porâncă*, și cu *-on-*, în *poronci*, *poroncă*. Ultimele două realizări necesită explicații. Reflexul *-ăn-* (în grafia chirilică *-ън-*) s-ar

putea să nu aibă o bază în rostire, ci să avem a face numai cu o chestiune de grafie, știut fiind că acest semn se folosește adesea cu valoare de *l*. Totuși, nu poate fi exclusă complet nici posibilitatea unei influențe bulgărești recente, limbă în care iusul mare s-a denazalizat, devenind *ă*. Cealaltă variantă, cu *-on-*, s-a putut realiza printr-un fenomen de asimilație progresivă, dar a putut fi pusă în circulație și de unii cărturari, care cunoșteau etimonul slavon.

Situația acestor patru reflexe ale lui *o* vechi slav din cuvântul menționat, în cele trei texte studiate, este următoarea: în BB, Ex., se întâlnesc reflexele cu *-in-* și cu *-un-*: *porinci* (cu *-ж-*), în 3 ocurențe; *porincit*, în 3 ocurențe; *porunci*, în 16 ocurențe; *poruncit*, în 30 de ocurențe; *porunceă*, în 2 ocurențe; *poruncescu*, în 2 ocurențe; *poruncște*, în 2 ocurențe; *poruncia*, 1 ocurență; *porunca*, în 2 ocurențe; *poruncile*, în 6 ocurențe; în total 59 de forme cu *-un-*. În ms. 45, Ex., se află 38 de forme cu *ж* (probabil *porânci*) și 24 cu *ж*, *porinci*, în total 62 de ocurențe. Nu apare în acest text, în cartea *Ieșirea*, varianta cu *-un-* (dar nici cea cu *-on-*). Față de aceste două texte, în ms. 4 389 nu apare, în cartea de care ne ocupăm, grafia *жн*, ci, fie grafia *жн* (*porâncesc* etc.), într-un număr de 42 de atestări, fie grafia *шн* (*poruncit* etc.), în 18 cazuri. De menționat că în Ex., 5, 6, din acest ms., forma *porunci*, din text, este însoțită, pe margine, de varianta *porânci* (cu *-жн-*). Nu putem spune dacă grafia *жн* era egală cu grafia *шн* din BB, adică dacă avem a face în ms. 4 389 cu rostirea *porânci* sau cu rostirea *porânci* (vezi și ST.L. FAC., p. 54; I.2.9.4.)<sup>1</sup>.

2.9.0. Vocaletă *o* neaccentuată în forma *conoaște*, din BB (Ex., 16, 12), apare netrecută la *u* (<lat. *cognosco*, -*ere*). Alte exemple cu *con-*, vezi în H. Tiktin<sup>2</sup>, DRG, s.v.

2.10.0. Trecerea lui *o* neaccentuat la *u* a avut loc în exemple ca: *pugoață*, în BB (Ex., 32, 33); *rușit* („*Pici rușite*“: „vopsite în roșu“), în BB (Ex., 26, 14; 35, 7, 22; 36, 16; 39, 33), în ms. 45 (*ibid.*) și în ms. 4 389 (Ex., 25, 5; 26, 4; 35, 14); *usebi* (de ~), în ms. 4 389 (Ex. 16, 29) (<*osebi* <vsl. *o sebĭ* „fără sich“).

2.10.1. Vocaletă *o* neaccentuată în cuvântul *preot* alternează cu *u*, *preut*, și tot astfel și derivatele *preofesc*-*preufesc*; *a preofi*-*a preuși* etc. După CDDE, nr. 1 441, varianta cu *o* ar proveni din \**uā* <\**ue*: \**preūdu* <\**preūtru* <\**prēbiterum* <\**prēsbyter*. Varianta cu *u* ar fi, deci, posterioară. Varianta cu *o* se întâlnește în BB și în ms. 4 389. În BB, Ex.: *preofescă*, cu 5 ocurențe; *preofi*, 1 ocurență; *preotul*, 3 ocurențe; *preofie(i)*, 2 ocurențe; *preofii*, 2 ocurențe. În ms. 4 389, Ex.: *preotul*, 2 ocurențe; *preofescă*, 2 ocurențe, *preofești*, 1 ocurență, *preofie*, 2 ocurențe; *preofii*, 1 ocurență. Dar în ms. 45, în toate cazurile apare numai forma cu *u*: *preușii*, 1 ocurență; *preufescă*, 2 ocurențe; *preușie*, 1 ocurență; *preușiei*, 1 ocurență; *preuși*, 1 ocurență; *preutul(ui)*, 2 ocurențe. Varianta cu *u* caracterizează graiurile daco-române de nord-est (vezi I. Gheție, BDRL, p. 116–117).

2.10.2. În mod sporadic, vocaletă *o* neaccentuată apare ca *e*, în forma *slobezi* (să fie ~), din ms. 4 389 (Ex. 21, 27).

2.11.0. Reflexele lat. *nūbĭlum*, anume *nuăr*, *noor*, *nor* (vezi ST.L. FAC., p. 54; I.2.10.0.), se întâlnesc în cartea *Ieșirea*, după cum urmează. În ms. 45, forma arhaică *nuăr* cunoaște 12 ocurențe, în timp ce forma nouă *nor*, 6 ocurențe. În ultimul caz, nu este exclusă o intervenție a copistului muntean al acestui text, care, pe măsură ce înainta cu transcrierea, intro-

ducea tot mai multe forme din norma literară sudică, muntenească. În cartea *Facerea*, varianta *nor* nu apare în ms. 45. Față de ms. 45, în cele două texte cu norma literară sudică, BB și ms. 4 389, varianta *nor* este generală. În BB, Ex., sînt 18 atestări ale acestei forme, iar în ms. 4 389, Ex., 22 de ocurențe. În BB, apare de câteva ori și varianta intermediară: *noor* (ноор) (Ex., 13, 21); *noorului* (ноорѹла; ѹ) (Ex., 13, 22; 13, 19).

2.12.0. Vocaletă *u* neaccentuată apare, sporadic, ca *o*, în: *paporă*, în ms. 4 389 (Ex., 2, 3); *răolate*, în BB (Ex., 32, 11, 13) și în ms. 4 389 (Ex., 5, 19; 32, 14); *răolăilor*, în ms. 4 389 (Ex., 32, 12); *ușora*, în ms. 4 389 (Ex., 18, 22); *ușoral*, în ms. 4 389 (Ex., 5, 8); *ușorăm*, în ms. 4 389 (Ex., 5, 5).

2.13.0. Varianta fonetică neobișnuită *cuiuburi*, în loc de *cuiburi* (vezi ST.L. FAC., p. 54; I.2.10.1.), caracterizează textul BB, apărind în cartea *Ieșirea* de 23 de ori. Fenomenul labializării lui *i*, care a dus la apariția acestei forme, se întâlnește și într-un cuvânt ca *liungură*, în loc de *lingură*, variantă fonetică auzită de mine în graiul din Valea-Seacă, com. Bălățești, jud. Neamț. În ultimul caz, însă, *i* era sonant și sub accent.

2.14.0. Varianta fonetică accidentală *umșor*, pentru *ușor* (la ușa) (<lat. *ostiolum*), se întâlnește numai în ms. 45: *umșori* (Ex., 12, 22, 23). Pentru acest cuvânt, N.A. Ursu, *Noi informații privitoare la manuscrisul autograf și la textul revizuit al Vechiului Testament tradus de Nicolae Milescu (III)* în LR, anul XXXVIII, nr. 1, 1989, p. 45, prezintă încă 7 atestări ale variantei în discuție. Există și scrierea *umșori*, care probează că de fapt avem a face cu o rostire nazală a lui *u-*. N.A. Ursu, iar mai înainte H. Tiktin<sup>1</sup>, DRG, p. 1 702, sub *ușcior*, au observat că varianta *umșor* se întâlnește numai în scrierile lui Dosoftei, iar acum ea apare și în ms. 45. Pentru N.A. Ursu, apariția lui *umșor* în textul tradus de Nicolae Milescu al *Vechiului Testament* nu se poate explica decât ca un rezultat al unei revizii făcute acestui text de către Dosoftei, eventual de către unii din cărturarii care activau în cercul învățatului mitropolit al Moldovei. Argumentarea este judicioasă și convingătoare, fiind vorba de o particularitate lingvistică cu totul remarcabilă și semnificativă. Varianta cu *o-*, *omșorii*, în PO, Ex., 12, 22, 23.

2.15.0. Sunetul *-u* (final) este caracteristic pentru limba manuscrisului 45. El nu apare niciodată în textul manuscrisului 4 389, se întâlnește însă adeseori în textul BB, ca urmare a influenței manuscrisului 45 (a unei variante a acestuia), pe care l-au avut în mină tipografii BB. Cîteva exemple din BB: *ajinsu*; *albu*; *auru*; *intorsu*; *judecătoriu*; *largu*; *lungu*; *mersu*; *scofu*; *semnu*; *orbescu*; *orbu*; *surdu*; *urăscu*. Pentru acest fenomen, cf. și ST.L. FAC., p. 54; I.2.10.4.

2.15.1. Sunetul *-u* (final) în cazul auxiliarului de viitor *voiu* (вою) (<\**vōrĭū* <\**vōlco* = *vōlo*; cf. *cĕu* <*quaero*, vezi H. Tiktin<sup>1</sup>, DRG, III, p. 1 779, sub *vrea*) este prezent în peste 150 de ocurențe din BB, cartea *Ieșirea*, și în aproximativ tot atît de din cartea *Facerea*. Situația este la fel în textul ms. 4 389. Cu ajutorul lui *-u*, se marchează diferența dintre auxiliar, dintre verbul predicativ *voiu* „*vreu*“ și pronumele personal *voi* (воѹ) (<lat. *vos* + *i*). Această „normă“ muntenească nu există în ms. 45. Aici, atît în cartea *Facerea*, cît și în cartea *Ieșirea* (și foarte probabil în întregul text al *Vechiului Testament*), există o formă unică, *voi*, atît pentru verbul auxiliar, pentru cel predicativ, pe de o parte, cît și pentru pronumele personal, pe de altă parte. Norma aceasta de tip moldovenesc, cu *-u* amușit în *voiu*, caracterizează și scrisul lui Dosoftei (în *Ps* în V, ed. N.A. Ursu, *voi*, ca auxiliar, poate fi înțeles

<sup>1</sup> În acest studiu, indicația de pagină, anume 456, este din O. Densușianu, *Opere*, II, ediție îngrijită de B. Cazacu, V. Rusu și I. Șerb, București, 1975. În restul studiului, am făcut trimiterile la ILR, de același autor, ediția îngrijită de J. Byck. Citatul la care mă refeream se află la p. 62–63 din ultima ediție.

la p. 622, 624, 632, 634, 636; pe ultima pagină menționată, *voi* cunoaște 5 ocurențe). Ea se va impune pînă la urmă ca normă a limbii române literare moderne. „Norma muntenească” va dăinui pînă pe la începutul secolului al XIX-lea. Forma *voiu* este prezentă, de exemplu, în scrierile poetului muntean Iancu Văcărescu, *Poezii alese* [București], 1830. Faptul a fost remarcat de G. Ivănescu, *Ortografia și limba lui Iancu Văcărescu din „Poezii alese”*, [București], 1830 (apud I. Gheție BDR, p. 445).

2.15.2. Sunetul *-u* (final) se menține în ms. 4 389, în exemple de tipul: *cindu-i* (Ex., 12, 42); *cindu-ș* (Ex., 17, 11, 11); *citu-ș* (Ex. 12, 16); *citu-l* (Ex., 21, 30); *cumu-i* (Ex., 17, 10); *cumu-l* (Ex., 12, 4; 3, 22). Și în BB: *cindu-l* (Ex., 38, 6). Acest *-u*, delabializându-se, a devenit *i*, care apoi s-a contopit cu pronumele conjuncte următoare, dînd astfel naștere formelor moderne *ti*, *iș*, *il* (Cf. ST.L. FAC., p. 54; I.2.10.4.).

### 3. CONSONANTISMUL

3.1.0. Palatalizarea labialelor. Acest fenomen repudiat de limba literară lipsește în ms. 4389, se întâlnește însă uneori în BB și în ms. 45. Astfel, în BB: *hiară* (хiарa) (Ex., 22, 13, 31); *hiarăle* (хiаръле) (Ex., 23, 11). O singură dată apare în cartea *Ieșirea* și forma nepalatalizată: *fiarăle* (фiаръле) (Ex., 23, 29). În ms. 45: *jiganie*; în ms. 4 389: *fiară*. (Cf. ST.L. FAC., p. 54; I.3.1.0.).

3.1.1. Forma palatalizată a vb. *a rășchira* (vezi ST.L. FAC., p. 54—55; I.3.1.1.) este prezentă în 3 ocurențe în ms. 45: (*să*) *rășchiră* (Ex., 5, 12); (*au*) *rășchiral* (Ex., 32, 24, 24).

3.2.0. Variantele hiperliterarizate sau hipercorecte atestă conștiința caracterului neliterar al fenomenului palatalizării labialelor. Ele aparțin unor vorbitori în al căror grai popular palatalizarea labialelor era prezentă. În acest mod, se poate înțelege o formă ca *ficlesug*, cu *fi-*, în loc de *hi-*, ultima justificată prin etimon: magh. *hütlenség*. Ea apare în BB (Ex., 16, 10) și trebuie pusă pe seama tipografilor moldoveni ai acestui text. Același cuvînt de origine maghiară este rostit și scris în textele provenind din Moldova cu *vi-*: *viclesug*, *vicleni*. Cum am arătat în ST.L. FAC., p. 55; I.3.3.0., această realizare presupune existența unei spirante palatale sonore la inițiala imprumutului făcut din maghiară, anume *y* (ca în *yin* < *vin*; *yifăl* < *viifel*). Considerat neliterar, acest sunet a fost substituit prin *v+i*. La fel s-au petrecut lucrurile și în cazul unui cuvînt ca *moyilă* (<sl. *mogyla*), devenit *moyilă*). Formele cu *vi-* se găsesc în ms. 45: *viclesug* (Ex., 10, 10; 21, 14; 32, 11); *vicleni* (Ex., 22, 8, 11). Se confirmă, astfel, proveniența din aria moldovenească a formei hipercorecte, care va fi acceptată în secolele următoare în norma limbii române literare. Varianta cu *hi-*, motivată prin etimon, este prezentă în ms. 4 389: *hiclenie* (Ex., 32, 12); (*au*) *hicleni* (Ex., 22, 8, 11); *hiclesug* (10, 10). Această variantă a cunoscut o mare circulație în româna veche (vezi Lajos Tamás, *EWUR*, p. 849-850). Cf. ST.L. FAC., p. 55; I.3.3.0.

3.3.0. Africata sonoră *g* (<lat. *j+o*, *u*; <lat. *d*, *g+i+o*, *o*) se întâlnește în următoarele exemple din ms. 45: *agiutor* (Ex., 2, 23; 18, 4; și *agiutoriu*, 15, 2); *a agiutori* (Ex., 18, 23); (*de*) *agiunsu* (Ex., 36, 6; însă și *voi ajunge*, în Ex., 15, 9, cu șuierătoarea sonoră *f* introdusă de copistul muntean Dumitru din Cîmpulung); (*am*) *bagiocurit* (Ex., 10, 2; în BB: *baľjocorit*; subst. *baľjocură*, în ms. 4 389, Ex., 8, 26, 26); în *pre-*

*giur* (Ex., 11 ocurențe; *prenpregiur*, Ex., 17 ocurențe; *prenpregiurul*, Ex., 3 ocurențe; *incungiură*, Ex., 13, 18; *incungiural*, Ex., 39, 11); *gios* (Ex., 11 ocurențe; dar și *jos*, în Ex., 39, 19); *giudeca* (Ex., 5 ocurențe); *giudecată* (Ex., 2 ocurențe); *giudece* (Ex., 1 ocurență); *giudeľ* 'judecată, proces' (Ex., 9 ocurențe; varianta cu *ju-* cunoaște și ea 6 ocurențe, datorită intervenției copistului muntean Dumitru din Cîmpulung; tot în acest mod trebuie explicată varianta *judecător*, Ex., 2, 14); *giunghea* [Ex., 12, 6; 29, 11, 12; dar și *junghea*, Ex., 29, 16, apoi (*să*) *junghi*, Ex., 34, 25; *jiungheaci* (жyнгeацy), Ex., 12, 21, forma în care mold. *y* din ms. 45 a fost substituit în mod mecanic prin *ж*, dar a fost menținută slova *o*; interpretarea grupului *жo-* ca o dovadă că am avea a face cu un *j'* (muiat, palatal), existent astăzi în graiurile populare din jumătatea de est a Munteniei. este contrazisă de prezența în norma literară muntenească din epocă, inclusiv în ce a lui Dumitru din Cîmpulung, a șuierătoarelor dure *șă*, *șî*, *șo*, *șu*, respectiv *jă*, *ji*, *ja*, *jo*, *ju*; vezi mai jos I.3.5.0. — I.3.5.18.]; *giura* (Ex., 22, 9); *giurat* (Ex., 13, 5, 11, 19; 32, 12; 31, 1); *giurămîntu* (Ex., 13, 19, 22, 11; în total, 8 ocurențe cu *gi-* și 1 ocurență cu *ju-*, în Ex., 22, 8).

Cuvîntul *jug* (<lat. *jūgum*) și unele derivate ale sale cunosc în ms. 45, Ex., numai această variantă fonetică: *jug* (Ex., 34, 20; și *jugal*, Ex., 22, 30); *juguilor* 'animal de povară' (Ex., 22, 9; și: *juguitoriul*, Ex., 23, 5, 12); *jugător* 'id.' (Ex., 22, 9; și: *jugătoriul*, Ex., 20, 10, 17). Tot *j-* are și vb. *a juca*, în ms. 45 (Ex., 32, 6). În toate aceste forme, înlocuirea lui *g* prin *j* a fost operată de copistul muntean. Acesta, în Deut., 5, 21, a scăpat o dată varianta cu *g*: *giug* (yug) (vezi N.A. Ursu, *Noi informații*, (I) p. 466—468), de unde se poate deduce că textul de pe care s-a făcut copia ms. 45 avea această africată.

În BB și în ms. 4 389, cuvintele de mai sus au toate *j*: *ajutor*, *ajunge*, *baľjocură*, *jos*, *judeca*, *judeľ*, *jug*, *juca* etc. O singură dată este prezentă în BB forma *impregiur* (Ex., 21, 18), preluată ca atare din textul mîlescian. Diferența dintre norma moldovenească, cu *g*, și cea muntenească, cu *j*, se va menține pînă la mijlocul secolului al XIX-lea.

3.3.1. Cuvîntul *jumătate* nu are o etimologie clară (vezi A. Cioranescu, *DER*, nr. 4 645), de aceea nu se poate spune care variantă este primară: cea cu *g*, sau cea cu *j*. În textele studiate, varianta cu *j-* este generală în BB (24 de ocurențe în Ex.) și în ms. 4 389 (19 ocurențe în Ex.). În ms. 45, preponderentă este varianta cu *g*, care cunoaște 14 ocurențe, față de cea cu *j-*, care are 8 ocurențe. În Ex., 30, 13, din acest text, apar una după alta ambele variante, fapt care nu poate fi datorat decît copistului, care a înlăturat adesea pe *g* din original, înlocuindu-l cu *j*.

3.4.0. Africata sonoră *dz* (<lat. *j+d*) se păstrează ca atare în ms. 45, în *dzăcca* (Ex., 21, 18), pe cînd, în textele cu norma sudică, acest *dz* a devenit *z*, *zăcca* (BB și ms. 4 389). Alte exemple cu africata *dz*, respectiv cu spiranta *z*, în I.3.11.0—I.3.11.1.

3.5.0. Velarizarea prin șuierătoarea surdă *ș*, respectiv rostirea muiată a acestui sunet constituie o altă trăsătură care separă „norma moldovenească”, ilustrată de ms. 45, de „norma muntenească”, reprezentată de textele BB și ms. 4 389. În primul caz, șuierătoarea este muiată (palatalizată): *șe*, *șî*, *șea* (шe, шш, шк, шъ), în al doilea, dură (velară): *șă*, *șî*, *șo* (шъ, шш, шo). Situația este, prin urmare, inversă decît cea existentă astăzi în vorbirea populară din cele două provincii. Ea se explică în cea mai mare măsură prin tradiția grafică. Scrierea cu șuierătoarele dure (aici intră și șuierătoarea *j*) în cadrul „normei sudice” reflecta o situație mult mai veche din graiurile populare



din această regiune. Durificarea şuierătoarelor nu a apărut, cum susţine I. Gheţie, *BDRL*, p. 140, abia „în secolul al XVI-lea”, „în jumătatea sudică a ţării, fără a se fi generalizat”. Durificarea şuierătoarelor nu este o „inovaţie” sudică, pe care „nordul nu [o] cunoştea decât cu totul sporadic”, cum susţine acelaşi autor, care, în acest caz, pune un semn de egalitate între situaţia din graiuri şi situaţia din limba literară. În realitate, durificarea şuierătoarelor s-a produs în graiurile sudice încă la începutul epocii numită „româna primitivă” sau „româna comună” (secolele al VII-lea — al VIII-lea), în vreme ce graiurile de tip moldovenesc au menţinut faza iniţială, din epoca de formare a limbii române (secolele al V — al VII, al VIII-lea), cu *ş*, *şi*, *şia*, *şea*, *şio*, *şiu*. Înmuiera şuierătoarelor este adevărata „inovaţie” care s-a produs în graiurile din jumătatea sudică a ţării, nu durificarea lor. Ea a început să aibă loc începând de prin secolul al XIV-lea, dar n-a avut acces în limba scrisă decât târziu şi sporadic, căci norma literară se fixase la variantele dure, pe care le întâlnim în zeci de ocurenţe în textele munteneşti din a doua jumătate a secolului al XVII-lea. Cazurile din BB şi din ms. 4 389, pe care le vom prezenta mai jos, sînt concludente şi irefutabile. Fenomenul durificării şuierătoarelor a început să se producă în graiurile nordice, de tip moldovenesc, începând de prin secolul al XIV-lea, dar inovaţia nu a avut acces imediat în limba scrisă din această parte a ţării, decât în mod „cu totul sporadic”, cum observă I. Gheţie (*ibid.*). S-a opus tradiţia literară, grafică, în care se impusese scrierea, şi, desigur, la cărturari, şi rostirea, cu şuierătoarele muiate. Această normă cu şuierătoarele muiate este prezentă, de pildă, în toate scrierile lui Dosoftei. Ea se întâlneşte, de asemenea, ca normă, în textul ms. 45, din care vom prezenta mai jos mai multe exemple probante.

Interpretarea fenomenului velarizării prin şuierătoare din textele vechi prin prizma realităţilor dialectale actuale este o eroare pe care o fac şi alţi cercetători contemporani. De asemenea, în numeroase studii, nu sînt separate diferitele realizări ale fenomenului numit velarizare după tipurile de consoane care preced vocalele *e* şi *i*. Sînt tratate în bloc fenomenele de velarizare prin şuierătoare, cu cele de velarizare prin labiale, prin africcatele *f* şi *dz*, prin spirantele *s* şi *z*, prin dentalele *t* şi *d*, prin *n* şi prin *r* etc., fără a se ţine seama de cronologia relativă a fiecăruia din aceste fenomene în parte, după dialecte şi graiuri, precum şi de tradiţiile grafice şi literare cărora aparţin textele studiate.

**3.5.1. A d v. *aşa*** (<lat. *eccum + sic + a*> \**aşia*) *aşa* a avut în româna comună un *ş* palatal. Această rostire este redată în grafia chirilică din ms. 45 prin *аша* şi *ашк*, forme care trebuie transcrise *aşea*. Realizarea cu şuierătoarea muiată apare în ms. 45, Ex., într-un număr de 21 de ocurenţe. Paralel cu acest mod de scriere, care a caracterizat cu siguranţă manuscrisul original, mai întâlnim în acelaşi text forma cu *ş* dur, *aşa* (*аша*), într-un număr de 22 de ocurenţe. O comparaţie cu situaţia aceluiaşi cuvînt din cartea *Facerea* este concludentă pentru modul de a proceda al copistului muntean Dumitru din Cîmpulung, atunci cînd trebuia să transcrie cuvinte care conţineau în original, cel puţin la nivelul grafiei, şuierătoare palatalizate. Numărul ocurenţelor cu *aşea* este în cartea *Facerea* de 21, în timp ce a cel al variantelor de tip muntenească, cu *ş* dur (*aşa*) este numai de 6. Copistul s-a străduit la început să respecte grafia din textul pe care îl copia. Dar treptat-treptat, el se lasă prins de tradiţia grafică pe care o deprinsese în şcoală. Procedul se întâlneşte şi în cazul altor fenomene. El a fost surprins şi ilustrat

cu multe exemple şi de N.A. Ursu în studiile sale asupra acestui manuscris. (URSU, NOI INFORM.).

Norma muntenească cu *ş* dur în scrierea acestui cuvînt este pusă în practică în modul cel mai consecvent de diortositorii bucureşteni ai BB, care au înlocuit complet în cartea *Ieşirea*, în toate cele 43 de ocurenţe, varianta moldovenească *aşea*, punînd în locul ei forma *aşa*, devenită ulterior singura admisă în limba literară modernă. De asemenea, în celălalt text de provenienţă sudică, în ms. 4 389, forma curentă în cartea *Ieşirea* este *aşa*, folosit în 50 de ocurenţe. Cf. şi ST.L. FAC., p. 56; I.3.5.2.

**3.5.2. Fenomenul velarizării**, respectiv cel al muierii şuierătoarei *ş* este bine ilustrat de formele verbului *a aşeza* (<lat. *ad-sediare*). Formele cu *ş* dur (cu *şă*, *şa*) caracterizează norma muntenească, sudică. Ele se întîlnesc în BB şi în ms. 4 389. Astfel, în BB: (*să*) *aşaze* (Ex., 14, 26); *aşăzat* (Ex., 29, 40); *aşăzaşi-vă* (Ex., 24, 14); *aşăză* (10, 14; 14, 27). În ms. 4 389: *aşază* (Ex., 30, 7); *aşăzară* (Ex., 10, 14; 36, 33); *aşăzată* (Ex., 29, 40); *aşăză* (Ex., 14, 27; 40, 16, 16); (*să*) *aşăzi* (Ex., 26, 30); *aşăzămîntul* (Ex., 31, 7). Formele cu *ş* muat se întîlnesc în ms. 45: *aşedză* (Ex., 10, 14; 14, 27); *aşezăşi-vă* (Ex., 24, 14); (*să*) *aşeadze* (*ашадзе*) (Ex., 14, 26). Comparînd ultima formă cu cea din BB, *aşaze* (*ашазе*), constatăm că în varianta moldovenească, din ms. 45, slova *а* nota cu siguranţă diftongul *ea* în poziţie *e*. În conformitate cu norma lor literară sudică, diortositorii bucureşteni au înlocuit scrierea *аша*, din textul milesian, cu scrierea *аша*, în care *ş* are o rostire dură. Cf. ST.L. FAC., p. 57; I.3.5.4.

**3.5.3. O situaţie asemănătoare** cu cea a cuvîntului din paragraful precedent prezintă formele verbului *a şede*. Formele cu *ş* dur se întîlnesc în BB: *şăd* (Ex., 5, 8; 34, 12, 15); *şădea* (Ex., 12, 29; 17, 12); *şădeşi* (Ex., 5, 17); *şădeşi* (16, 29); *şăzi* (Ex., 18, 14); *şăzu* (Ex., 18, 13; 32, 6); *şăzut* (Ex., 2, 15); *şade* (Ex., 11, 5). Cu toate acestea, sub influenţa modelului moldovenesc, tipograful au introdus de două ori şi variante cu *s* muat: *sed* (Ex. 23, 31); *şede* (Ex., 16, 3). În celălalt text sudic, atribuit lui Daniil Andrean Panoaneanul (ms. 4 389), rostirea dură a şuierătoarei *ş* este prezentă în toate formele verbului *a şede*: (*să*) *şază* (Ex., 12, 39; 16, 29); *şăd* (Ex., 5, 8; 23, 31; 34, 12, 15); *şădea* (Ex., 12, 29); *şădeam* (Ex., 16, 3); *şădeşi* (Ex., 5, 17; *şăzi* (Ex., 18, 14); *şăzu* (Ex., 2, 15; 17, 12; 18, 13); *şăzură* (Ex., 32, 6); *şade* (Ex., 11, 5).

În opoziţie cu ambele texte de mai sus, care reflectă norma literară sudică de la sfîrşitul secolului al XVII-lea, în ms. 45 se întîlneşte scrierea (şi rostirea, în cazul multor cărturari ai epocii) *we*, *wk*, *uа*, prin care se nota caracterul muat, palatal, al şuierătoarei *ş*: *şed* (Ex., 5, 8; 23, 31; 34, 12, 15); *şedeşi* (Ex., 5, 17; 16, 29); *şede* (Ex., 17, 12); *şedeam* (Ex., 16, 3); *şedzu* (Ex., 18, 13; 32, 6); *şedzut* (Ex., 2, 15); *şeade* (*ушадэ*). Ultima formă trebuie comparată cu cea din BB, *şade* (*ушадэ*), care-i prezentă şi în ms. 4 389, şi cu formele din paragraful precedent, *aşeadze*, din ms. 45, şi *aşaze*, din BB. Concluzia este că în ms. 45 grupul *uа* avea în acest caz în mod cert valoare de *şea*, deşi diftongul *ea* era în poziţie *e*. Cf. ST.L. FAC., p. 57; I.3.5.5.

**3.5.4. La atestările cuvîntului *cenuşă*** din ST.L. FAC., p. 57; I.3.5.3., se alătură alte două, din ms. 4 389: *cenuşă* (Ex., 9, 8, 10), cu *-şă* (<lat. *-sia*), în timp ce în ms. 45, finala cuvîntului este *-şe*.

**3.5.5. A d j. *deşerl*** cunoaşte în BB atît forma cu şuierătoarea dură: *deşărl* (Ex., 34, 20); *deşărlî* (Ex., 3, 21); *deşarle* (Ex., 5, 9), cit şi pe cea cu şuierătoarea muiată: *deşerl* (Ex., 20, 7, 7; 23, 1); *deşerlu* (Ex., 23, 15). Amestecul de forme, echivalînd cu un amestec

de norme literare, se datorește, desigur, originalului de pe care-l culegeau tipografi. Acesta, judecând după ms. 45, trebuie să fi avut numai forme cu șuierătoare muiate. Într-adevăr, în ms. 45 apare în cazul acestui cuvânt numai grupul sonor *șe*, respectiv *șea*: *deșertu* (Ex., 20, 7, 7; 23, 15; 34, 20); *deșcarte* (ΔΕΣΧΑΡΤΕ) (Ex., 5, 9). Ultima formă se alătură variantelor *șeade* și *ășeade*, prezente în ms. 45, față de *șade*, *ășaze*, precum și *deșarte*, din BB și din ms. 4 389. (vezi mai sus, sub I.3.5.3.). În ms. 4 389, apar numai formele cu *ș* dur: *dășarte* (Ex., 5, 9; 23, 1); *dășart* (Ex., 20, 7; 23, 15; 34, 20); *dășărți* (Ex., 3, 21). Cf. și ST.L. FAC., p. 57; I.3.5.6.

3.5.6. Sufixul *-el*, precedat de *ș* dur, devine *-ăl*, în *frumușăl*, din ms. 4 389 (Ex., 2, 2; în BB și în ms. 45: *iscusit* 'fein, zierlich, kunstvoll', H. Tiktin, DRG, s.v.).

3.5.7. Rostirea dură a șuierătoarei *ș* caracterizează ms. 4 389, cum rezultă și din formele: *greșăști* (Ex., 23, 33); *greșală* (Ex., 32, 31); *greșalele* (Ex., 28, 38). Ea se întâlnește și în BB: *greșala* (Ex., 10, 17; 32, 29); *greșală* (Ex., 28, 39; 32, 29, 30); *greșalele* (Ex., 28, 34; 34, 7). Dar în ms. 45 apare rostirea muiată a lui *ș*: *greșeala* (грѣшала) (Ex., 32, 28); *greșeală* (грѣшала) (Ex., 32, 29); *greșealele* (грѣшала) (Ex., 28, 34; 34, 7). Totuși, intervenția copistului muntean Dumitru din Cîmpulung este prezentă și în acest caz, explicând formele cu *ș* dur din ms. 45: *greșala* (Ex., 10, 17); *greșală* (Ex., 32, 30); *greșale* (Ex., 28, 39). Varianta *greșealele* se alătură formelor menționate mai sus *șeade*, *ășeaze*, *deșcarte*, în care grafiile chirilice *шк*, *шл*, *шн* conțineau un *ș* palatal urmat de diftongul *ă* (sau *iă*), cu toate că acest diftong era în poziție *e*. Acestor forme din norma moldovenească li se opuneau *șade*, *ășaze*, *deșarte*, *greșalele*, cu *ș* dur și cu diftongul *ă* redus la *ă*, în conformitate cu norma literară a dialectului literar sudic sau muntenesc, din a doua jumătate a secolului al XVII-lea. Menționăm faptul că, în toate cele trei texte studiate, grupul *și*, din forme ca *greși*, *greșil*, *greșii*, se menține ca atare.

3.5.8. Forma cu *ș* dur poate fi semnalată în 2 ocurențe din ms. 4 389 în cazul cuvintului *îngroșară* (Ex., 15, 8, 8). În BB și în ms. 45, echivalentul este *închegară*.

3.5.9. Verbul *a înșela* (<lat. *sēllo*, -*äre*; lat. *sēlla* > *șa*) cunoaște în ms. 4 389 formele cu *ș* dur: *înșăla* (Ex., 3, 22; 22, 16); (*să*) *înșăli* (8, 29). Velarizarea lui *e* prin *ș* dur se întâlnește și în BB: *a înșăla* (Ex., 8, 29). Dar aici, sub influența textului mîlescian, apare și *înșela* (Ex., 22, 16), formă care există ca atare în ms. 45 (*ibid.*).

3.5.10. Pluralul neutru de la *lănțuq* este *lănțușă*, în BB (Ex., 28, 22; 39, 13, 16). Există însă și varianta cu *ș* palatal și cu *-e*: *lănțușele* (Ex., 39, 16). În ms. 45 apare corespondenta sonoră *j*, palatală: *lănțuje*, *lănțuje* (Ex., 28, 24; 39, 16, 16).

3.5.11. Cuvîntul *mușiță* (<vsl. *mušica*, diminutiv de la *muha* 'muscă') apare în ms. 45 cu grupul *-și* în toate cele 6 ocurențe: *mușițe* (Ex., 8, 16); *mușița* (Ex., 8, 18); *mușițile* (Ex., 8, 16, 17, 17, 18). Forma cu *ș* palatal se întâlnește și la Dosoftei (H. Tiktin, DRG, s.v.: „*Mușițe și fințari ca năurii*”). Dar, față de ms. 45, diortositorii bucureșteni ai BB, aplicînd norma literară sudică, muntească, au substituit pe *-și* prin *-și-*, scris *-ш-*: *mușițe* (мѣшѣ) (Ex., 8, 16); *mușița* (мѣшѣ) (Ex., 8, 18); *mușițele* (мѣшѣ) (Ex., 8, 16); *mușițile* (мѣшѣ) (Ex., 8, 17, 17, 18).

În ms. 4 389, Daniil Panoneanul a preluat varianta din versiunea prezentă și în ms. 45, *mușițe* (Ex. 8, 16, 16, 17, 17, 18, 18). Dar în dreptul versetelor 16,

17, întîlnim pe margine, scrisă de aceeași mînă, sintagma explicativă: *păduchi de lemn* [după DRL, s.v.: 'ploșnițe'], fapt care ar putea fi interpretat în sensul că autorului traducerii nu-i era familiar termenul *mușiță*. Din această cauză, el nici n-a operat transpunerea grupului *-și-* în *-și-*, cum eu procedat, cu o remarcabilă consecvență, diortositorii bucureșteni ai BB.

3.5.12. Dar velarizarea a lui *-e* prin *ș* dur se întâlnește în ms. 4 389 în formele de plural, nominativ acuzativ, și de singular și plural, nearticulate sau articulate, genitiv-dativ, ale substantivului *moașă*: *moașă* (pl.) (Ex., 1, 15, 16); *moașale* (Ex., 1, 17, 19, 21); *moașelor* (Ex., 1, 20). Totuși, probabil sub influența textului lui Nicolae, „spătariul moldoven”, se pot găsi în ms. 4 389 și două ocurențe cu *-șe-*: *moașele* (Ex., 1, 18); *moașelor* (Ex., 1, 18). Într-adevăr, în ms. 45, în toate cele 8 ocurențe, apare varianta cu șuierătoare muiată: *moașe* (Ex., 1, 16); *moașele* (Ex., 1, 17, 18, 19, 19, 21); *moașelor* (Ex., 1, 15, 20). Influența normei din acest text moldovenesc se resimte și în BB. În 7 din cele 8 ocurențe, a fost preluată forma cu *-șe-*: *moașe* (Ex. 1, 16); *moașele* (Ex., 1, 17, 18, 19, 19; *moașelor* (Ex., 1, 15, 20). Numai într-un singur caz, apare *-șă-*: *moașăle* (cu *-ur-*) (Ex., 1, 21).

3.5.13. Rostirea palatală a lui *ș* în adj. *roșiu* (рѣшѣ) este atestată în 20 de ocurențe în ms. 45, iar forma articulată *roșiul* (рѣшѣ), în 4 ocurențe. În primul caz, rostirea era *rōșiu*, adică silaba a doua avea diftongul descendent *-iū*. Acest *-iū* apare și în *luciu*, *saŋiu*. Ocupîndu-se de aceste cuvinte, H. Tiktin<sup>2</sup>, DRG, sub *luciu*, observă că silaba finală este neclară. Pentru *roșiu*, explicația ar putea pleca, după opinia noastră, de la forma de feminin *roșie*, rostită *rōșiie*. Din forma de feminin lat. *rūssea*, a rezultat în lat. pop. \**roșja*, apoi, pe terenul limbii române, \**roșiă* > \**roșie*. În ultimele două forme, diftongarea lui *ó* în poziție *ă*, *e* nu a avut loc, din cauză că, încă din epoca de formare a limbii române (secolele al V-lea – al VII, VIII-lea), cuvîntul a devenit, în unele regiuni, trisilabic: *roșiie*, în urma unui fenomen care a avut loc și în: *salcie* (rostit *salēiie*), față de etimonul lat. pop. *salce(m)* (> *salce*); *așchie* (<lat. *astula*); *gratie* (<lat. *cratis*); *frînghie* (<lat. *frimbia*); *unghie* (<lat. *ungula*) etc. (vezi A. Philippide, *Principii*, p. 51). Plecîndu-se de la forma de feminin *roșie* (*rōșiie*), s-a refăcut masc. sg. *roșiu* (*rōșiū*). Terminația *-iū* s-a extins apoi și în cuvintele *luciu* (<vb. lat. *luceo*, -*ēre*), *saŋiu* (<vb. lat. *salio*, -*äre*).

Dar încă în epoca numită „româna comună” sau „româna primitivă” (secolele al VIII – al X, XI-lea), în graiurile sudice ale teritoriului dacoromân (muntenesti) a avut loc fenomenul durificării șuierătoarei *ș*, astfel că, în loc de forma \**roșiu* (<*rūsseus*) > *roșiu*, a părut în aceste graiuri forma *roșu*. Aceasta a fost adoptată în norma literară a variantei muntenesti a limbii literare din epoca veche. Ea se întâlnește atît în BB, cit și în ms. 4 389. În primul caz, adj. *roșu* cunoaște în cartea *Ieșirea* un număr de 20 de ocurențe, în majoritatea cazurilor exact în locurile în care ms. 45 are forma *roșiu*. De asemenea, este atestată în această carte și forma articulată *roșul*, în 5 ocurențe. Cu toate acestea, sub influența textului de proveniență nordică, moldovenească, întîlnim în BB, *Ieșirea*, și varianta *roșiu* (рѣшѣ) (Ex., 25, 4), care a mai fost folosită de 3 ori și în cartea *Făcerea* (Fac., 25, 25; 38, 28, 30). În ceea ce privește ms. 4 389, varianta folosită, cea sudică, *roșu*, cunoaște 10 ocurențe, iar forma articulată, *roșul*, 2 ocurențe.

În toate cele trei texte studiate, forma de feminin din sintagma *Marea Roșie* are finala *-ie*, iar pl. și



gen.-dat. sg. fem. este *roșii*. Cf. și ST.L. FAC., p. 58; I.3.5.17.

3.5.14. Rostirea dură a șuierătoarei *ș* este atestată și în cuvântul *secerișilor*, în ms. 4 389 (Ex., 34, 22); dar, în același text, și *secerișilor* (Ex., 23, 16).

3.5.15. Aceeași rostire dură a șuierătoarei *ș* este prezentă și în cazul numeralului *șapte*, cu diferite forme: *șapte*, *șaptelea*, *șaptele* etc. În BB, inițiala *ș*- cunoaște 27 de ocurențe, iar în ms. 4 389, 26 de ocurențe. Față de aceste două texte, care urmează norma sudică, ms. 45 are silaba inițială *șea-* (*ушк-*, *уш-*, *уш-*), în 8 ocurențe: *șapte* (Ex., 12, 15; 16, 29; 20, 11; 24, 16; 29, 9); *șaptelea* (Ex., 21, 2; 23, 11); *șaptele* (Ex., 34, 22). Dar în acest text se întâlnesc și 4 cazuri în care grupul inițial este *ș*- (Ex., 12, 16; 16, 30; 20, 10; 31, 14). Explicația nu poate fi decât intervenția copistului muntean Dumitru din Cimpulung. Cf. și ST.L. FAC., p. 57; I.3.5.13.

3.5.16. Cuvântul *șarpe*, al cărui *ă*, ca și cazul precedent, *șapte*, provenea dintr-un *ă* precedat de un *ș* dur (<lat. *sērpēs*), apare ca atare în BB, Ex., în 3 ocurențe, iar în ms. 4 389, în 6 ocurențe. Această variantă sudică, *șarpe*, a fost introdusă de copistul muntean al ms. 45 și în 3 ocurențe din cele 5 cite sînt în textul cărții *Ieșirea*. Varianta nordică cu *șea-*, în grafie chirilică *уш-* sau *уш-*, se întâlnește în ms. 45, Ex. 4, 3 și 7, 15. Dar în cartea *Facerea*, copistul muntean Dumitru din Cimpulung a respectat mai atent originalul pe care îl transcria, căci acolo, din 6 cazuri, în 5 a păstrat silaba inițială cu *-ș*- muțat, *уш*. Vezi ST.L. FAC., p. 58; I.3.5.14.

3.5.17. Numeralul *șase* apare în ms. 4b, Ex., numai de două ori: o dată cu silaba inițială *ș*- (Ex., 16, 22) și a doua oară cu *șea-* (*уш-а*) (Ex., 16, 5). În multe alte situații, se folosește cifra *s*. În BB, însă, forma transcrisă este cu *ș*-, *șase*, în 18 ocurențe, și *șasea*, în 4 ocurențe. În ms. 4 389: *șase*, în 8 ocurențe, iar *șasea*, în 4 ocurențe. Varianta cu șuierătoarea muțată, *șea-*, este atestată de trei ori și în cartea *Facerea*, ms. 45; vezi ST.L. FAC., p. 57; I.3.5.13.

3.5.18. Fenomenul velarizării, respectiv al muierii șuierătoarei *ș*, este ilustrat și de formele cuvintului *ușă* (<lat. *ostia*). În BB, Ex., acesta cunoaște 32 de ocurențe. Dintre acestea, forma articulată *uș* cunoaște 9 ocurențe; forma nearticulată *ușă*, 4 ocurențe; forma de plural articulată *ușăle*, (*уш-а-ле*) 1 ocurență; iar aceeași formă, de plural articulată, în varianta *ușile* (*уш-и-а-ле*), 6 ocurențe. În rest, apar variante cu *ș*-, și. Față de această situație, în ms. 45 se întâlnește aproape peste tot numai varianta cu *ș* muțat: *ușea*, în 7 ocurențe; *ușele* (Ex., 29, 4, 10); *ușile* (Ex., 29, 10, 11; 33, 9; 38, 8; 40, 6, 11, 26); *ușe* (Ex. 12, 22, 22; 21, 6). Acestea li se opun în BB formele *uș*, *ușăle*, *ușile*, *ușă*. Dar varianta cu *ș* dur apare de două ori și în ms. 45: *uș* (Ex., 32, 25; 36, 35). Ea nu poate fi explicată decât prin intervenția copistului muntean Dumitru din Cimpulung. În ms. 4 389, norma muntească este prezentă în formele: *uș*, cu 3 ocurențe; *ușă*, cu 2 ocurențe. Velarizarea nu are loc însă în: *uși*, 1 ocurență; *ușii*, 2 ocurențe; *ușile*, 6 ocurențe; *ușilor*, 7 ocurențe. Scrierea și rostirea cuvintului în discuție în acest text este cea mai apropiată de norma literară actuală.

3.5.19. Rostirea dură a lui *ș* explică formele cu *-ș*, *ș-* ale pronumelui reflexiv și (*să-ș*, *de-ș*, *ș-au*, *vecinu-ș*, *muță-ș*), întâlnite în BB, Ex., în 16 ocurențe. Nu se poate spune dacă în ms. 45 acest *-ș* era palatal; din cauză că în mai multe cazuri (Ex., 2, 25; 3, 6; 9, 34; 19, 10, 14; 21, 7; 33, 6) nu este suprascris. Tot suprascrisă este această slovă în *vecinu-ș*

(ms. 45, Ex., 11, 2; 22, 14) și în *maică-ș* (Ex., 22, 30). Dar în alte două situații, în care în BB întâlnim scrierea *ș-au*, în ms. 45 apare și *au* (Ex., 9, 20; 32, 30). În fine, în alte două cazuri, ms. 45, Ex., are forma de pronume reflexiv *sic* (Ex., 1, 21; 5, 7). Tot suprascris este *ș* (pronume reflexiv) și în ms. 4 389, în cele aproximativ 10 ocurențe.

Același sunet, în poziție finală, se mai întâlnește în BB în următoarele cuvinte: *aleș* (Ex., 15, 4; 24, 11); *cineș* (Ex., 12, 3; 32, 26, 26, 26); *iarăș* (Ex., 3, 15; 4, 6, 7, 7); *luiș* (Ex., 22, 16); *povăliș* (Ex., 15, 13). O singură dată este folosit *iș*, fără *-i*, dar cu *-i* protetic (Ex., 39, 20). Situația este asemănătoare și în ms. 45, numai că aici, în loc de *luiș*, apare *sic*, iar în loc de *iș*, *să* (*vor spăla*) 'își vor spăla' (Ex., 50, 20). Tot fără *i*, final apare *-ș* și în ms. 4 389, de regulă fiind suprascris. Însă, în toate textele studiate, și, conj. și adv., este transcris ca atare în sute și mii de ocurențe.

3.5.20. Cronologia relativă a fenomenului velarizării prin șuierătoare (vezi ST.L. FAC., p. 56; I.3.5.0.; p. 58; I.3.6.0.) a putut fi stabilită și cu ajutorul evoluției fonetice a unor cuvinte ca *bășică*, *cămașă*. În acest mod a precedat A. Philippide, OR, II, p. 45–47. În cele trei texte de care ne ocupăm (cărțile *Facerea* și *Ieșirea*), este semnalat numai primul din aceste cuvinte. Astfel, în BB se găsește forma *bășici* (*башичи*) (Ex., 9, 9, 10); în ms. 4 389, *ibid.*, apare o dată forma *bășici* (*башичи*) (Ex., 9, 9); a doua oară, cuvântul este scris *башы* (Ex., 9, 10), slova *ш* putînd nota, uneori, și pe *i*, în acest text. În acest caz, *ș* precedent are timbru dur. În ms. 45, apare varianta moldovenească *beșici* (Ex., 9, 9, 10). Ca să fi putut avea loc velarizarea lui *e*, din etimonul lat. pop. *vesica* > \**beșică*, a fost mai întîi necesară rostirea dură a șuierătoarei *ș*, care a schimbat timbrul lui *i* în *î*, căci velarizarea prin labiale are loc numai dacă în silaba următoare există vocale cu timbru dur. Astfel, munt. \**beșică* a devenit mai întîi *beșică*, după care a putut apărea forma cu *bă-*, *bășică*. După secolul al XIV-lea, graiul muntenesc cunoaște fenomenul muierii șuierătoarelor, în urma căruia apare forma *bășică*, pl. *bășici*. Ultima formă a fost semnalată în BB și în ms. 4 389, Ex. În ultimul text, s-ar putea să existe și varianta mai veche cu *-i-*: *bășică*. Varianta muntească *bășică* este considerată astăzi literară. Spre deosebire de aceasta, varianta moldovenească are silaba inițială *be-*. Velarizarea prin labiale nu a putut avea loc aici din cauză că vocala din silaba următoare avea un timbru palatal, muțat, iar acest fapt se datora rostirii muțate a șuierătoarei *ș*, multă vreme după epoca „românei comune“, pînă prin secolul al XIV-lea. Această rostire s-a fixat în scriere și s-a transmis de-a lungul secolelor, astfel încît în ms. 45, care datează din a doua jumătate a secolului al XVII-lea, întâlnim forma cu șuierătoarea muțată și, firește, cu *e*, precedat de labială, nevelarizat: *beșici*. Dar în graiurile populare din această parte a teritoriului daco-român, rostirea dură a șuierătoarelor începuse să se producă de prin secolul al XIV-lea. În acest fel, exista un decalaj, o diferență între tradiția grafică și, eventual, rostirea acestui cuvînt de către unii cărturari ai vremii, care rosteau cum scriau: *beșică*, *beșici*, și realizarea fonetică cu șuierătoare dură *ș*, care îi conferea cuvîntului forma cu *-și-*, *beșică*, pe care o cunoce pînă în prezent graiurile populare de aici.

3.6.0. Velarizarea prin șuierătoarea sonoră *j* are loc în aceleași condiții ca și velarizarea corespunzătoare surde *ș*.

3.6.1. Verbul *a jăfui* (<*jaf*) are în textele studiate și variante cu *je-*, rezultate în urma rostirii muțate a șuierătoarei *j* (vezi ST.L. FAC., p. 59; I.3.6.7. și p. 66; I.3.20.0.). În cartea *Ieșirea*, numărul exemplorilor

cu acest cuvint este mult mai mic. Ele confirmă însă explicațiile propuse în studiul menționat. Astfel, în ms. 45 se întâlnește forma cu suierătoare muiată, *jecuiră* (Ex., 12, 36), care a fost preluată ca atare și în BB (*ibid.*). În ms. 4 389, este atestată forma cu *jă-*: *jăfuiră* (*ibid.*) și *jăfuit* (Ex., 22, 8).

**3.6.2.** Pentru discuția privitoare la formele velarizate, respectiv muiate (palatalizate), cu *je-*, *ji-* sau cu *jă-*, *ji-*, ale cuvintelor *jertfă*, *jirtvă*, *jărtvă*, *jirtfelnic* etc., vezi ST.L. FAC., p. 58–59; I.3.6.2. Situația din cartea *Ieșirea* merită a fi consemnată, căci faptele de aici confirmă explicațiile de detaliu propuse în studiul anterior. Astfel, în ms. 45, varianta cu *ji-*, în *jirtvă*, cunoaște un număr de 15 ocurențe; *jirtlăvnic*, 53 de ocurențe; *a jirtvi*, 2 ocurențe; *a jirtvui*, 12 ocurențe; *jirtvuire*, 1 ocurență. Trebuie scos în mod cu totul deosebit în relief faptul că în acest text nu apare niciodată, în cartea *Ieșirea*, varianta cu *j-* dur, pe care, însă, o întâlnim de nenumărate ori în BB: *jirtlăvnic*, de 58 de ori; *jirtvă*, de 20 de ori; *a jirtvi*, de 9 ori; *a jirtvui*, de 4 ori. În celălalt text de proveniență sudică, ms. 4 389, se întâlnesc, de asemenea, variante velarizate, numai că, de data aceasta, vocala de după suierătoare fiind *e*, rezultatul a fost grupul inițial *jă-*: *jărtfă*, în 21 de ocurențe; *jărtvnic*, în 3 ocurențe.

**3.6.3.** Cuvântul de origine germană (săsească) *jei* (<sās. *sätz*) avea la inițială grupul sonor *je-* (*\*zāt*) (cf. ST.L. FAC., p. 59; I.3.7.7. și p. 90–91; IV.1.5.2.). În ms. 4 389, în care, cum s-a văzut din numeroasele exemple date până acum, suierătoarele sînt dure, acest cuvint are forma *jăfiul* (Ex., 11, 5; 12, 29) (vezi prezenta lucrare, sub IV.1.8.3.).

**3.6.4.** Suierătoarea sonoră cu timbru dur, *ji-*, în locul formei cu *ji-* din etimon, este semnalată în BB, în cuvîntul *jilnițe* (жылница) (Ex., 16, 32), pl. de la *jilniță* (<vsl. *žitnica*).

**3.6.5.** Fenomenul invers, de înmuiere a suierătoarei *j*, cu schimbarea simultană a velarei *ă* în *e*, se întâlnește în ms. 45 în cuvîntul *mreaje* (Ex., 27, 4), în loc de *mreajă* (<vsl. *mrěža*). În BB și în ms. 4 389, cuvîntul are *-ă*.

**3.6.6.** Inconsecvența în folosirea formelor velarizate și nevelarizate constituie o trăsătură caracteristică a limbii din BB. Ea se întâlnește și în cazul verbului *a sluji* (cf. ST.L. FAC., p. 59; I.3.6.5.). Alături de formele cu *j* palatalizat (*je-*, *ji-*), anume: *slujești* (Ex., 20, 5; 23, 24, 25); *slujim* (Ex. 14, 12); *slujiți* (Ex., 16, 8; 12, 31); *sluji* (Ex., 10, 26; 21, 6; 23, 33, 40, 12), apar și forme cu *j-* dur: *sluji* (служа) (Ex., 28, 31); *slujim* (служаим) (Ex., 16, 26; 14, 12); *slujiți* (служаите) (Ex., 10, 11, 24). Acestora li se alătură: *slujăscu* (Ex., 35, 18); *slujăscă* (Ex., cu 16 ocurențe). Ms. 4 389, care urmează norma sudică, are, de asemenea, forme cu *j* dur: *slujăști* (Ex., 26, 5; 23, 25); *slujăște* (Ex., 35, 19); *slujăscă* (Ex., cu 7 ocurențe). Dar ms. 45 are: *slujescu* (Ex. 35, 18); *slujești* (Ex., 20, 5; 23, 24, 25); *slujim* (Ex., 3 ocurențe); *slujiți* (Ex., 4 ocurențe); *sluji* (Ex., 4 ocurențe), așadar numai forme nevelarizate. Însă în forma *slujăscă*, cu 15 ocurențe în ms. 45, cartea *Ieșirea*, nu se întâlnește niciodată grupul sonor *-jea-*, ci numai *-ja-*. Pentru acest caz, vezi Philippide, *OR*, II, p. 45, care face presupunerea privind existența unei faze cu *ș*, *j* duri în graiul moldovenesc înainte de secolul al XVII-lea. În aceeași situație se află și forma *grijașcă*, din BB și din ms. 45 (Ex., 25, 9, 9).

**3.6.7.** Velarizarea vocalei *e* prin *j* dur se întâlnește și în cuvîntul *virtjele* (виртѣле și *кър-*), pl. art. de la *virtej* (<vsl. *vrěčeti*), în BB (Ex., 25, 31, 34).

**3.6.8.** Oscilație între formele velarizate prin *j* (dur) și cele nevelarizate apare în BB și în cazul cuvintelor: *vrăjile* (Ex., 7, 11, 22) și *vrăjile* (2 ocurențe); *vrăjitori* (Ex., 7, 11), *vrăjitorii* (Ex. 7, 11, 22) și *vrăjitori* (Ex., 2 ocurențe), *vrăjitorii* (Ex., 4 ocurențe). Din totalul de 13 atestări, 8 au *-ji-*, iar 5, *-j-*. În ms. 45, în cele 12 ocurențe ale cuvintelor de mai sus, apare grupul *-ji-*; o singură dată, *-je-*, *vrăjelor* (Ex., 9, 11). Tot *-ji-* se întâlnește în cele 12 atestări din ms. 4 389. Etimonul slav avea *-ži-* (vb. *vrážiti*).

**3.7.0.** Velarizarea prin labiale se întâlnește în cartea *Ieșirea* numai în cuvinte cu labialele *p*, *b*, *v*, *m*. Trecerea lui *e* la *ă* și a lui *i* la *ă* are loc numai dacă în silaba următoare nu există *e*, *i*, sunet muiat. Cf. ST.L. FAC., p. 59–60; I.3.7.0.

**3.7.1.** Velarizarea lui *ę* din diftongul *că*, precedat de *p*, și a lui *e*, în aceleași condiții, se întâlnește, sporadic, numai în ms. 45: *răstpască* (Ex., 8, 9); *lopăscu* (Ex., 33, 3); *lopască* (Ex., 32, 11) în BB: *lopescu* (Ex., 33, 3); *lopească* (Ex., 33, 11).

**3.7.2.** Velarizarea prin *b* se întâlnește în pl. *bășici* (vezi mai sus, I.3.5.20.). Forma circulă în graiurile sudice și în limba scrisă din această regiune. Velarizarea s-a putut produce aici, în acest cuvint, pentru că avusese loc velarizarea prin suierătoare. În alte cazuri, fenomenul velarizării prin labiala *b* pare a avea o frecvență mai mare în graiurile nordice. Astfel, în ms. 45, care provine din această zonă, se întâlnesc formele: *iubăscu* (Ex., 20, 6); *orbăscu* (Ex., 28, 8); *robăscu* (Ex., 6, 5), căroră în BB și în ms. 4 389 le corespund forme cu *-be-*: *iubesc*, *orbesc*, *robesc*. Cu toate acestea, în ms. 4 389 se află cuvîntul *băzdr* 'peritoneu' (Ex., 29, 13, 22), cu *bă-*, în loc de *be-* (etimonul este gr. *πεσάριον*: cf. IV.1.5.5.).

**3.7.3.** Velarizarea prin *v* este mai des atestată în ms. 45: *ivască* (Ex., 34, 3; în BB: *ivească*; în ms. 4 389: la fel); *lovască* (Ex., 12, 23, 23; în BB: *lovească*); *vac(ul)* (Ex., 12, 24; 14, 13; 15, 18; 29, 9; în BB: *veac*, în 5 ocurențe; în ms. 4 389: la fel, în 4 ocurențe); *vășmintul* (Ex., 28, 3; 29, 21, 21, 29) și chiar, contrar „legii fonetice”, *vășmintele* (Ex., 25, 30; această din urmă formă se întâlnește și în ms. 4 389, Ex., 28, 4). Dar în ms. 45 apare și varianta fără velarizare, *veșmint* (Ex., 28, 2; 29, 21), care cunoaște în BB, Ex., 7 ocurențe.

Velarizarea prin *v* se întâlnește în cazul cuvîntului *zăvasă* 'perdea', 'covor' (<vsl. *zavěsa*), care are și varianta *zăveasă*. Termenul este caracteristic pentru ms. 4 389: *zăvasă* (Ex., 26, 2, 31, 35; 27, 11; 35, 17); *zăvasa* (Ex., 26, 32, 33, 34; 27, 16; 35, 12). Varianta cu *-că-*, *zăveasă*, cunoaște 3 ocurențe (Ex., 26, 8, 9, 10).

**3.7.4.** Velarizarea prin *m* apare sporadic în ms. 45: *mărgu* (Ex., 3, 11; în BB și în ms. 4 389: *merg*); *mărgă* (Ex., 5, 4, 7; 10, 11, 24; 24, 14; 34, 9; 36, 2); *rumăn* (<vsl. *ruměň*) (Ex., 25, 4); *tocmăd* (Ex., 5, 8, 11, 18; 27, 19; 28, 15; 30, 32, 37; 31, 7; 38, 21); *tocmăscu* (Ex., 18, 16).

**3.8.0.** Velarizarea prin *ț*, *dz* (> *z*). (Cf. ST.L. FAC., p. 60; I.3.8.0.). În câteva cazuri a fost înregistrat fenomenul velarizării lui *ę*-din diftongul *-că-*, în textul ms. 45: *preuțască* (Ex., 28, 3, 4). Dar în BB: *priețească* (Ex. 28, 37; 31, 9); *prețească* (Ex., 28, 1; 29, 44), iar în ms. 4 389: *preuțească* (Ex., 28, 3).

**3.8.1.** Velarizarea prin *ț* a lui *e* din formele verbului *a țese* (<lat. *tēre*, *-tēre*), precum și din unele derivate de la acesta, este realizată în modul cel mai consecvent în ms. 45: *țăsător* (Ex., 26, 1; 36, 7); *țăsătorului* (Ex., 28, 28); *țăsătura* (Ex., 28, 8; 39, 19); *țăsătură* (Ex., 39, 8, 20); *țăsături* (Ex., 28, 17); *țăsul* (Ex., 26, 32; 28, 6; 36, 33; 38, 23; 39,

3, 7, 21, 22, 26); *șăsută* (Ex., 28, 28); *șăsute* (Ex., 38, 23). Cîteva forme velarizate au pătruns și în textul BB: *șăștoriu* (Ex., 26, 1); *șăștura* (Ex., 28, 8); *șășut* (Ex., 26, 32). Dar, în cele mai multe cazuri, diorlositorii bucureșteni au introdus norma literară muntenească, în care *ș* nu avea efect velarizant asupra lui *e* următor. În cartea *Ieșirea*, din BB, se întîlnesc 22 de ocurențe ale formelor menționate, care au *șe-* în silaba inițială, nu *șă-*. Este norma pe care a adoptat-o limba română literară actuală. Ea funcționa și în celălalt text de factură literară muntenească, ms. 4 389. Aici, în toate cele 9 ocurențe ale cuvintelor discutate în acest paragraf, apare la inițială grupul *șe-*, niciodată *șă-*.

**3.8.2. O formă velarizată prin *ș* a vocalei *i* (>*i*) se întîlnește în ms. 45 în cuvîntul *șintuiți* (Ex., 39, 5). În BB, acest cuvînt sună *șintuite* (*ibid.*). În forma din ms. 45, *-fi* (final), poate din cauza funcției morfologice, nu s-a durificat. Despre această situație ne ocupăm pe larg mai jos (I.3.8.4.).**

**3.8.3. Pentru formele velarizate și nevelarizate ale cuvîntului *vișel*, vezi ST.L. FAC., p. 61; I.3.8.1. Și în cartea *Ieșirea* acest termen cunoaște un număr mare de ocurențe. Astfel, în ms. 45 sînt 21 de atestări, care, toate, au silaba *-fă-*: *vișăl* (9 ocurențe); *vișăi* (1 ocurență); *vișăii* (1 ocurență); *vișălul* (6 ocurențe); *vișălului* (4 ocurențe). În BB, formele velarizate au fost înlocuite sistematic cu forme nevelarizate: *vișel* etc., în total 20 de atestări. Numai o singură dată, sub influența textului din ms. 45, sau poate datorită unui tipograf moldovean, apare în BB forma *vișălul* (Ex. 29, 3). Norma muntenească, devenită astăzi generală, a scrierii cu *șe*, în cuvîntul *vișel*, este prezentă și în ms. 4 389, în toate cele 24 de ocurențe din cartea *Ieșirea*.**

**3.8.4. Mai dificilă de definit este norma silabei finale *-fi*, în care *i* este ultrascort și șoptit. Dacă *ș* este rostit cu timbru de *i*, devenind un *ș* dur, acest *-i*, deși cu o valoare morfonematică precisă și importantă, dispare din rostire și, de cele mai multe ori, și din scriere. Astfel stau lucrurile în numeroase cazuri din BB, Ex., și din ms. 4 389, Ex. Dar în ms. 45, care, după cum s-a văzut din exemplele din paragrafele precedente, are o predilecție pentru formele cu *ș* dur urmat de *ă*, *i* (*șă*, *fi*), în cazul grupului final *-fi*, constatăm păstrarea cu consecvență a lui *-i*, înlocuind ca în norma limbii scrise din vremea noastră. Exemple în acest sens (*vefi*, *pășafi*, *tofi*, *facefi* etc.) pot fi văzute, pentru cartea *Facerea*, în ST.L. FAC., p. 61; I.3.8.3. La fel stau lucrurile și în cartea *Ieșirea*, cum poate oricine verifica dacă parcurge cîteva rînduri din acest text.**

Dar în BB și în ms. 4 389, există un amestec de forme cu *-fi* și *-fi*, în poziție neaccentuată, cînd *i* este ultrascort șoptit. În ms. 4 389, acest *-fi* apare în marea majoritate a cazurilor cu *-fi* suprascris, fapt care creează dubii în privința transcrierii acestui grup sonor cu litere latine. Din această cauză, vom stăruii asupra exemplorilor din BB și din ms. 4 389 cu *-fi* sau cu *-fi*.

**3.8.5. În BB, scrierea lui *-fi* este în marea majoritate a cazurilor în rînd. Cazurile cu *ș* suprascris sînt foarte rare în acest text tipărit. Alternanța *-fi* / *-fi* se constată în următoarele situații:**

a) În formele verbale de indicativ și conjunctiv prezent, persoana a II-a singular și plural; în formele de imperativ, persoana a II-a plural, întîlnim fie *-fi*, fie *-fi*, în cazul uneia și aceleiași forme, fără a se putea scoate vreo regulă. Exemplele le prezentăm în ordine alfabetică. *abași* (Ex., 23, 2); *aduceși* (Ex., 23, 13), față de *aducefi* (Ex., 32, 2; aici, *-fi* este suprascris); *adunași* (Ex., 5, 11; 16, 16); *arăși* (Ex., 23, 15; 34, 20, 24); *ardeși* (Ex., 12, 10; 35, 3), față de *ardefi* (Ex., 34, 13); *aruncași* (Ex., 1, 22), față de *aruncafi* (Ex., 22,

31); *ascultași* (Ex., 16, 28); *bași* (Ex., 2, 13); *căutași* (Ex., 19, 10; 33, 5), față de *căutafi* (Ex., 31, 12); *cereafi* (Ex., 10, 11); *chinuiși* (Ex., 22, 21), față de *chinuiși* (Ex., 23, 9); *cruțași* (Ex., 1, 16, 22); *dași* (Ex., 5, 7, 16, 21; 21, 13); *facefi*, cu 7 ocurențe în Ex., față de *facefi* (Ex., 22, 22; 30, 31); *gilceviși* (Ex., 16, 7), față de *gilceviși* (Ex., 16, 8); *greșiți* (Ex., 20, 20); *huliși* (Ex., 17, 2); *ieșiți* (Ex., 12, 22), față de *ieșiți* (Ex., 12, 31; 13, 4); *ispitiși* (Ex., 17, 2); *impleți* (Ex., 16, 32); *îndrăzniși* (Ex., 14, 13; 20, 20); *învăluși* (Ex., 23, 9); *lăsași* (Ex., 16, 23), față de *lăsași* (Ex., 22, 18); *luași* (Ex., 9, 8; 32, 2), față de *luași* (Ex., 35, 5); *mărgeși* (Ex., 5, 4; 10, 24), față de *mărgeși* (Ex., 3, 19; 5, 8; 10, 8; 12, 31, 32); *omorîși* (Ex., 16, 3); *păziți* (Ex., 13, 10; 31, 12, 13), față de *păziți* (Ex., 12, 25; 23, 15); *povestîși* (Ex., 10, 2); *prăznuși* (Ex., 23, 14); *priimiți* (Ex., 10, 17); *priviși* (Ex., 14, 13); *ruțași* (Ex., 10, 17), față de *ruțași* (Ex., 30, 16); *săvîrșiși* (Ex., 5, 13); *scofi* (Ex., 3, 12; 33, 15); *sărîmași* (Ex., 34, 13); *sinteli* (Ex., 1, 16; 5, 17); *sluiși* (Ex., 10, 11, 24), față de *sluiși* (Ex., 10, 8; 12, 31); *socolîși* (Ex., 38, 25); *stași* (Ex., 14, 13); *surpași* (Ex., 12, 13); *șădeși* (Ex., 5, 17), față de *șădeși* (Ex., 16, 29); *stringeși* (Ex., 16, 16); *șliși* (Ex., 23, 9); *tăiași* (Ex., 34, 13); *trimiși* (Ex., 8, 2, 21; 23, 20), față de *trimiși* (Ex., 8, 29; 9, 2; 10, 4; 21, 26); *ncideși* (Ex., 1, 16); *vedeși* (Ex., 16, 29); *veniși* (Ex., 1, 10); *vefi*, cu 47 de ocurențe, față de *vefi*, cu 19 ocurențe (spre comparație, în ms. 45, în toate cele 54 de ocurențe, apare forma *vefi*); *zdrobiși* (Ex., 34, 13); *ziceși* (5, 17; 12, 31).

O numărătoare a formelor cu *-fi* și cu *-fi*, de mai sus, arată că în 101 de cazuri apare *-fi*, și în 61 de cazuri, *-fi*. Textul BB nu posedă o normă în acest caz, deosebindu-se astfel de modelul său nordic, ms. 45, în care, în marea majoritate a cazurilor, este aplicată norma care constă, pînă astăzi, în scrierea lui *-i* după *ș*. Situațiile rare în care acest *-i* final nu apare în ms. 45 pot fi puse pe seama copistului muntean, Dumitru din Cimpulung.

b) În formele de plural ale substantivelor, adjectivelor, pronumelor etc.: *alși* (Ex., 20, 3; 34, 14); *ce-tăși* (Ex., 1, 11); *cîși* (Ex., 4, 19; 36, 2), față de *cîși* (Ex., 30, 13; 35, 22); *dereptăși* (Ex., 15, 25); *deșărși* (Ex., 3, 21); *învîrșiși* (Ex., 22, 24); *mulși* (Ex., 1, 12; 23, 22); *munși* (Ex., 32, 11); *neclătîși* (Ex., 12, 15); *nopși* (Ex., 24, 18; 34, 28); *peceși* (Ex., 28, 21; 35, 21). Pluralul substantivului *col* cunoaște în BB, Ex., 12 ocurențe cu *-fi* (*cofi*) și 26 de ocurențe cu *-fi* (*cofi*). O comparație cu situația aceluiași cuvînt din textul ms. 45 este clarificatoare. În ultimul caz, în toate cele 37 de ocurențe ale formei de plural apare *-i*, care, împreună cu *ș*, este suprascris. Un alt cuvînt este *toț*, al cărui plural *tofi* cunoaște în BB, Ex., un număr de 19 ocurențe, pe cînd varianta cu *-i*, *tofi* are 17 ocurențe. În ms. 45, însă, în toate cele 38 de ocurențe se folosește forma *tofi*, întocmai ca în limba literară actuală. De asemenea, auxiliarul de perfect compus, persoana a II-a plural cunoaște în BB, Ex., 9 ocurențe cu *ați* și 7 ocurențe cu *ați*, pe cînd în ms. 45, în toate cele 11 ocurențe, apare numai forma *ați*. În sfîrșit, pronumele *își* apare ca atare în ms. 45 în 10 ocurențe, pe cînd în BB forma este *își* și cunoaște 3 ocurențe (Ex., 2, 9; 7, 1; 1, 9). Aceștia li se adaugă forma *-fi* (Ex., 20, 16, 22); o singură dată apare în BB, Ex., *-fi* (25, 22).

c) În ms. 4 389, judecînd după cartea *Ieșirea*, norma pare a fi *-fi* nu *-fi*. De exemplu, pl. *tofi*, prezent în acest text într-un număr de 55 de ocurențe, nu are niciodată *-i*. De fiecare dată *u* este suprascris. Suprascrierea acestei slove este aproape generală în poziție finală.



Pluralul lui *col* este, de regulă, *cof*, cu *f* supraseris, și apare în 27 de ocurențe. Numai de două ori se întâlnește scrierea cu *-i* în rînd, *coșii* (Ex., 27, 1, 18). Tot astfel, auxiliarul *ați* are în toate cele 16 ocurențe forma *at*, iar *f* este supraseris.

Scrierea cu *-î* după *u*, în rînd, și uneori și supraseris, se întâlnește în următoarele exemple din ms. 4389: *ascultați* (Ex., 23, 24); *bêți* (Ex., 32, 18); *băli* (Ex., 8, 5); *cauți* (Ex., 4, 21); *dășărți* (Ex., 3, 21); *fringeți* (Ex., 12, 46); *faceți* (Ex., 20, 23; 35, 1; varianta fără *-i*, *facei*, cunoaște 12 ocurențe); *ieșiți* (Ex., 12, 22; 13, 3); *ierțați* (Ex., 21, 27); *înțoarceți* (Ex., 32, 27); *luați* (Ex., 12, 5); *mulți* (Ex., 1, 7, 12; 19, 21; 20, 12; uneori, literele *l*, *f*, *i* sînt scrise supraetajat); *scoți* (Ex., 3, 12). Aceste exemple sînt foarte puține în comparație cu numărul extrem de mare al cuvintelor care au la finală slova *u*.

În concluzie, textul ms. 45 prezintă o normă în privința scrierii lui *-fi* (final) care este asemănătoare cu cea folosită în scrierea limbii române actuale. În BB, se întâlnește un amestec de forme cu *-f* și cu *-fi*, primele fiind mai numeroase. În transcrierea cu litere latine a acestui text, trebuie respectată situația din tipăritura chirilică, în ciuda faptului că în acest caz „norma” constă într-un amestec de forme. La fel se prezintă situația în textul ms. 4389. Mai mult, aici formele fără *-i*, după *f*, sînt preponderente, încît cele nici 20 de ocurențe ale formei cu *-fi*, din cartea *Ieșirea*, ar putea fi considerate ca o influență din partea manuscrisului lui Milescu, pe care Daniil Proneanu, cum spune el însuși în *Cuvînt înainte către cititor*, l-a avut la dispoziție cînd făcea traducerea acestui text. În această situație, transcrierea cu litere latine trebuie să respecte situația din text: dacă *-i* după *f* apare fie în rînd, fie supraetajat, el se transcrie ca *at*; dacă *f* nu este urmat de un *-i*, el se transcrie pur și simplu *-f*, neadăugîndu-se în mod arbitrar un *<i>* după el. În vorbirea populară din multe regiuni ale teritoriului dacoromân acest *-i* (final), precedat de *f*, dispăruse, în urma fenomenului de durificare a acestei africată. În limba scrisă, acest *-i* a fost menținut, sau reintrodus, din necesitatea de a marca anumite categorii gramaticale, și, la nivelul grafic, pluralul substantivelor, adjectivelor, pronumelor etc., anumite forme personale la verbe etc. Sub influența formelor scrise, unii vorbitori au reintrodus în rostirea lor pe acest *-i* (final) ultracurt și șoptit, realizat printr-o articulație suplimentară la palat a limbii în momentul catastazei africătei *f*.

**3.9.0. Velarizarea prin africată *dz*.** Acest sunet constituie o caracteristică a limbii din ms. 45. Lui îi corespunde în BB și în ms. 4389 spiranta *z*. Ambele sunete pot fi rostite cu timbru dur, pot avea, prin urmare, efect velarizant asupra vocalelor *e* și *i* care le urmează. Exemplele care să ilustreze acest efect vor fi prezentate mai jos (I.3.11.0. – 3.11.1.).

**3.10.0. Velarizarea prin sibilante.** Sunetele *s*, *z*, rostite dur, pot schimba timbrul vocalelor palatale *e*, *i* în *ă*, *î*. În secolul al XVII-lea, durificarea sibilantelor, cu efectul velarizant menționat, este semnalată mai des în textele de proveniență moldovenească, nordică, în genere. Graiurile populare muntenesti n-au cunoscut acest fenomen. De aceea, prezența unor forme velarizate în scrierile muntenesti constituie o influență din partea unor texte nordice. Dintre textele studiate, velarizarea prin sibilante poate fi ilustrată cu exemple din ms. 45, dar nu lipsesc nici cazurile cînd formele cu *să*, *sî*, *ză*, *zî* se întâlnească în BB sau în ms. 4389. Cf. ST.L. FAC., p. 61; I.3.9.0.

**3.10.1. Velarizarea prin *s*** poate fi întâlnită în exemple de felul celor pe care le vom prezenta

în continuare. Contrar tendinței generale, primul exemplu de acest fel provine din textul BB: *adusără* (Ex., 24, 5). În acest text, există și forma *aduseră* (Ex., 32, 3; 39, 32), încît varianta cu *-să-* ar putea fi interpretată ca fiind accidentală, putînd fi atribuită intervenției vreunui tipograf moldovean. Aceasta cu atât mai mult cu cît chiar textul ms. 45 conține forma cu *-se-*: *aduseră* (Ex., 29, 4; 39, 32). Varianta din urmă se întâlnește în toate cele 9 ocurențe din ms. 4389. Pentru amestecul de forme velarizate și nevelarizate în cartea *Facerea*, din cele trei texte studiate, vezi ST.L. FAC., p. 61; I.3.9.1.

**3.10.2. Cuvîntul *asemănare*** (<lat. *assimilo*, -*are*) cunoaște în toate cele trei texte studiate numai varianta velarizată: *asămănare* (în BB și ms. 45: Ex., 20, 4; 36, 25; în ms. 4389: 20, 4). Pentru atestări ale variantei cu *-e-*, vezi ST.L. FAC., p. 61; I.3.9.3.

**3.10.3. Velarizarea lui *i*** precedat de *s* se întâlnește în *desișurile* (cu *-z-*), în ms. 45 (Ex. 34, 13), față de *desișurile*, din BB (*ibid.*) (de remarcat grafia insolită *-um-*, care ar putea nota un *ș'* palatal).

**3.10.4. Același fenomen** se află în forma din ms. 45 *însătă* (Ex., 17, 3), pe cînd BB are *înseloșă*, iar ms. 4389, *înseloșară*.

**3.10.5. Velarizarea lui *e* din diftongul *ea*, cînd este precedat de *s*, se întâlnește în *lipsască*, din ms. 45 (Ex., 21, 10). Forma a fost preluată și în BB (*ibid.*), în timp ce în ms. 4389 întâlnim varianta *lipsească*.**

**3.10.6. Velarizarea lui *-e* (final) se întâlnește în forma *mălasă*, din BB (Ex., 26, 31, 36; 27, 18; 35, 33; 36, 33). În același text, forma *mălase* este prezentă într-un număr de 26 de ocurențe; de asemenea, un *s* palatalizat se află și în forma articulată *mălasea*, care cunoaște 4 ocurențe. Etimonul este mgr. *μετάξω*.**

**3.10.7. Velarizarea prin *s* al lui *e* se întâlnește în textul ms. 45 în cuvinte ca: *usăbire* (Ex., 7 ocurențe); *usăbște* (Ex., 19, 28); *usăbi* (Ex., 6 ocurențe); *usăbit* (Ex., 29, 27). Forma cu *u-* este prezentă și în ms. 4389, alături de cea cu *o-*, dar în acest text nu apare fenomenul velarizării prin *s*: *usebești* (Ex., 13, 12); *usebi* (Ex., 29, 24); *usebit* (Ex., 19, 23); *usebirei* (Ex., 29, 27), apoi *osebi* (Ex., 29, 24); *osebire* (Ex., 29, 28); *osebirea* (Ex., 29, 27); *osebești* (Ex., 29, 26). Varianta cu *o-* și fără velarizarea prin *s* este prezentă și în BB, Ex., în 12 ocurențe. Cf. și ST.L. FAC., p. 62; I.3.9.5.**

**3.10.8. Velarizarea lui *e* din diftongul *ea* în cuvîntul *seară* este realizată în toate cele 6 ocurențe din ms. 45: *sara* (Ex., 12, 18; 16, 8); *sară* (Ex., 12, 6; 16, 12, 13; 18, 13). În BB, Ex., din totalul de 11 ocurențe, 10 au forma veche, *seară*, și numai o dată apare *sară* (Ex., 37, 8). Silaba inițială *sea-* este prezentă și în ms. 4389, în toate cele 7 ocurențe. Cf. și ST.L. FAC., p. 62; I.3.9.6.**

**3.10.9. Din varianta cu *se-* a cuvîntului *sicriu* (<magh. *szekrény*) provine forma *săcriu(l)* (*săcriu(lu)*), care se întâlnește în ms. 45, în cartea *Ieșirea*, în 26 de ocurențe.**

**3.10.10. Forma velarizată *sămnu(l)* apare numai în ms. 45, Ex., în 5 ocurențe. În aceeași carte, în alte 13 cazuri, se întâlnește varianta nevelarizată: *semnu* (Ex., 2 ocurențe); *semnului* (Ex., 2 ocurențe); *sêmne* (Ex., -2 ocurențe); *sêmnele* (Ex., 7 ocurențe). Aceeași variantă este prezentă în BB (Ex., 19 ocurențe) și în ms. 4389 (Ex., 13 ocurențe).**

**3.10.11. Forma velarizată *săul*** (<lat. *sēbum*) se întâlnește o singură dată în ms. 45 (Ex., 29, 22).

**3.10.12. Verbul *a semăna*** și substantivul *semănat* cunosc în toate cele trei texte de care ne ocupăm,

în cartea *Ieșirea*, varianta cu *e*, precedat de *s*, trecut la *ă*. Astfel, în ms. 45: *sămăna* (Ex., 23, 10, 16); *sămână* (Ex., 32, 19); *sămănatul* (Ex., 34, 21). În BB, apar aceleași forme. Iar în ms. 4 389, se întâlnește o dată *sămăna* (Ex., 23, 16). Aici însă apare și forma nevelarizată în *semănătură* (Ex., 34, 21). Cf. și ST.L. FAC., p. 61; I.3.9.3.

**3.10.13.** Velarizarea prin *s* a lui *e* din cuvântul *sămînție* este atestată de 5 ori în ms. 45 (Ex., 6, 15; 12, 14; 24, 4; 32, 12, 12), în timp ce forma actuală, cu *e*, *seminție*, cunoaște tot în acest text un număr de 10 ocurențe. Pe de altă parte, în BB, din totalul de 11 ocurențe, varianta velarizată, *sămînțiile*, apare o singură dată (Ex., 27, 21). În celălalt text, ms. 4 389, *seminție*, cu diferite forme flexionare, cunoaște, în Ex., un număr de 23 de ocurențe.

**3.10.14.** Velarizarea prin *s* a lui *i* apare sporadic în forma *simfiriei*, din BB (Ex., 28, 3), în timp ce acest cuvânt are în ms. 45 (*ibid.*) grupul inițial *sim-*. Trecerea lui *i* la *î* se mai întâlnește în diferitele forme ale lui *singur*, *singură*, *singuri*, cu un număr de 13 ocurențe în ms. 45, Ex., și cu 5 ocurențe în ms. 4 389, Ex. Forma nevelarizată este prezentă în toate cele 9 ocurențe din BB, Ex. Trecerea lui *i* la *î*, în condițiile de care ne ocupăm, se întâlnește și în cazul lui *silnic* (<vsl. *silnikŭ*) și al derivatului *silnicie*. În ms. 45: *silnic* (Ex., 14, 21); *silniciu* (Ex., 6, 6, 7). În BB: *silnic* (Ex., 14, 21); *silnici* (Ex., 13, 15). Dar în *silă*, *sili*, *silească*, velarizarea nu s-a produs. Fenomenul nu a avut loc în niciunul din cuvintele derivate de radicalul *silă*, în ms. 4 389, Ex. Un ultim exemplu de velarizare a lui *i* prin *s* apare în forma *răsipască*, din ms. 45 (Ex., 8, 9).

**3.10.15.** Ca o reacție la fenomenul velarizării prin *s*, se produce în epocă, în mod sporadic, fenomenul invers, de hiperliterarizare sau hipercorectitudine. Numai astfel pot fi explicate formele întâlnite în BB: *simbetete* (Ex., 31, 12); *singele* (Ex., 29, 12). Acestea reprezintă însă niște excepții, căci, de pildă, primul exemplu, cu silaba inițială *si-*, cunoaște în BB, Ex., un număr de 11 ocurențe, iar al doilea, *singele*, în același text, un număr de 24 de ocurențe.

**3.11.0.** Velarizarea prin *z* (*dz*). Fonemul consoană *z* are mai multe surse. În numeroase cazuri, el provine din africata *dz*, prin dispariția elementului oclusiv, *d*. Este cazul elementelor de origine latină. Alteori, *z* a fost introdus prin împrumuturi străine, slave, grecești etc. Sint regiuni, mai ales în partea de nord a teritoriului dacoroman, în care africata *dz* s-a menținut pînă astăzi, coexistînd cu spiranta dentală sonoră *z*. Prezența africatei într-un text vechi românesc constituie o dovadă sigură cu privire la apartenența la dialectul literar nordic al celui text. Totodată, cuvintele cu *dz* sînt de origine latină, sau datează, în orice caz, de dinaintea contactului cu slavii. Dintre textele studiate, ms. 45 conține un număr foarte mare de cuvinte și forme în care apare africata *dz*. Dar, în mod neașteptat, acest sunet se întâlnește și în câteva elemente de origine slavă. Prezența slovei *s* în aceste cuvinte se poate explica numai ca o folosire eronată a ei de către copistul Dumitru din Cimpulung. Fiind muntean și necunoscînd în norma literară pe care o deprinsese scrierea unor cuvinte cu acest semn, care notează africata *dz*, precum și datorită faptului că în graiul său natal această africată dispăruse de multă vreme, copistul muntean a putut face greșeala de a scrie în loc de *z*, din unele elemente slave, africata *dz*. Pot fi menționate următoarele exemple din cartea *Ieșirea*, ms. 45: *bodzi* (Ex., 22, 28); *bodzii* (Ex., 12, 12; 18, 11; 32, 8; 34, 15); *bodzilor* (Ex., 23, 32, 33; 34, 13,

15, 16, 16); *obradzele* (Ex., 37, 9); *obradzii* (Ex., 12, 44); *pomădui* (Ex., 30, 31) (Cf. și ST.L. FAC., p. 56; I.3.4.3.).

Precedate de *dz*, *z*, vocalele prepalatale *e*, *i* pot să devină vocalele velare *ă*, *î*. Ca și în cazul africatei surde, omorgane, *f*, precum și a spirantei surde, omorgane, *s*, velarizarea prin *dz*, *z* s-a petrecut cu o mai mare consecvență în graiurile nordice, reflectîndu-se, cu numeroase consecvențe însă, în textele de la sfîrșitul secolului al XVII-lea, care proveneau din regiunea menționată. Amestecul de forme velarizate și nevelarizate caracterizează și textele de proveniență sudică. Fenomenul a devenit general în limba română literară modernă.

**3.11.1.** Velarizarea prin africata *dz* poate fi ilustrată cu numeroase exemple din ms. 45. Vom menționa cîteva: *audzîndu* (Ex., 32, 16; 33, 4; în alte 9 ocurențe ale acestui verb, *i* precedat de *dz* rămîne neschimbat); *dzic* (Ex., 5, 16; 6, 29); *dzicind* (Ex., 35, 4). Fenomenul este frecvent în formele *Dumnezeu*, *dumnezeiescu*, *dumnezei* 'zei', 'idoli', care cunosc și în *Ieșirea*, ca și în *Facerea*, un număr foarte mare de ocurențe. Substituind fonemul *dz* prin *z*, editorii BB au menținut totuși, în foarte multe ocurențe, vocala velară *ă*, în silaba *-zău* (și *-zii*). Formele în care *e* nu s-a velarizat, în cuvintele menționate acum, sînt, în cartea *Ieșirea*, din BB, în număr de 44 (în *Facerea* erau 51). Amestecul de forme velarizate și nevelarizate, în cazul exemplurilor menționate în acest paragraf, nu se întâlnește în textul *Ieșirea* din ms. 4 389. În acest text, sînt generale numai formele fără velarizarea vocalilor *e* și *i*.

**3.11.2.** Cuvinte cu velarizări mai pot fi semnalate din BB: *cînzăci* (Ex., 18, 21, 25); *păzîlă* (Ex., 12, 6); *păzînd* (Ex., 34, 7); *păzască* (Ex., 23, 20; la fel, în ms. 45); *păzăscu* (Ex., 20, 6); *zăciueală* (Ex., 38, 24); *zi* (зѣ) 'zi' (Ex., 3, 13, 19; 6, 28; 10, 6; 19, 11, 11, 16; 21, 21; 34, 21; varianta *zi* (зѣ) cunoaște în BB, Ex., 21 de ocurențe); *zimți* (Ex., 37, 12).

**3.11.3.** Forma hipercorectă *zemisînd* se întâlnește o singură dată în ms. 45 (Ex., 2, 23). Cf. ST.L. FAC., p. 63; I.3.10.4.

**3.12.0.** Velarizarea prin *t*, *d*, *n*, *r* (Cf. ST.L. FAC., p. 63–65; I.3.10.0.–3.13.0.) poate fi ilustrată cu următoarele fenomene semnificative, întâlnite în cartea *Ieșirea*, din cele trei texte studiate.

**3.12.1.** Velarizarea prin *t*. Pentru explicarea formelor verbului *a* (*în*) *tîmpina* / *a* (*în*) *tîmpina* și pe cele ale substantivului *tîmpinare* / *tîmpinare*, frecvent folosite în textele studiate și în multe altele din epocă, trebuie avut în vedere faptul că alternanța *-i* / *-i* își poate avea sorginea atît în etimon, cit și în fenomenul velarizării prin *t*. Prin etimon se explică, cu siguranță, o altă variantă veche a acestor cuvinte, cea cu grupul inițial *tump-*, *a tumpina*, cu numeroase atestări în româna veche (vezi DA, s.v.). Etimonul este vgr. și gr.-biz. τὺμπανον 'Handpauke, Handtrommel', din care provine lat. *tympnum*, apoi vsl. *topanŭ*, vrus. *tumpanŭ*, rus. *timpân*, ngr. τοῦμπανον (μπ=mb) (vezi M. Vasmer, REW, III, p. 105). Varianta românească cu *-i* a putut pleca de la cea rusească, cel puțin în cazul textelor românești mai noi, din secolul al XIX-lea: *tîmpân*. Varianta cu *-u* se datorește, poate, influenței cuvîntului rusesc vechi *tumpanŭ*, sau celei a cuvîntului ngr. τοῦμπανον. Nu poate fi exclus nici un reflex ca *u* al vocaliei nazale vsl. *-o-*, din *topanŭ*. Dar mai degrabă acest *-o-* nazal vechi slav s-a putut reflecta în varianta românească cu *-i*, *tîmpina*, *tîmpinare*. Situația acestor forme, cu fonetismele menționate, se complică și datorită variațiilor de timbru cauzate de fenomenul vela-

rizării prin *t* a vocalei *i*. Fenomenul are loc sporadic, adică nu în toate cuvintele, și în arii dialectale discontinue.

În cele trei texte de care ne ocupăm, cuvintele de mai sus se prezintă după cum urmează. În ms. 45, se întâlnesc atît forme cu *-i-*, cit și cu *-i-*. Cele cu *-i-* sînt transcrise prin slova *-z-*. În ambele cazuri, lipsește prefixul *in-*: *timpina* (Ex., 7, 15; 23, 4); *timpene* (Ex., 15, 20); *timpinară* (Ex., 5, 20); *timpină* (Ex., 4, 27; 9, 14); *timpănă* (Ex., 15, 20); apoi, cu *-i-*: *timpinarea* (Ex., 4, 14, 27; 5, 20; 18, 7; 1, 17); *timpină* (Ex., 4, 24); *timpine* (Ex., 5, 3). În BB, predomină varianta cu *-i-*; *timpinările* (Ex., 9, 14); o dată, în loc de *-i-*, apare *-e-*: *intimpină* (Ex., 4, 24). În 6 ocurențe, există prefixul *in-*, iar în 7, nu. Se adaugă, apoi, și *timpăna* (Ex., 15, 20); *timpene* (Ex., 15, 20), ca în ms. 45. În ms. 4 389, apare numai varianta cu *-i-*: *intimpinară* (Ex., 5, 20); *intimpinarea* (Ex., 4, 14, 27; 18, 7); *intimpină* (Ex., 4, 27); *timpan* (Ex., 15, 20).

**3.12.2. Velarizarea prin *d*** este ilustrată prin cuvinte alcătuite cu prefixele *des-*, *dez-*, *de-*. Astfel, în ms. 4 389 se întâlnesc exemple ca: *dă* 'de' (Ex., 26, 13; forma curentă este *de*); *dedăsup* (Ex., 17, 12; 38, 4); *dăparte* (Ex., 5 ocurențe); *dăscoperi* (Ex., 20, 25); *dăspară* (Ex., 14, 16); *dăspară* (Ex., 26, 33); *dăspărîre* (Ex., 8, 28); *dăspică* (Ex., 14, 21; 15, 8); *dăstemeiază* (Ex., 14, 26); *dăstul* (Ex., 12, 4, 4); *dăstupa* (Ex., 21, 33); *dăsupra* (Ex., 5 ocurențe); *dășarte* (Ex., 5, 9; 23, 1); *dășart* (Ex., 20, 7; 23, 15); *dășărî* (Ex., 3, 21); *dășchide* (Ex., 8 ocurențe); *dășchise* (Ex., 2, 5); *dăbrăca* (Ex., 3, 22); *dăzleagă* (Ex., 3, 5).

În ms. 45: *dășchide* (Ex., 13, 13); *dășchizînd* (Ex., 34, 19). În alte 9 atestări ale verbului *a deschide*, din acest text, silaba inițială este *de-*: *deșchide*, *deșchidzîndu*, *deșchis*. De aceea, varianta cu *dă-* aparține copistului muntean Dumitru din Cîmpulung. Cf. ST.L. FAC., p. 63–64; I.3.12.0.

**3.12.3. Velarizarea prin *n*** apare foarte rar în textele studiate (vezi ST.L. FAC., p. 64; I.3.13.0.). Exemplul *Dumnăzău*, semnalat în BB, FAC., revine și în Ex. (6, 2). I se adaugă *dumnăzăilor* (Ex., 23, 24), tot din BB. Nu poate fi vorba, prin urmare, de o eroare de tipar, cum presupuneam în studiul precedent, ci, desigur, de o particularitate fonetică datorată poate unui tipograf moldovean care a cules acest text. O formă hipercorectă pare a fi *a nesilnici* (<*a năsilnici*), din BB (Ex., 13, 15). Vezi mai jos, IV.1.4.32.

**3.12.3. bis. Velarizarea prin *r*** a semivocalei *-e-* din *că* (vezi ST. L. FAC., p. 64; I.3.14.0.) este întâlnită în *piraște*, din BB și din ms. 45 (Ex., 22, 9), sau în *tăbăraște*, din ms. 4 389 (Ex., 17, 9).

**3.12.4. Precedent de *r*, *i***, din verbe ca *a striga* (<lat. *strîx*, -igis), *a strica* (<lat. *\*extrîco*, -äre), se transformă în *t*, mai cu seamă în graiurile nordice. Velarizarea se întâlnește în ms. 45: *striga* (cu *-z-*) (Ex., 11, 8); *strigare* (Ex., 11, 6); *strigarea* (Ex., 3, 7); *strigă* (Ex., 8, 12; 15, 25); *strigînd* (Ex., 32, 16); *strigîndu* (Ex., 22, 23). Acestor 7 ocurențe cu varianta velarizată li se opun 13 ocurențe, în același text, Ex., din ms. 45, cu varianta nevelarizată. În cartea *Facerea*, numărul acestora din urmă era mai mic. Înmulțirea ocurențelor cu *stri-* ar putea fi pusă pe seama copistului muntean, care, poate involuntar, introducea particularitățile normei literare munești pe măsură ce înainta cu transcrierea textului milesian.

În ceea ce privește verbul *a strica*, varianta cu *-t-*, (*stric*, *stricat* etc.), existentă în cartea *Facerea*, din ms. 45, nu mai apare în cartea *Leșirea*. În BB și în ms. 4 389, forma curentă este cea admisă astăzi în limba literară: *a strica*, *stricat* etc.

**3.12.5. O reacție exagerată la formele rezultate prin velarizarea prin *r*** are ca efect apariția formelor hiperliterarizate sau hipercorecte. Este cazul cu formele verbului *a ridica* (<lat. *eradiċo*, -are). Silaba inițială *ri-* a apărut în urma fenomenului menționat, căci forma curentă mai veche a fost *ri-*, iar aceasta provenea din *ră-* (<lat. pop. *\*ra-*). A putut avea loc și un fenomen de asimilare regresivă: *-ă- -i-> -i- -i-* (*rădic* > *ridic*). Inovația apare numai în BB: *ridică* (Ex., 17, 11); (*să*) *ridice* (Ex., 25, 27). Dar, alături de aceste două cazuri, în BB, Ex., se întâlnesc 19 ocurențe cu varianta etimologică *ră-* și 11 ocurențe cu varianta *ri-* (p<sub>u</sub>). Ms. 45 și ms. 4 389 au numai varianta cu *ră-* (*rădică* etc.).

**3.12.6. O situație similară se întâlnește în cazul formelor verbului *a risipi*** (cf. ST.L. FAC., p. 65; I.3.15.1.). Forma cu *ri-* este atestată o singură dată în BB: *risipi* (Ex., 32, 2). În același versel, există și varianta cu *ră-* (p<sub>u</sub>): *răsipit*. De asemenea, în BB apare și varianta cu *ri-* (p<sub>u</sub>): *risipi* (Ex., 5, 12; *risipit* (Ex., 2, 8). În ms. 45, se întâlnește o singură atestare a acestui cuvînt: *răsipască* (Ex., 8, 9). Tot varianta cu *ră-* și în ms. 4 389: *răsipă* (Ex., 18, 18); *răsipesc* (Ex., 28, 8); *răsipi* (Ex., 18, 18); *răsipiră* (Ex., 5, 12); *răsipit* (Ex., 34, 13). Etimonul este vsl. *rasypali*.

**3.12.7. Evitarea sunetelor velare** din motivul că ar contraveni normei ar putea explica forme ca: *uriciunile*, din ms. 45. (Ex., 8, 26); *tăbări*, din ms. 4 389 (Ex., 14, 2; 18, 5). Forma (*să*) *mănce*, din ms. 45 (Ex., 2, 20; 18, 12), a putut rezulta și datorită acestei tendințe spre hipercorectitudine. Cf., pentru ultimul exemplu, și ST. L. FAC., p. 65; I.3.16.0.

**3.13.0. Fenomenul durificării lui *f*** într-o serie de cuvinte terminate în *-ar*, *-er*, *-or*, sau în sufixele *-ariu*, *-(ă)toriu*, *-(i)toriu*, este o inovație care se va impune în norma limbii române literare abia în decursul secolului al XIX-lea. În textele studiate, întâlnim o permanentă oscilație între formele cu *r* dur și cu *f* muiat.

**3.13.1. Forma *acoperitor*** [este semnalată în ms. 45 și în ms. 4 389 (Ex., 15, 2), în timp ce în BB finala este *-toriu*.

**3.13.2. Durificarea lui *r*** apare și în realizarea *ajutor*, din ms. 45 (Ex., 2, 23; 18, 4), respectiv *ajutor*, din ms. 4 389 (Ex., 2, 22; 18, 22). Dar în ambele texte, ca și în BB, apare și forma mai veche cu *-toriu*.

**3.13.3. Forma cu *r* dur** se întâlnește în cuvîntul *altar* 'jertfelnic', din ms. 4 389, într-un număr de 33 de ocurențe. Varianta cu *-ariu* este prezentă și ea într-un număr de 32 de ocurențe. În BB, apare o singură dată varianta *oltariu* (Ex., 35, 11).

**3.13.4. Varianta depalatalizată *cer***, care este și etimologică (<lat. *caelum*), apare în ms. 45 (Ex., 9, 10; 16, 4; 17, 14; 20, 4, 22), alături de *ceriu* (cu 10 ocurențe). Ultima este singura folosită în BB, Ex. (16 ocurențe) și în ms. 4 389, Ex. (4 ocurențe). Cf. ST.L. FAC., p. 65; I.3.17.2.

**3.13.5. Varianta cu *r* dur**, în *cuptor*, se găsește în ms. 45 (Ex., 19, 18), alături de cea cu *r* muiat, *cuptoriu* (Ex., 9, 8; 34, 13; *cuptorului* (Ex., 9, 10). Aceași situație se întâlnește și în ms. 4 389: *cuptor* (Ex., 19, 18), alături de *cuptoriu* (Ex., 9, 8; 9, 10).

**3.13.6. Forma cu *r* dur** se întâlnește în *făcător*, în ms. 45 (Ex., 37, 33) și în ms. 4 389 (Ex., 23, 2), pe cînd varianta cu *r* muiat apare în toate cele trei texte studiate.

**3.13.7. Sunetul *r* dur** apare și în *grătar*, din ms. 4 389 (Ex., 27, 4; 38, 4). În acest text, mai întâlnim cuvîntul în discuție, dar cu finala *-ariu*, în încă 5 ocu-



rențe. Aceeași finală este prezentă în BB, Ex., și în ms. 45, în fiecare caz într-un număr de 10 ocurențe.

**3.13.8.** Sufixul *-ătoriu*, din derivatul *împungătoriu* '(laur) care împunge', întâlnit în BB (Ex., 21, 29, 36) și în ms. 45 (Ex., 21, 29), apare în ms. 4 389 ca *-ător*, *împungător* (Ex., 21, 29, 36).

**3.13.9.** O situație asemănătoare cunoaște și cuvântul  *judecător*, din ms. 4 389 (Ex., 2, 14), și din ms. 45 (*ibid.*, aici: *giudecător*). În BB, însă: *judecătoriu*.

**3.13.10.** Sufixul *-toriu* se întâlnește în derivatul *juguitorul* 'hou care poate fi înjugat, pus la jug', animal de povară, din ms. 45 (Ex., 23, 5, 12); dar, în același text, apare și varianta cu *r* dur, *juguitor* (Ex., 22, 9). În ms. 45, se întâlnește și derivatul de la (*ug*+suf. *-ător*, *jugător* (Ex., 22, 9), neînregistrat în dicționarele românești, alături de *jugătoriu* (Ex., 20, 10, 17). În BB: *injugătoriu* (Ex., 22, 9, 10); *injugătorul* (Ex., 20, 10, 17; 22, 30; 23, 4, 5, 12).

**3.13.11.** Prezența unui *r* muat în cuvântul *măgariu* (ca și în cuvântul menționat mai sus, *ceriu*) nu are justificare din perspectivă etimologică (cf. alb., bg. *magare*). Finala *-ariu* a apărut pe cale analogică și se găsește în toate cele trei texte studiate. De exemplu, în ms. 4 389, *măgariu* apare în cartea *Ieșirea* în 7 ocurențe. Dar tot în acest text se întâlnește și varianta cu *r* dur, *măgar* (Ex., 21, 33; 22, 4, 10).

**3.13.12.** Un *r* dur în poziție finală are și cuvântul *leşător*, din ms. 4 389 (Ex., 28, 32). Varianta cu *-toriu* apare în BB, *leşătoriu* (Ex., 26, 1); *leşătoriu* (Ex., 36, 9), în ms. 45, *leşătorului* (Ex., 28, 28) și în ms. 4 389, *leşătorului* (Ex., 36, 8).

**3.13.13.** În concluzie, în a doua jumătate a secolului al XVII-lea, judecând după situația din textele studiate, nu exista o normă unitară, nici măcar în cadrul aceluiași text, în privința scrierii (și rostirii) părții finale a cuvintelor terminate în *-tor* sau *-toriu*, *-ar* sau *-ariu*, *-er* sau *-eriu*. Norma de mai târziu cu *-r* dur este ilustrată cu mai multe exemple din textul ms. 4 389. Scriere cu *-r* este apoi prezentă și în ms. 45, datorită, poate, copistului muntean. În BB, tendința spre formele mai vechi, cu *r* muat, este evidentă.

**3.14.0.** Alte fenomene din domeniul consonantismului.

**3.14.1.** Tratatamentul consoanei *h* în cuvintele de origine slavă *pohță*, *a pohți* diferă de la un text la altul. În BB, de pildă, se menține forma etimologică: *pohțești* (Ex., 20, 17, 17); *pohți* (23, 17; 3, 24), pe când în ms. 45, exact în locurile indicate, apar *poștești*, *poști*. Forma nouă, cu *-f*, este atestată și în ms. 4 389: *poștească* (Ex., 3, 24); *poști* (Ex., 20, 17, 17); *poftita* (Ex., 35, 21). Cf. ST. L. FAC., p. 66–67; I.3.19.0.; 3.20.3.

**3.14.2.** În timp ce în BB și în ms. 45 se folosește forma *prah* (<vsl. *prachŭ*), în ms. 4 389 întâlnim forma actuală literară *praf* (Ex., 9, 9).

**3.14.3.** O serie de cuvinte de origine slavă terminate în *-chŭ* (*prachŭ*, *vrŭchŭ*) au în graiul moldovenesc finala *-v* (*prav*, *virv*). De aceea, este explicabilă forma *virvul*, din ms. 45 (Ex., 17, 9, 10; 19, 20; 24, 17; 34, 3) și *virvurile* (Ex., 26, 37; 27, 11). În locurile menționate din cartea *Ieșirea*, textul BB are varianta, muntenească și literară, *virful*. Aceeași variantă apare și în ms. 4 389 (Ex., 17, 10; 21, 35; 34, 2).

**3.14.4.** Varianta dialectală nordică *fănină*, întâlnită în FAC. (vezi ST. L. FAC., p. 67–68; I.2.23.0.), este atestată o singură dată și în cartea *Ieșirea*, ms. 45 (Ex., 28, 2).

**3.14.5.** Tot o singură atestare cunoaște varianta etimologică *turburdă*, în ms. 4 389 (Ex., 14, 24). Cf. ST. L. FAC., p. 68; I.3.24.0.).

**3.14.6.** În BB, grupul consonantic *zdr-*, din verbul *a zdrobi* (<vsl. *sŭdrobiti*), este redus la *zr-*: *zrobești* (Ex., 23, 24); *zrobind* (*ibid.*); *zrobiți* (Ex., 34, 13). Forma neobișnuită cu *zr-* în acest verb mai este atestată și în alte cărți ale BB, precum și în alte texte din secolul al XVII-lea, cum se poate vedea din H. Tiktin, *DRG*, s.v., unde sînt citate exemple din BB, Ps. 75, 3; *Isaia*, 21, 9, precum și dintr-un manuscris din secolul al XVII-lea (GCR. I.5). De aceea, este de mirare faptul că editorii BB 1688–1988 au amendat tacit cele trei forme cu *-zr-* din cartea *Ieșirea*, scriind *zdr-*. Nu la fel au procedat însă în cazul exemplurilor *zrobi*, din *Psaltire*, și *zrobiră*, din *Isaia*, care au fost menținute ca atare. Despre schimbarea grupului *zdr-* în *zr-*, Tiktin este de părere că o explicație este greu de dat („ist schwierig“). Poate că a avut vreun rol influența unui verb ca *a dezrobi*, cu grupul *zr* rezultat din îmbinarea prefixului *dez-* cu verbul *a robi*.

În textele studiate, este prezentă însă și forma *zdrobi*, cu 3 ocurențe în BB, cu 4 ocurențe în ms. 45 și cu două ocurențe în ms. 4 389, cartea *Ieșirea*.

**3.14.7.** Grupurile consonantice vsl. *sv-*, *sŭv-*, *skv-* sînt reflectate în împrumuturile românești de origine slavă prin grupul *sf-*, de exemplu: *sfețit* > *sfințit*; *sŭvrŭšiti* > *sfinți*; *skvara* > *sfară* 'Dunst von verbrannten Fett'. De la această regulă se abat așa-numitele slavonisme, elemente savante pe care le foloseau cărturarilor români din epocă. Sub influența etimonului slav, acești învățați foloseau în scrierile lor românești și formele care aveau la inițială grupul *sv-*, cum se va vedea din exemplele care urmează.

**3.14.8.** Astfel, cuvântul *sfeșnic* (<vsl. *svěštnikŭ*), atestat sub această formă, cu *sf-*, în zeci de ocurențe din cele trei texte studiate, cartea *Ieșirea*, cunoaște, totuși, o singură dată, și varianta cu *sv-*, în ms. 45: *svěšnic* (свѣшник) (Ex., 25, 34).

**3.14.9.** Grupul sonor inițial *sv-*, motivat etimologic, se întâlnește și în verbul *a sveštenii* 'a oficia serviciul divin în calitate de preot'. Este un derivat, neînregistrat în dicționarele românești, de la substantivul *sveštenic* 'preot' (<vsl. *sveštenik* 'id.'), acesta din urmă prezent în dicționarul lui H. Tiktin și în cel al lui A. Scriban. Cuvântul slav mai apare în derivatele folosite de Dosoftei, în *Dumnezeiască Liturghie*, 1678 (ed. N.A. Ursu, Iași, 1980): *sveštenoinŭci* 'ieromonah' (p. 53); vb. *sveštenoideistvui* 'a oficia liturghia' (p. 9). Cît privește verbul *a sveštenii*, acesta este atestat în ms. 45: (să) *sveštenuească* (Ex., 28, 37; 29, 1; 31, 9). O singură dată, în locul grupului *sv-*, apare în ms. 45 grupul *sf-*: *sfeștenească* (Ex., 30, 30).

**3.14.10.** Oscilația între grupul inițial *sf-* și *sv-* este prezentă și în cazul cuvântului *sfințit*, cu derivatele lui. În BB și în ms. 4 389, cartea *Ieșirea*, norma scrierii și rostirii este *sf-*, în peste o sută de ocurențe. Tot *sf-* apare în ms. 45 în aproximativ 80 de ocurențe. Dar în 15 ocurențe, apare grupul *sv-*: *svințește* (Ex., 13, 2; 19, 23); *svințescu* (Ex., 39, 12); *svințenie* (Ex., 19, 6); *svintu* (Ex., 28, 3; 30, 10) etc.

**3.14.11.** În ms. 4 389, se înregistrează o singură dată, în cartea *Ieșirea*, forma *trîmbitei* (gen.-dat), cu *-t-*, în loc de *-f-* (Ex., 20, 18). Varianta normală, cu *f-*, este și ea atestată în acest text (Ex., 19, 13, 16, 19), precum și în BB și în ms. 45 (în fiecare cu cîte 4 ocurențe). Etimonul slav avea *-f-*: vsl. *trŭbica*. Varianta cu *-t-*, *trîmbită*, atestată încă la Coresi, are ca etimon magh., croat. *trombita* (cf. și ucr. *trymbita*), care provine din it. *trombetta*, sp. *trombela*, fr. *trompette* etc. Partea inițială a cuvântului a fost modelată după *trîmbiță*.

**3.15.0.** Sonorizarea lui *s-* din grupul *sm-* (> *zm-*) este atestată mai des în textele de prove-

niență sudică. Astfel, în BB, întâlnim: *maragd* (Ex., 28, 17; 39, 8); *maragdu* (Ex., 28, 9); *maragdului* (Ex., 35, 12, 25; 39, 5); în ms. 4 389, de asemenea: *maragd* (Ex., 28, 9; 35, 12, 17). Probabil copistului muntean i se datorează formele cu sonorizare din ms. 45: *maragdu* (Ex., 28, 8; 39, 8); *maragdului* (Ex., 35, 12, 25). În acest text se întâlnesc și forme fără sonorizarea lui *s*: *smaragdu* (Ex., 28, 17; *smaragdului* (Ex., 30, 5), ca de altfel, o singură dată, și în ms. 4 389: *smaragd* (Ex., 28, 17). Etimonul grecesc avea *sm* : *σμάραγδος* (dar și *zm* : *ζμ*) ; la fel și lat. *smaragdus*. (Cf. ST.L. FAC., p. 69; I.3.28.0.). Norma actuală, cum se vede în DEX, este cu *sm*.

3.15.1. Numai în ms. 4 389 se întâlnește forma cu *zm* în *zminteală* (Ex., 23, 33); *zmintele* (Ex., 34, 12) (<vsl. *sūmestī*, -*mēlo*).

3.15.2. Varianta sonorizată *zmirnă* apare în toate cele trei texte: în BB și în ms. 45, Ex., 30, 23, 24; în ms. 4 389, Ex., 30, 23.

3.15.3. În BB și în ms. 4 389 apare forma cu *zm* în *zmoală* (Ex., 2, 3), pe când în ms. 45, cea cu *sm*-, *smoală* (*ibid.*) (<vsl. *smola*). Grupul *-zm-*, în loc de *-sm-*, se întâlnește și în *catapelazma*, BB (Ex., 35, 11); *catapelea:ma* (Ex., 3, 34), față de gr. *καταπέλασμα*.

3.16.0. Propagarea lui *n* în *mănunchi* (< lat. pop. *manūclus*) este atestată în scrisul lui Dosoftei și în altele texte din secolul al XVII-lea, dar ea poate fi mai veche. Forma cu *-n-* se întâlnește în ms. 45: „*Mănunchiu de isop*“ (Ex., 12, 22), pe când în BB apare *munuchiu*, fără *-n-* (*ibid.*). Tot astfel, și în ms. 4 389.

3.16.1. Într-un cuvânt cu structură fonetică asemănătoare, *mărunt* (<lat. *mīnulus*), propagarea lui *n* se produsese în toate graiurile dacoromânești cu mult înainte de epoca literară, fapt care a făcut posibilă ulterior disimilația *n -n> r -n*: *mărunt*. Această formă nouă se întâlnește în toate cele trei texte studiate. Dar în ms. 45 se mai păstrează faza mai veche cu *-n-*, *mănuntu* (Ex., 16, 14).

3.16.2. Forma în care apare schema *n -n* este prezentă în ms. 45 și în cuvântul *mănuntăile* (Ex., 35, 10), pl. art. de la *mănuntaie* (<lat. *mīnutaia* 'kleine Dinge'), în timp ce în BB și în ms. 4 389 apare forma *măruntăile* (*ibid.*).

3.16.3. Propagarea lui *n* se întâlnește și în forma *rărunchii* (<*rănunchi* <lat. pop. *renuculi*), din ms. 45 (Ex., 29, 13, 22). Cuvântul *rărunchi* cunoaște în întregul text al *Vechiului Testament* din ms. 45 numeroase atestări. Dintre acestea, N.A. Ursu, NOI INFORM. (III), p. 44, consemnează 13 ocurențe. În BB și în ms. 4 389 (Ex., 29, 13, 22), se întâlnește forma sudică *rănichii* (<lat. pop. *\*reniculus*, pl. *\*reniculi*), în care nu a avut loc fenomenul propagării lui *n*.

## II. MORFOLOGIA

### 1. SUBSTANTIVUL

1.1.0. Declinarea. Substantivul *mână* cunoaște în ms. 45, la plural, forma *mănuile*, care reprezintă un rest din declinarea a IV-a latină, *manu* + art. *-le*. Dar este folosită și forma analogică *măinile*, de la singularul feminin de declinarea I, *mână*, în versetul următor din ms. 45: „*Și vei săvârși mâinile lui Aaron și mănuile fiilor lui*“ (Ex., 29, 9) (în BB.: „*Miinile... miinile*, cu *-x-* în ambele cazuri). Forma *mănuile* mai cunoaște în ms. 45 un număr de 7 ocurențe (Ex., 29, 10, 19, 24, 24; 30, 19; 32, 29; 40, 28). Totuși, forma nouă, de declinarea I, are la plural un număr de 27 de ocurențe, în ms. 45, Ex. În BB și în ms. 4 389, ultima formă este generală.

1.1.1. Apartenența la declinarea a III-a a substantivului *aramă* (<lat. *aeramen*) este probată de cele 12 ocurențe ale acestei forme din ms. 45 (Ex., 26, 37; 27, 4, 11, 17, 18, 19; 36, 15, 37; 39, 3, 5, 6, 17; 39, 40). Dar forma de declinarea I este și mai bine reprezentată, cunoscând în ms. 45, cartea *Ieșirea*, un număr de 23 de ocurențe. De asemenea, forma *aramă* este generală în BB și în ms. 4 389.

1.1.2. De declinarea a III-a este în ms. 4 389 substantivul *odăjdie* (sg.) (Ex., 28, 4, 4, 30); *odăjdiei* (gen.- dat., sg.) (Ex., 28, 8, 12, 15, 33, 34); *odăjdiia* (nom.-ac., art.) (Ex., 28, 6; 29, 5). Cuvântul, al cărui etimon este vsl. *odežda*, este folosit, de regulă numai la plural, *odăjdii*. De la această formă, a fost refăcut un singular *odăjdie*, feminin de declinarea a III-a.

1.1.3. Cele spuse despre substantivul feminin de declinarea a III-a, *puslie*, și despre substantivul neutru de declinarea a II-a, *pusliu*, în ST.L. FAC., p. 70; II.1.2.2., sint confirmate de datele oferite de cartea *Ieșirea*, din cele trei texte studiate.

1.1.4. Substantivul art. *rătolata*, din ms. 4289 (Ex., 32, 14), în loc de *răutatea*, aparține declinării I (dacă nu cumva este vorba de o eroare de grafie).

1.2.0. Genul. Față de cele arătate în ST.L. FAC., p. 70; II.1.2.0., mai adăugăm două situații noi. Mai întâi, substantivul *belciug* este în ms. 45 atât de genul neutru, cu pl. *belciuge* (Ex., 26, 11), cit și de genul masculin, cu pl. art. *belciugii* (Ex., 26, 6, 11). În BB și în ms. 4 389, substantivul este de genul neutru, cum rezultă din pl. art. *belciugele* (cu cite 3 ocurențe în ambele texte) și pl. neart. *belciuge* (cu 1 ocurență în BB și cu 13 ocurențe în ms. 4 389).

1.2.1. Substantivul *clopot* este de genul masculin, cum rezultă din forma de plural *clopoți*, atestată în ms. 45 (Ex., 28, 30; 39, 24, 25), de unde a trecut și în BB (*ibid.*). Această formă se găsește și în HERODOT, *Glosar*, p. 682, constituind o particularitate lingvistică remarcabilă, pe care N.A. Ursu a scos-o în evidență în discuția privitoare la paternitatea traducerii acestor două texte. Prezența pl. *clopoți* în BB și în HERODOT este semnalată și de L. Onu, *Concordances onomasiologiques dans les traductions de Nicolas Spathar Milesco*, în „Revue des études sud-est européennes“, XXIII, nr. 2, 1985, p. 141–142.

1.3.0. Numărul. Desinența de plural feminin (și neutru) *-e* (*-e-*), precedată de *r* dur, devine *-ă* (*-ă-*). Forma velarizată se întâlnește în pluralul *cară* (de la sg. *car*), existent în toate cele trei texte studiate. Astfel, în BB și în ms. 45 au fost notate: *cară* (Ex., 14, 7, 17, 26; 15, 19); *carăle* (Ex., 14, 6, 9, 18, 28; 15, 4); *carălor* (Ex., 14, 25), iar în ms. 4 389: *carăle* (Ex., 14, 25).

1.3.1. Pluralul feminin *fiarăle* se întâlnește în BB (Ex., 23, 29) și în ms. 4 389, *fiarăle* (Ex., 23, 11). Cf. ST.L. FAC., p. 70; II.1.3.0.

1.3.2. Pluralul articulat *hotarăle* este prezent în BB și în ms. 45 în 7 ocurențe (Ex., 8, 2; 10, 4, 14; 13, 7; 23, 17, 31; 30, 11). Aceeași situație se întâlnește și în ms. 4 389, Ex.

1.3.3. În toate cele trei texte studiate, pluralul substantivului neutru *izvor* este *izvoară*: BB și ms. 45, în Ex., 15, 27; ms. 4 389, în Ex., 8, 5; 15, 27).

1.3.4. Forma de plural *păhară* apare în ms. 4 389 (Ex., 37, 16), alături de *păharăle* (Ex., 25, 29; 27, 3; 38, 3). Ultima formă se găsește și în BB (Ex., 27, 3; 38, 3), precum și în ms. 45 (*ibid.*).

1.3.5. Velarizarea lui *-e-* precedat de *r* dur se întâlnește o singură dată și în forma de plural *picioară*.

rale, din ms. 45 (Ex., 29, 20). În celelalte 10 ocurențe din acest text, pluralul acestui cuvânt are desinența *-e*. La fel stau lucrurile în BB și în ms. 4 389, cartea *Iesirea*.

**1.3.6.** Substantivul *fară* are pluralul articulat *farăle*, în ms. 4 389 (Ex., 3, 8; cuvântul e scris pe margine).

**1.3.7.** Pluralul nearticulat *zăvoară* cunoaște în BB și în ms. 45 un număr de 7 ocurențe. Forma articulată, *zăvoarele*, este atestată în BB, Ex., în 7 ocurențe, iar în ms. 45, în 4 ocurențe. În ms. 4389, *zăvoară* este atestat de trei ori, iar *zăvoarele*, de două ori.

**1.3.8.** Desinența de plural *e* devine aici cind este precedată de un *ș* dur. Exemplele provin în mare parte din ms. 4 389; vezi mai sus, sub **1.3.5.10.** (*lânfuș*); **3.5.12.** (*moșălor*); **3.5.14.** (*secerișăle*); **3.5.18.** (*ușăle*).

**1.3.9.** Desinența de neutru plural *-e* apare la următoarele forme speciale ale substantivului *briu*: *brine*, în BB (Ex., 28, 36); la fel în ms. 45 (*ibid.*) și în ms. 4 389 (Ex., 28, 40; 29, 8); apoi forma articulată *brinele*, în BB (Ex., 29, 8, 39, 28). Numai în ms. 45 a fost întâlnită forma *briele* (Ex., 12, 11; 29, 8; 39, 29). Substantivul *briu* cunoaște și alte forme de plural, cum se poate vedea din ALR I, întrebările 1 871, 1 866, 1 869, al căror material inedit a fost folosit de Zamfira Mihail, *Terminologia portului popular românesc în perspectivă etnolingvistică comparată sud-est europeană*, București, 1978, în harta nr. 14 (p. 22). Pluralul de tip *brine* alcătuiește o arie dialectală care cuprinde Oltenia, Muntenia, sudul și sud-estul Transilvaniei, cea mai mare parte a Dobrogei. De asemenea, mai există o arie mai mică cu această formă, care se întinde în centrul Transilvaniei, în părți din sud-vestul acestei provincii, prin Munții Apuseni și prin Banat. Sunetul *-n-* se întâlnește și în formele de plural *brină*, din nord-vestul Olteniei, *brini*, din sud-vestul Munteniei, din sud-estul Munteniei și din sudul Dobrogei. Forma de plural fără *-n-*, *brile*, alcătuiește o arie în însăși compactă, care se întinde din Maramureș, din nord-estul și estul Transilvaniei, peste Bucovina și Moldova dintre Carpați și Prut (lipsesc datele din Basarabia), cu prelungiri în nord-estul Munteniei și nordul Dobrogei. Mai există și o formă de plural în *-uă* (<*ue*), *briuă*, atestată prin sud-vestul Transilvaniei. În textele studiate, se reflectă, în linii generale, situația actuală din graiuri. În BB și în ms. 4 389, cu pluralul *brine*, se reflectă forma din aria sudică, în ms. 45, cu *brile*, cea din aria nordică și nord-estică. Apariția lui *brine*, o singură dată, și în acest text, trebuie pusă pe seama copistului muntean Dumitru din Cîmpulung.

**1.3.10.** Pluralul *grîne* cunoaște o singură atestare în ms. 4 389 (Ex., 34, 22). Tot în acest text apare și pl. în *-uri*, *griurilor* (Ex., 23, 19).

**1.3.11.** Desinența de plural neutru *-e* apare o singură dată ca *-i*, în *suspînile*, din ms. 4 389 (Ex., 6, 5). Ca și în cazul din paragraful precedent, cu formele *grîne* și *grinuri*, desinența *-e* poate alterna cu desinența de neutru *-uri*: *zăgașe*, în ms. 45 (Ex., 8, 5), și *zăgașurile* (Ex., 7, 19).

**1.3.12.** Varianta mai veche a desinenței de neutru plural *-ure* apare o singură dată în BB: *lucure* (Ex., 1, 11). De asemenea, *riure*, formă adesea atestată în secolul al XVI-lea (vezi O. Densusianu, *ILR*, 11, p. 104), cunoaște o singură ocurență în ms. 4 389 (Ex., 7, 24), dar lectura nu este sigură; s-ar putea interpreta grafia și *riuri* (*ρῑσῑ*).

Desinența *-uri* apare o singură dată la un substantiv de genul masculin, *pâr*, în ms. 45: „*Pâruri de capre*” (Ex., 35, 24), alături de „*Peri de capră*” (Ex., 35, 6). Forma *pâruri* este semnalată în DRL, s.v., în BB (*Preol.*, 13, 52).

**1.4.0.** Cazul. Forma articulată de genitiv-dativ singular a substantivelor feminine cu singularul nominativ în *-ă* sau în *-e* (de declinarea I sau de declinarea a III-a) este fie *-ei*, fie *-ii*. Cînd radicalul se termină în *-i*, apar în finală grupurile sonore *-iei* sau *-ii(i)*. Exemple: *ariei*, în BB și în ms. 4 389 (Ex., 22, 29), dar *arii*, în ms. 45 (*ibid.*), în loc de *arii*; *casei*, în BB (Ex., 12, 22; 22, 8), în ms. 45 (5 ocurențe) și în ms. 4 389 (5 ocurențe), dar și *casii*, în BB (Ex., 19, 3; 20, 22; tot aici, în 40, 13, și *casile*); *cărămizii*, în BB (Ex., 5, 7), în ms. 45 (Ex., 5, 8, 18), în ms. 4 389 (Ex., 5, 8), dar și *cărămizii*, probabil cu nom.-acuz. „*cărămizie*” „*cărămidărie*”, în BB (Ex., 5, 18); *cărămiziei*, în BB (Ex., 5, 8), presupune o formă de nom.-acuz. *cărămizie* „*cărămidărie*”; *cărămidării*, în BB (Ex., 5, 14), față de nom.-acuz. *cărămidărie* în BB (Ex., 5, 9); *făgăduinței*, în BB (Ex., 31, 7), în ms. 45 (Ex., 25, 15; 31, 7) și în ms. 4 389 (Ex., cu 4 ocurențe), dar și *făgăduinței*, în BB (Ex., 24, 7, 8; 34, 28) și în ms. 45 (*ibid.*); *groapei*, în ms. 45 și în ms. 4 389 (Ex., 21, 34), dar și *gropii*, în BB (*ibid.*); *mărturie*, în BB (Ex., cu 41 de ocurențe), în ms. 45 (Ex., cu 48 de ocurențe) și în ms. 4 389 (Ex., cu 46 de ocurențe), dar și *mărturiu*, în BB (Ex., cu 9 ocurențe); *moșiei*, în ms. 45 (Ex., 6, 17) și în ms. 4 389 (Ex., 15, 17), dar *moșii*, în BB (Ex., 7, 17); *rudeniei*, în ms. 45 (Ex., 12, 3), dar *rudenii* (*ρῑδανῑ*), în BB (*ibid.*); *trîmbitei*, în ms. 45 (Ex., 19, 19; 20, 18), dar și *trîmbiței*, în ms. 45 (Ex., 19, 16) și în BB (Ex., 19, 16, 19; 20, 18); varianta cu *-t-*, *trîmbitei*, în ms. 4 389 (Ex., 20, 18); de la *mumă*, gen.-dat. sg. este *mumînei*, în ms. 4389, (Ex., 23, 19).

**1.4.1.** Genitiv-dativul articulat al substantivului *fară* este *farăi*: „*Pre calea Țării Filistimului*”, în ms. 4 389 (Ex., 13, 17), corespunzînd pluralului *farăle*, în ms. 4 389 (Ex., 3, 8; cuvîntul este scris pe margine, de aceeași mînă).

**1.4.2.** Vocativul în *-e* este atestat în *judecătoarele* I, din ms. 4 389 (Ex., 23, 7, într-o însemnare marginală, de aceeași mînă: „*Caută de vezi, o judecătoare!*”); *Doamne!*, în BB (Ex., cu 13 ocurențe), în ms. 4 389 (Ex., cu 13 ocurențe), în ms. 45 (Ex., cu 11 ocurențe); *Israile!*, în ms. 4 389 (Ex., 32, 8). Vocativul în *-lor*: „*Bărbaților!*”, în ms. 4389 (Ex. 36, 6); *muierilor!* *ibid.*).

**1.4.3.** Unele nume proprii au o situație specială în declinare. Ilustrativ este cazul numelui propriu *Sinai(a)*, care denumește un munte și un pustiu. În textul grecesc, acest toponimic cunoaște formele: *Σιν*, în „*τῆν ἐρημον Σιν*” „în pustiu Sin” (Ex., 16, 1; 17, 1); *Σινά*, în „*ἀνὰ μέσον Σινά*” (Ex., 16, 1); sau „*τῆν ἐρημον τοῦ Σινά*” (Ex., 19, 1); sau „*τὸ ὄρος τὸ Σινά*” „în muntele Siná” (Ex., 19, 23). În cele trei texte de care ne ocupăm, situația este următoarea: În ms. 45, al cărui autor a fost primul confruntat cu traducerea sintagmelor grecești de tipul menționat, se întîlnesc formele: „*Muntele Siná*” (Ex., 19, 11; 24, 16; 34, 2, 29, 32); „*Muntele lui Siná*” (Ex., 19, 16); „*Pustiul Siná*” (Ex., 19, 1); „*Pustiul lui Siná*” (Ex., 19, 2); „*Mijlocul Siná*” (Ex., 16, 1); „*Muntele Sináiei*” (Ex., 19, 18, 20, 23; 31, 17); „*Pustiul Sin*” (Ex., 16, 1; 17, 1).

În BB: „*Pustiul Sin*” (Ex. 16, 1; 17, 1); „*Între Siná*” (Ex., 16, 1); „*Pustiul Siná*” (Ex., 19, 1, 2); „*Muntele Siná*” (Ex., 19, 16); „*Muntele Sináiei*” (Ex., 19, 23; 34, 2); „*Muntele Sináiei*” (Ex., 19, 18; 24, 16; 31, 17; 34, 4, 29, 32; în 19, 11, 20, accentul nu este notat).

În ms. 4 389: „*Pustiia Sinului*” (Ex., 16, 1; 17, 1); „*Pustiia Sirului*” (Ex., 15, 22; desigur o confuzie cu numele de țară *Sir*); „*Între Sináia*” (Ex., 16, 1); „*Pustiia Sináiei*” (Ex., 19, 1, 2); „*Muntele Sináiei*” (Ex., 19, 11, 16, 18, 20, 23; 24, 16; 31, 18; 34, 2, 4, 29, 32).

Forma grecească *Siná*, considerată de traducătorii români ca fiind de genul feminin, a putut primi arti-



colul de genitiv-dativ *-ei*, rezultând forma *Sinăei*, sau articolul *-ii*, rezultând forma *Sindii*. Apoi, de la aceste forme, s-a creat și forma de nominativ-acuzativ, articulată, *Sinaia*, precum și forma *Sinai*. Numele unei mănăstiri, al unor așezări, al unui munte etc. din toponimia românească au avut ca motivare inițială toponimicul biblic de care ne ocupăm. O formă nouă de genitiv-dativ apare în actul de fundațiune al mănăstirii Sinaia, care a fost zidită de spătarul Mihai Cantacuzino, în 1695, la poalele Munților Bucegi: „Am zidit din temelie și am înălțat un schițor, numindu-se Sinaia, după asemănarea *Sinăiei cei mari*” (sublinierea noastră; vezi Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, București, 1963, p. 250).

## 2. ARTICOLUL

**2.1.0.** Articolul hotărît lui nu apare, de multe ori, înaintea numelui propriu *Israil*, în ms. 45: „*Fiiilor Israil*”, în loc de „*Fiiilor lui Israil*”; dar și: „*Fiiilor Simeon*” (Ex., 6, 15); „*Fiiilor Levi*” (Ex., 6, 16). În primul caz, absența articolului este atestată în aproximativ 30 de ocurențe din cartea *Ieșirea*. Prezența articolului lui este întâlnită însă în aproximativ 150 de ocurențe. S-ar putea să fie vorba de o scăpare de transcriere, întâlnită și în sintagma „*Măine lor*” (=mîinilor lor) (Ex., 9, 10). Varianta *lu* este semnalată în BB și în ms. 45: *lu Israil* (Ex. 6, 9, 11, 12).

**2.2.0.** Articolul genitival-posesival invariabil *a*, din ms. 45, *Ieșirea*, precum și *al*, *a*, *ai*, *ale*, din BB și din ms. 4 389, cunoaște aceeași situație cu cea prezentată și analizată în ST.L. FAC., p. 72-73; **II.2.2.0.** — **2.2.2.** Semnalăm numai apariția superflua a articolului *al* în sintagma „*Popa al Madiamului*”, din ms. 4 389 (Ex., 2, 16; 3, 1; 18, 1).

**2.2.1.** O folosire specială a articolului genitival se întâlnește în ms. 4 389: în cazul pronumelor nehotărîte *fiștecare*, *fiicine*, articolul *al*, *a*, *ai*, *ale* separă pe *fiște* sau pe *fie* de forma oblică a pronumelui relativ, înaintea căruia stă. Exemple: *fiște-a-căruia* (Ex., 18, 16; 28, 21); *fiște-a-căruia* (Ex., 18, 16; 28, 21; 29, 9); *fiște-a-cării* (Ex., 22, 9). Alte exemple au fost prezentate în ST.L. FAC., p. 73; **II.2.2.3.**

Tot în ms. 4 389, se întâlnește construcția care se aseamănă cu cea de mai sus: „*A căria asupra nu vor fi muște cîinești*” (Ex., 8, 22), pentru „*Asupra căreia...*”.

**2.3.0.** Articolul adjectival de genitiv-dativ, singular, *cele*, ca și pronumele demonstrativ echivalent, *(a)cele*(*a*), nu se întâlnesc în textul cărții *Ieșirea* al celor trei variante studiate. Apar numai formele justificate din punct de vedere etimologic *cei*, *ceii*, *ceiia*. Astfel, în BB, Ex., *cei*, în loc de *cele*, cunoaște un număr de 16 ocurențe, în exemple ca: „*Al slujnecii cei de lingă moară*” (Ex., 11, 5); „*Marginea mînei cei dirêpte*” (Ex., 29, 20); „*Al roabei ceiia din groapă*” (Ex., 12, 29). În ms. 45, formele *ceii*, *ceiia*, *cei* cunosc în cartea *Ieșirea* un număr de 13 ocurențe. Exemple: „*Țăsătura cei-preste-umăr*” (Ex., 39, 19); „*Țăsătura a ceiia-preste-umăr*” (Ex., 39, 20); „*Slujnicei cei lingă moară*” (Ex., 11, 5). În ms. 4 389, numărul ocurențelor cu *cei* (=cele), în cartea *Ieșirea*, este de 16. Exemple: „*Deci, de nu vor crede pre tine, nici glasul minunei cei dentăi nu vor asculta, ei vor crede glasul minunei cei a doaoa*” (Ex., 4, 8); „*Țesăturile odăjdiei cei-de-preste-umere*” (Ex., 28, 8). Cf. ST.L. FAC., p. 73; **II.2.3.0.**

## 3. ADJECTIVUL

**3.1.0.** Forma de plural masculin a adjectivului *supfire* este *supfii*, în ms. 45: „*Zimfi supfii de aur*” (Ex., 37, 2) (vezi ST.L. FAC., p. 73; **II.3.1.1.**).

**3.1.1.** Forma de plural feminin a adjectivului *tirziu*, anume *tirzie* (<lat. *tardivae*), apare ca nume predicativ pe lingă două substantive neutre, în ms. 45: „*Griul și ovăsul nu s-au bălul, pentru că tirdzie era*” (Ex., 9, 32). Diortositorii bucureșteni ai BB au modificat puțin textul, dar au păstrat construcția din ms. 45 care ne interesează: „*Griul și ovăsul nu s-au strical, pentru că era tirzie*” (*ibid.*). Același verset în ms. 4 389 conține forma *tirzi* <i> (тѣрзи): „*Griul și ovăsul nu au pierit, că fusese tirzi* <i> (*ibid.*).

## 4. PRONUMELE

**4.1.0.** Pronumele personale. Pronumele personal de persoana a II-a plural, dativ, forma neaccentuată, este, în două ocurențe din BB, *vi* 'vi': „*Săvîrșiți lucrurile voastre cele ce vi să cuvine pre zi, ca și cînd vi să da voao paie*” (Ex., 5, 13); în ms. 45: „*...vă să cuvin...în ce chip și cîndu vă să da voao paie*” (*ibid.*). În ms. 4 389: „*...cînd vă dam noi pleavă*” (*ibid.*). Probabil că varianta *vi*, care provine din *vă*, este o formă nouă, din care provine actualul *vi*. În ms. 45, pronumele personal de acuz. pl., *i*, este așezat după verb: *mîncă-i* = *ii* mîncă (Ex., 15, 7); *înghiți-i* = *ii* înghiți (Ex., 15, 12), *prînsă-i* = *ii* prinse (Ex., 15, 15).

**4.1.1.** Pronumele personale *însu* 'el', *însă* 'ea', *însi* (i) 'ei', *înselle* 'ele', continuatoare ale formelor latinești populare *\*ipsu*, *ipsa*, *ipsi*, *ipsae*, care au fost folosite ca pronume personale de persoana a III-a, se întâlnesc numai în ms. 45, constituind una din trăsăturile arhaice ale acestui text. În acest manuscris, se întâlnesc și formele, azi generale, *el*, *ea*, *ei*, *ele*, care continuă formele pronumelui demonstrativ lat. pop. *\*illu*, *illa*, *illi*, *illae*. Se știe că latina nu avea forme proprii pentru pronumele personal de persoana a III-a. De aceea, alături de pronumele demonstrative menționate, au mai funcționat în româna veche, iar unele forme sînt în uz și astăzi, pronume compuse cu *\*ipsu*, de tipul *de + \*ipsu* sau *id + \*ipsu* > *dînsu*; *cum + \*ipsu* > *cînsin*, cu sensul 'el'.

**4.1.2.** Situația cantitativă a pronumelor personale de persoana a III-a: *el*, *însu*, *dînsu*, precedate de diferite prepoziții, așa cum se reflectă această situație în cartea *Ieșirea* din cele trei texte studiate, ne poate oferi o imagine mai clară asupra statutului acestor pronume și asupra modului cum erau ele folosite în cadrul celor două norme literare mai importante din epocă: cea nordică, moldovenească, și cea sudică, muntenească.

a) În ms. 45, pronumele *el*, precedat de prepoziții (*pre el*, *de el*, *cătră el*, *suptu el*, *peste el*, *lingă el*, *între el* etc.), este prezent în cartea *Ieșirea* într-un număr de 96 de ocurențe. Alături de *el*, se folosește, cu același sens, pronumele personal de persoana a III-a masculin, singular, *îns*, precedat de prepoziții: *între-îns*, *pre-îns*, *de-îns*, *cu-îns*, *dîntre-îns*, *între-îns*, *preste-îns*, toate într-un număr de 41 de ocurențe. Acestora li se adaugă alte 6 ocurențe ale variantei cu *-u* păstrat, *însu*. (*pre-însu* 'pe el'), dar mai cu seamă cele 82 de ocurențe ale formei cu articolul *-l*, *însul* 'el': *pre-însul*, *la-însul*, *cu-însul* etc. Adunînd, găsim un total de 129 de ocurențe ale formelor *îns*, *însu*, *însul* 'el', care depășește pe cel al ocurențelor pronumelui *el* (96 de ocurențe). Trăsătura mai arhaică a acestui text în privința fenomenului în discuție este, deci, clară. S-ar putea însă ca folosirea lui *\*ipsu* cu valoare de pronume personal să fie la fel

de veche ca și cea a lui *illu*, aceste pronume demonstrative fiind repartizate pe arii diferite în latina populară de la baza limbii române, cu funcțiile lor noi de pronume personale.

În textul ms. 45, se întâlnesc și 3 ocurențe ale pronumelui personal *dînsul*, care este caracteristic pentru norma literară sudică. De aceea, aceste apariții ar putea fi atribuite intervenției copistului muntean Dumitru din Cimpulung.

În BB, cartea *Ieșirea*, pronumele personal *el* este prezent în aproximativ 90 de ocurențe. O mare întrebuintare cunoaște pronumele *dînsul*, cu 91 de ocurențe. Celălalt pronume, *însu*, nu se folosește niciodată singur, cu numai precedat de prepozițiile *întru* sau *dentru*: *într-însul*, cu 5 ocurențe și *dentr-însul*, cu 18 ocurențe.

În ms. 4 389, cartea *Ieșirea*, pronumele *el* este atestat de 26 de ori, *dînsul*, de 54 de ori, iar *însu(l)* nu este folosit decât precedat de *întru* și *dentru*: *într-însul* are 10 ocurențe, iar *dentr-însul*, 14 ocurențe.

b) Pronumele personal de persoana a III-a, singular, feminin, *ea* cunoaște în ms. 45, cartea *Ieșirea*, un număr de 19 ocurențe. Pronumele *însă* 'ea', precedat de *pre*, *întru*, *dentru* etc., apare într-un număr de 22 de ocurențe. Pronumele *dînsa* 'ea' nu există în acest text. Față de această situație, în BB, *dînsa* cunoaște un număr de 21 de ocurențe. Pronumele *ea* apare într-un număr de 17 ocurențe, iar pronumele *însă* 'ea' nu apare singur niciodată, ci numai cînd este precedat de prepozițiile menționate și mai sus: *într-însa*, cu 8 ocurențe, și *dentr-însa*, cu 9 ocurențe. Situația din BB se aseamănă cu cea din ms. 4 389. În acest din urmă text, cartea *Ieșirea*, pronumele *dînsa* cunoaște 8 ocurențe, pronumele *ea*, 2 ocurențe. Pronumele *însă* 'ea' nu apare niciodată singur, ci numai precedat de *întru* și *dentru*: *într-însa* are 9 ocurențe, iar *dentr-însa*, 10 ocurențe.

c) La plural, pronumele personal masculin *ei* cunoaște în ms. 45, cartea *Ieșirea*, un număr de 77 de ocurențe. Pronumele *înși* 'ei' (*pre înși*, *întru înși* etc.) are 20 de ocurențe, iar forma articulată, *înșii*, 36 de ocurențe, deci în total 56 de ocurențe. Pronumele *dînșii* lipsește însă din ms. 45, cartea *Ieșirea*. În textul tipărit al BB, diortositorii bucureșteni au intervenit și în acest caz, rezultînd următoarea situație. În timp ce pronumele *ei*, aproape ca în ms. 45, cunoaște 79 de ocurențe, pronumele *înși* lipsește complet (o singură ocurență cu *dentr-înșii*). În schimb, *dînșii*, care nu se întâlnește în ms. 45, cunoaște în BB, Ex., un număr de 67 de ocurențe. Această normă literară „muntenească” este prezentă și în ms. 4 389, cartea *Ieșirea*. Astfel, pronumele *ei* apare în 27 de ocurențe, pronumele *dînșii*, în 48 de ocurențe, pronumele *înși(i)*, folosit singur, lipsește. Numai cînd este precedat de *întru* și *dentru* el apare, și anume: *într-înșii*, cu 3 ocurențe; *dentr-înșii*, cu 6 ocurențe.

d) La plural, pronumele personal feminin, *ele*, are în ms. 45 un număr de 37 de ocurențe; pronumele *înese* 'ele', 8 ocurențe, iar *înesele* (în *cătr-înesele*, *pre înesele*, cu *înesele*, *dentru înesele*), 6 ocurențe. Nu este atestată în ms. 45, *Ieșirea*, forma de plural *dînesele*. În BB, Ex., situația este următoarea: *ele* cunoaște un număr de 37 de ocurențe; *înesele*, precedat de *dentru*, cunoaște 1 ocurență, iar precedat de *într-*, tot 1 ocurență. Al treilea pronume, *dînesele*, apare în 18 ocurențe. Norma privind utilizarea pronumelor *ele* și *dînesele* este prezentă și în ms. 4 389: *ele* are 3 ocurențe, iar *dînesele*, 11 ocurențe. Nici în acest text nu există pronumele *înese* 'ele', ca în ms. 45. Dar există forma articulată *înesele*, atunci cînd ea este precedată de *într-* sau *dentr-*: *într-înesele* se întâlnește în 7 ocurențe, iar *dentr-înesele*, în 3 ocurențe.

Textele studiate ilustrează existența, la sfîrșitul secolului al XVII-lea, a unor norme literare bine conturate în privința utilizării formelor de pronume personale de persoana a III-a. Astfel, norma nordică sau de tip moldovenesc, din ms. 45, era mai arhaică, în sensul că aici se continua o situație atestată în secolul precedent, referitoare la folosirea cu valoare de 'eu', 'ea', 'ei', 'ele' a descendenților în română ai pronumelui demonstrativ latinesc *\*ipsu*, *ipsa*, *ipsi*, *ipsae*, devenite *însu(l)*, *însă* (*însa*), *înși(i)*, *înese(le)*. Alături de acestea, dar cu o circulație ceva mai mică, apăreau și formele descinzînd din lat. *\*illu*, *illa*, *illi*, *illae*: *el*, *ea*, *ei*, *ele*. Totodată, norma nordică nu cunoștea pronumele *dînsul*, *dînsa*, *dînșii*, *dînesele*, din lat. pop. *\*de-+ipsu* sau *id-+ipsu*. Cele 3 atestări ale formei de masculin singular, *dînsul*, din ms. 45, Ex., pot fi atribuite copistului muntean al acestui text. Cealaltă normă, muntenească sau sudică, din BB și din ms. 4 389, se caracterizează prin: folosirea în proporții aproape egale a pronumelor *el*, *ea*, *ei*, *ele* și *dînsul*, *dînsa*, *dînșii*, *dînesele*; absența pronumelor personale *însu(l)*, *însă(-a)*, *înși(i)*, *înese(le)*; apariția acestor forme numai cînd ele sînt precedate de *întru*, *dentru*. Norma sudică este foarte apropiată de cea a limbii literare actuale.

4.1.3. Pronumele *însu(m)*, precedat de *eu*, se întâlnește în ms. 4 389 (Ex., 33, 14). Tot în acest text se mai întâlnesc: *tu însu!* (Ex., 18, 18; 33, 13, 15), sau numai *însu!*, fără *tu* (Ex., 34, 12); *pre însu!* apare și în BB (Ex., 23, 21); *voi înșivă*, în ms. 4 389 (Ex., 19, 4; 30, 32, 37; 35, 5); chiar *voi înșii*, ms. 4 389 (Ex., 10, 11); *voao înșivă*, în BB (Ex., 30, 37); *ei înșii*, în ms. 4 389 (Ex., 1, 1; 5, 7; 18, 26; 32, 31).

4.1.3. Pronumele personal *eluși* 'el însuși' a fost întâlnit o singură dată în ms. 4 389 (Ex., 19, 23; este scris pe margine, de aceeași mînă).

4.1.4. Pronumele (și adv., prep.) *adins* (<lat. *ipsu(m)*, precedat de *id*, sau de *ad*, sau de *ad-de*) nu apare în cartea *Ieșirea*, în niciunul din cele trei texte. Dar, sub forma *adîns* (адѣнс), el se întâlnește în cartea *Facerea*, varianta din ms. 4 389 (Fac., 43, 18), cit și în cartea *Ieșirea*, ms. 4389 (Ex., 36, 8): *adîns eiș* 'între ei': „Lucru cusut de sine împletit el înșii făcîră adîns eiș după făptura lui”. În discuția din ST.L. FAC., p. 74; II.4.1.4. (și p. 105, nr. 8), am făcut afirmația, eronată, că această formă n-ar exista în limba veche și că s-ar putea chiar să fie o formă „unică”. De asemenea, analiza sintagmei în care acest cuvînt apare, anume „Ziseră adîns eiș”, a fost inadecvată: „a dînsieiș”, în loc de „adîns eiș”, dacă ținem seama de etimologia dată mai sus (după H. Tiktin, DRG, s.v.). Pronumele *adins* are și valoare de prepoziție, cu sensul 'între', și exprimă reciprocitatea, cînd este urmat de un pronume personal. O. Densusianu, ILR, II, p. 177, menționează exemple din secolul al XVI-lea de tipul: „Ziseră adins eiș”; „Adins eiș grăind”; „Adins voiş”. Exemple asemănătoare sînt date și de H. Tiktin, DRG<sup>1</sup>, p. 22, sub *adins*: „Adins eluși 'er selbst”, din secolul al XVII-lea (*Îndreptarea legii*); „Adins mineși”, din 1642 (*Învățătură preste toate zilele*); „Pre dîns voiş”, din 1648 (*Noul Testament* de la Bălgrad).

4.1.5. Reluarea pronumelui conjunct de acuzativ *l* apare în ms. 45: „L-au luat-l” (Ex., 2, 5). O topică neobișnuită a pronumelor *fi*, *îfi*, în același ms. 45: „Pămîntul....carele Dumnedzău dă-ți fie”, în loc de „Pămîntul....carele...îfi dă fie” (Ex., 20, 12).

4.2.0. Pronumele reflexiv *șie* este prezentă numai în ms. 45 (Ex., 1, 21; 6, 20, 31; 12, 39; 21, 10; 22, 16).

4.2.1. Forma neaccentuată de acuzativ a pronumelui reflexiv *se*, urmată de auxiliarul de perfect compus *au*, la singular și plural, avea în ms. 4 389, cartea *Ieșirea*, un *s* palatalizat, cum rezultă din grafia

*cas* (*se-au*), prezentă în toate cele 20 de ocurențe. La fel este situația și în aproximativ 25 de ocurențe din BB, Ex. Dar aici apare și grafia *cas* (*s-au*), care notează rostirea dură a lui *s*, numărul ocurențelor cu această formă fiind de 31. În ms. 45, varianta cu *s* dur este generală, întocmai ca în româna literară modernă.

**4.2.2. Pronumele reflexiv de acuzativ** era de multe ori scris și rostit *să*, astfel încât în formele de conjunctiv era identic cu morfemul acestui mod, care este tot *să*. În BB, succesiunea *să să* cunoaște 29 de ocurențe. Inovația, constând în trecerea la forma *se* a pronumelui, este înregistrată în cartea *Ieșirea* din BB numai de 6 ori. Ea lipsește complet în ms. 45, care cunoaște în toate ocurențele numai succesiunea *să să*. În schimb, în ms. 4 389, forma nouă, cu *să se*, este pe deplin realizată în toate cazurile, care, în cartea *Ieșirea*, sînt în număr de mai multe zeci. Un singur exemplu: „*Să se apropie de munte*” (Ex., 19, 21). Avem a face cu un nou caz în care norma din ms. 4 389 este identică cu cea a limbii române literare actuale.

**4.3.0. Pronume și adjective posesive.** Formele conjuncte de dativ ale pronumelor personale și reflexive se folosesc uneori cu valoare de adjective posesive, în exemple ca: *aproapele-i*, în BB (Ex., 2, 13); *mijlocu-vă*, în ms. 4 389 (Ex., 32, 27); *a mină-ți*, în BB (Ex., 17, 5); *mumă-ș*, în BB (Ex., 22, 30); *picioare-i*, în BB (Ex., 3, 5); *slinghe-ș*, în ms. 45 (Ex., 32, 26); *vecinu-ș*, în ms. 45 (Ex., 11, 2; 22, 4). Varianta *miu*, pentru *meu*, este prezentă în BB și în ms. 45; „*Numele miu*” (Ex., 6, 3).

**4.4.0. Pronume și adjective demonstrative.** În cele două texte manuscrise, se întâlnesc câteva forme cu afereza lui *a*- în cazul pronumelui demonstrativ-determinativ de apropiere: *cesta*, în ms. 4 389 (Ex., 32, 1); *cestu*, în ms. 45 (Ex., 4, 2; cuvîntul este scris pe margine, de aceeași mină); *ceastă*, în ms. 4 389 (Ex., 10, 17); *cîtea*, în ms. 4 389 (Ex., 10, 14); și un caz de pronume de depărtare: *cîea* (чѣа), în ms. 4 389 (Ex., 26, 12).

**4.4.1. Formele de genitiv-dativ singular, feminin, ale pronumelor și adjectivelor demonstrative** nu au încă *-i* analogic: *ceialte* (în loc de actuala formă *ceilealte*), în ms. 4 389 (Ex., 26, 5); *aceii*, în ms. 45 (Ex., 36, 2).

**4.4.2. Pronumele demonstrativ acestas** 'chiar acesta' se întâlnește în sintagma: „*Intr-un-acestas chip*”, în BB (Ex., 7, 11; 9, 18; 28, 30; 30, 38).

**4.5.0. Pronumele relative-interogative.** Pronumele *care*, cu formă unică de nominativ-acuzativ, singular și plural, masculin și feminin, apare ca atare cu cele mai multe atestări în textul ms. 4 389, cartea *Ieșirea*: un total de 119 ocurențe. Tendința spre forma unică actuală se realizează apoi mai bine în textul BB, Ex., unde numărul acestei forme, în situațiile menționate, se ridică la 60 de ocurențe. Pe cînd, în ms. 45, *care*, cu funcțiile menționate apare abia în 6 ocurențe. Norma din textele sudice, BB și ms. 4 389, s-a impus în limba literară română modernă.

Cu valorile de masculin și feminin, singular și plural, nominativ-acuzativ, se folosește în ms. 45 forma *carele*, într-un număr de 87 de ocurențe, în cartea *Ieșirea*. Această formă articulată, cu aceleași valori, cunoaște în BB, Ex., un număr de 56 de ocurențe, pe cînd în ms. 4 389, și anume la masculin singular, nominativ-acuzativ, numai 16 ocurențe. Pe lângă formele menționate, mai apar în BB, Ex.: *carei*, la masculin plural, nominativ-acuzativ, în 2 ocurențe; *carii*, cu aceleași funcții, în 9 ocurențe. Ultima formă, *carii*, cu același rol, se întâlnește în ms. 45, Ex., în 18 locuri. Prima formă, *carei* (masculin plural, nominativ-acuzativ) se întâlnește în ms. 4 389, Ex., într-un număr de

21 de ocurențe, iar forma *carii*, în același text, într-un număr de 4 ocurențe.

Forma de feminin singular, nominativ-acuzativ, *careia* are în BB, Ex., un număr de 9 ocurențe. În ms. 45, numărul se ridică la 16 ocurențe, iar în ms. 4 389, la 19 ocurențe.

La genitiv-dativ, masculin, singular: *căruia*, în BB, Ex., într-un număr de 4 ocurențe. La genitiv-dativ, masculin și feminin, plural: *cărora*, într-un număr de 7 ocurențe. Forma *căruia* are în ms. 45, 3 ocurențe, iar *cărora*, 8 ocurențe. În ms. 4 389, *căruia* are 4 ocurențe, iar *cărora*, 2 ocurențe.

La genitiv-dativ, feminin singular, forma *căreia* nu există în BB, Ex. În ms. 45, se întâlnește, o singură dată, forma *cării* (Ex., 24, 8), iar în ms. 4 389: *cării* (Ex., 22, 9); *căriiia* (Ex., 8, 22).

Analiză mai sus arată că la sfîrșitul secolului al XVII-lea se menține varietatea formelor acestui pronume la cazurile nominativ-acuzativ, singular și plural, masculin și feminin. Totodată, se poate constata că tendința de simplificare, prin folosirea formei unice, *care*, începuse să se manifeste. Cel mai avansat din punctul de vedere al apropierei de faza modernă este, în acest caz, textul ms. 4 389 al lui Daniil Andrean Panoneanu.

**4.5.1. Pronumele relativ invariabile** de 'care' se întâlnește în unele exemple din ms. 4 389: „*Fete de păștea oile*” (Ex., 2, 16); „*Un om de se numia Levii*” (Ex., 2, 1).

**4.5.2. Pronumele relativ-interogative** ce are în ms. 45 forma *ci* (Ex., 16, 16; 19, 22; 21, 16, 35; 22, 3, 9; 23, 31; 34, 12, 15). Și conjuncția este uneori tot *ci* (Ex., 23, 5).

**4.6.0. Pronume și adjective nehotărîte.** Merită consemnată forma *altia*, în corelație cu *altia*, în ms. 4 389: „*Unia de o parte, altia de altă parte*” (Ex., 36, 12); apoi forma de gen.-dat. sg. fem. *altii*, în ms. 4 389: „*Altii seminții*” 'altei seminții' (Ex., 30, 33).

**4.6.1. Pronumele nehotărît** *alalt(u)* (<lat. pop. *illu* + *alterum*; vezi H. Tiktin, DRG, s.v.; G. Ivănescu, ILR, p. 150) era folosit destul de des în secolul al XVI-lea fără *cest*-sau *cel*- (vezi O. Densușianu, ILR, II, p. 123). Acest uz mai arhaic se regăsește și în ms. 45, în exemple ca: „*De la alalt*” (Ex., 26, 3); „*Cătră alalt*” (Ex., 26, 17); „*Cu alalt*” (Ex., 39, 4); „*Pre alaltu*” (Ex., 18, 7); „*Cătră alaltu*” (Ex., 26, 5); „*Cu alaltu*” (Ex., 30, 34; 36, 11); „*De alaltu*” (Ex., 36, 9); „*De alaltă*” (Ex., 28, 7); „*Cătră alaltă*” (Ex., 36, 10); *alalte* (Ex., 28, 10). În ultimul exemplu, cuvîntul precedent este *căle*, dar sudura dintre aceste elemente nu-i realizată. Totuși, în câteva locuri se găsește și forma cu cele două părți componente contopite: *celalalt*, în „*Un col den cela și un col den celalalt*”, în ms. 45 (Ex., 26, 13); și: *celalaltu* (Ex., 29, 12).

Desigur, sub influența textului de bază, de proveniență moldovenească, diortositorii bucureșteni ai BB au păstrat în textul tipărit pe *alalt*, cu sensul 'celălalt', 'ceastălalt' (Ex., 26, 3, 5, 17; 37, 9; 39, 4). Dar în celălalt text cu norma sudică, în ms. 4 389, Ex., *alalt* nu a fost niciodată folosit singur.

**4.6.2. Pronumele relativ care** poate primi particula de întărire *-și* (<lat. *sic*), formîndu-se astfel pronumele nehotărît *careși* 'fiecare', „ein jeglicher, ein jeder” (von mehreren der Gattung nach Bekanntem)”, vezi H. Tiktin, DRG, s.v., cu un exemplu din BB, Ex., 33, 10. Alte exemple din BB: „*Privind careș de la ușa cortului său*” (Ex., 33, 8) „*Și venia toți înțelepții... careș după lucrul lui carele ei lucra*” (Ex., 36, 4); „*Careș den numele său*” (Ex., 39, 12). Pronumele nehotărît *careș* există și în ms. 45 (Ex., 33, 8, 10; 36, 4), dar este absent în ms. 4 389, Ex. În ms. 45, se întâlnește și forma *careleş* 'fiecare' (Ex., 32, 27; 39, 12).



4.6.3. Pronumele nehotărît *cineş* 'fiecare' ('ein) jeder, jeglicher' este prezent în BB: „Să-ş i a cineş oia” (Ex., 12, 3); „Ş i ucideşi cineş pre fratele său ş i cineş pre aproapele lui ş i cineş pre cel de lângă el” (Ex., 32, 26). Acest pronume apare exact în aceleaşi capitole ş i versete în ms. 45.

4.6.4. Particula de întărire -ş i se adaugă ş i la sfîrşitul pronumelui nedefinit *cineva*, rezultînd forma *cinevaşi* 'cineva'. Acest cuvînt este folosit o singură dată în BB: *De-ş va vinde cinevaş fata lui roabă*” (Ex., 21, 7). Nu apare niciodată în ms. 45, Ex., dar cunoaşte 14 ocurenţe în ms. 4 389 (Ex., 21, 12, 1, 16; 22, 5, 7, 10, 14, 16; 30, 33, 33, 38; 32, 26; 33, 11 34, 3). Fiînd semnalat în secolul precedent la Coresi, acest pronume nehotărît pare a constitui o trăsătură caracteristică a normei literare munteneşti din epocă. Alte atestări din DA ale lui *cinevaşi* converg în acelaşi sens.

4.6.5. Pronumele *cine* sau *ce*, precedate de *fie*, au devenit pronumele nehotărîte: *fiecare*, atestat în ms. 4 389 (Ex., 12, 16); *fiece*, în ms. 4 389 (Ex., 22, 10) ş i în BB (*ibid.*). Pronumele *cine* se combină ş i cu *fieste*-, rezultînd *fiestecine*, din ms. 4 389 (Ex., 12, 3, 4; 35, 22). În BB ş i în ms. 45, Ex., nu apare acest pronume.

4.6.6. Pronumele relativ *care* (*le*), în compunere cu *fieste* (<*fie*+ş i+*ce*, sau din *fie*+ş i+*le*), a dat forma de pronume nehotărît *fiestecare*(*le*), care apare în următoarele realizări în textele studiate. În BB, Ex., la nominativ-acuzativ, apare *fiestecare*, cu 1 ocurenţă; apoi *fiestecarele*, într-un număr de 8 ocurenţe; *fiştecarele* (Ex., 7, 12; 16, 16, 16). La genitiv-dativ, masculin, *fiştecăruia*, 1 ocurenţă; la feminin, *fiştecării*, 1 ocurenţă.

În ms. 45, forma *fiştecarele* cunoaşte 15 atestări, iar forma de feminin *fiştecare*, 1 ocurenţă (Ex., 38, 10). La genitiv-dativ, masculin: *fiştecăruia* (Ex., 28, 21); feminin: *fiştecării* (Ex., 22, 8).

În ms. 4 389, forma de nominativ-acuzativ *fiştecare* cunoaşte 14 ocurenţe. La genitiv-dativ, în loc de *a fiştecăruia*, se spune *fişte-a-căruia* (Ex., 18, 16; 28 21); iar în loc de *a fiştecării*, apare ordinea *fişte-a-cării* (Ex., 22, 9); vezi mai sus, II.2.2.1.

Varianta fără -*le*-, *fiştecarele*, este semnalată o singură dată în BB (Ex., 16, 29).

4.6.7. Pronumele nehotărît *neşine* 'cineva' cunoaşte în BB, *Ieşirea* un număr de 12 ocurenţe, iar în ms. 45, 8 ocurenţe. Nu apare însă în ms. 4 389. Situaţia repartiţiei pe texte este asemănătoare cu cea din cartea *Facerea*. Cf. ST. L. FAC., p. 76; II.4.6.2.

4.6.8. Pronumele negativ *nimeni* are în BB variantele: *nime*, cu 2 ocurenţe; *nimene*, cu 1 ocurenţă; *nimeni*, cu 1 ocurenţă; *nimenea*, cu 3 ocurenţe. În ms. 45: *nime*, cu 6 ocurenţe; *nimeni*, cu 2 ocurenţe; *nimerile*, cu 1 ocurenţă (Ex., 34, 24). În ms. 4 389, apare forma actuală *nimeni* în toate cele 7 ocurenţe (Ex., 2, 12; 10, 23, 23; 16, 19; 23, 17; 34, 3, 24).

4.6.9. Pronumele ş i adjectivul nehotărît *oricît* este atestat o singură dată în ms. 45, dar cu elementele componente în ordine inversă, în forma de feminin plural *citeoare*: „Ş i va rădica Aaron greşelele svinşilor citeoare vor sfînşii” (Ex., 28, 34).

## 5. NUMERALUL

5.1.0. Numeralul ordinal. Forma fără -*a*, (*al*) *treile*, se întîlneşte o singură dată în BB (Ex., 39, 10). Numeralul *a dzêcea* este folosit fără determinatul *parte*, în ms. 45: „Iar gomor *a dzêcea* a trei vêdre era” (Ex., 16, 35). La fel este construcţia în BB. Dar ea

chalciază textul grecesc: Τὸ δὲ γομὸρ τὸ δέκατον τῶν τριῶν μέτρων ἦν. În ms. 4 389, acelaşi text are cuvîntul *parte* („*a dzêcea parte*”), ca în versiunea latină („*decima pars*”).

5.2.0. Numeralul multiplicativ de la doi este *îndoit*, -ă 'de două ori, dublu'. În ms. 4 389: „*Vita acêea îndoită să se plătească*” (Ex., 22, 4); „*Strînsă ce le trebuia îndoit 2 gomor<i> la un loc unui om*” (Ex., 16, 22). Numeralul multiplicativ de la patru este *împătral*, -ă 'de patru ori' (<vb. *a împătra*), cuvînt întîlnit numai în ms. 4 389: „*Oaia să o dea împătrală*” (Ex. 22, 1). De la cinci, numeralul multiplicativ este *încincit* 'de cinci ori', în ms. 4 389: „*Să dea vişelul încincit*” (Ex., 22, 1).

## 6. VERBUL

6.1.0. Conjugări. Forma „Ş i prisăre”, din BB (Ex., 9, 8), indică apartenenţa verbului respectiv la conjugarea I, *a prisăra*, -ăre, în timp ce forma „Ş i prêsera” (πρᾶσσει), din ms. 45 (*ibid.*), arată că în acest text verbul era de conjugarea a III-a. Tot astfel, forma de infinitiv lung substantivat din „*Punêrea-înainte*” 'jerfă, ofrandă', din ms. 4 389 (Ex., 40, 3), arată că verbul era de conjugarea a II-a. Apartenenţa la aceeaşi conjugare o indică ş i forma de infinitiv lung, *umplêrea*, din ms. 4 389 (Ex., 35, 27). Forma de gerunziu, *umbrînd*, din ms. 4 389: „*Umbrînd cu aripel lor acoperemîntul*” (Ex., 25, 20), trimite la un verb *a umbra*, de conjugarea I, alături de *a umbri*. Tot aşa, în acelaşi ms. 4 389, există verbul *a moşlina* 'a moşteni' (Ex., 23, 30; 32, 13), alături de substantivul *moşlinare* 'moştenire' (Ex., 6, 8).

6.2.0. Reflexivul cu valoare de pasiv se întîlneşte la o serie de verbe ca: *a aduce*, *a lucra*, *a omori*, *a pîngări*, *a vinde*, *a zidi*. Cîteva exemple din BB: „*Cêle re să aducea*” Ex., 36, 3); „*Aurul care s-au lucră la lucruri* (Ex., 38, 24); „*Să să omoară*” (Ex., 21, 12; 15, 29, 32; 22, 19); „*Se va omori*” Ex., 31, 13, 14); „*S-au pîngărit*” (Ex., 20, 25); „*Să se vînză*” (Ex., 23, 3; la fel în ms. 45 ş i în ms. 4 389); „*S-au zidit*” (Ex., 9, 18). Cf. S.T.L. FAC., p. 76; II.6.2.0.

6.3.0. Verbe iotacizate. Prezentul indicativ ş i prezentul conjunctiv. Gerunziul. Exemplelor din ST.L. FAC., p. 77; II.6.3.0. li se adaugă aici o altă serie, cu scopul de a se arăta că în cele trei texte studiate ale cărţii *Ieşirea*, ca ş i în cartea precedentă, încă nu se semnalează 'novaf'a', devenită apoi normă a românei literare, a formelor verbale cu *t, d, n, r*. În cazul numai a două verbe se întîlneşte forma cu -*r*-: „Ş i *ceară* în BB ş i în ms. 45 Ex. 11, 2); *să piară*, în BB (Ex., 22, 20).

6.3.1. Conjugarea a II-a. Verbul *a cădea* (<lat. *cado*, -ere, în loc de lat. clas. *cado*, -ere) are forme iotacizate apărute prin analogie: (*să*) *cază*, în ms. 4 389 (Ex., 10, 12; 19, 21); *cadză*; în ms. 45 (Ex., 15, 16). Verbul *a mînea* (<lat. *maneo*, -ere) are la conjunctiv forma (*să*) *mîie*, în ms. 4 389 (Ex., 28, 18; 39, 25); iar verbul *a părea*, (*să*) *paie*, în ms. 4 389: „*Să le paie rău*” (Ex., 13, 17); verbul *a fînea*, (*să*) *fie*, în ms. 4 389 (Ex., 26, 3, 3), ş i gerunziul *fiîndu-se*, în ms. 4 389 (Ex., 28, 7; 36, 10); verbul *a vedea*, (*să*) *văz*, în ms. 4 389 (Ex., 9, 18), (*să*) *văzu*, în BB (Ex., 33, 13), (*să*) *vădzu*, în ms. 45 (*ibid.*), (*să*) *vază*, în ms. 4 389 (cu 6 ocurenţe), în BB, la fel (cu 3 ocurenţe), (*să*) *vadză*, în ms. 45 (cu 3 ocurenţe).

6.3.2. Conjugarea a III-a. Conjunctivul prezent, persoana a III-a, singular ş i plural, de la verbul *a ascunde* este (*să*) *ascunză*, în BB (Ex., 2, 3) ş i în ms. 4 389 (Ex., 22, 7) ş i (*să*) *ascundză*, în ms. 45 (Ex., 2, 3). De la *a arde*, conjunctivul este (*să*) *arză*, în BB (Ex., 27, 20), gerunziul, *arziînd* (Ex., 29, 17), iar în ms. 45,

(*să*) *ardză* (ibid.). Verbul *a crede* are la conjunctiv forma (*să*) *crează*, în BB (Ex., 4, 5) și în ms. 4 389 (Ex., 9, 5; 19, 9; 22, 19), iar în ms. 45, (*să*) *creadză* (Ex., 9, 5). De la verbul *a cere*, conjunctivul este (*să*) *cîie* (ϣῖε), în ms. 4 389 (Ex., 3, 22). De la *a întinde*, prezentul indicativ, persoana I, este *întinz*: „*Eu sînt Domnul care-m întinz mîna spre Eghipt*“, în ms. 4389 (Ex., 7, 5). De la *a pierde*, se întîlnesc formele iotacizate (*să*) *pierz*, în ms. 4 389 (Ex., 32, 9; 33, 3, 5), și (*să*) *piarză*, în BB (Ex., 8, 9) și în ms. 4 389 (Ex., 19, 24; 32, 12). Verbul *a pune* are unele forme iotacizate apărute și pe cale analogică: (*eu*) *pui*, în BB (Ex., 34, 10, 27), în ms. 45 (Ex., 34, 10; și: *pui*, în 34, 27) și în ms. 4 389 (Ex., 33, 5; 34, 10, 27); (*tu să*) *pui*, în BB (Ex., cu 5 ocurențe), în ms. 45 (Ex., cu 7 ocurențe), în ms. 4 389 (Ex., cu 38 de ocurențe); (*el, ei, să*) *puie*, în ms. 4 389 (Ex., cu 7 ocurențe). De la verbul *a purcede*, conjunctivul este (*să*) *purcează*, în ms. 4 389 (Ex. 40, 35). De la verbul *a scoate*, persoana I singular, conjunctiv prezent, este în BB (*să*) *scof* (Ex., 3, 11) și (*să*) *scofu* (Ex., 3, 8, 8); persoana a II-a singular, conjunctiv prezent este (*să*) *scofi* (Ex., 3, 12; 33, 15); persoana a III-a, singular și plural, conjunctiv prezent, (*să*) *scoață* (Ex., 6, 13, 26, 27; 8, 18; 12, 33, 41); în ms. 45: (*să*) *scof* (Ex., 3, 8, 8, 11; 14, 11; 33, 15); (*să*) *scoață* (Ex., 6, 13, 26, 27; 8, 18; 12, 33); în ms. 4 389: *să scof* (Ex., 3, 8, 10, 11, 12); (*să*) *scoață* (Ex., 6, 7; 7, 7). De la verbul *a trimite*, formele iotacizate, care au rezultat pe cale analogică, sînt: (*eu*) *trimiț*, în BB (Ex., 23, 20); (*eu să*) *trimișu*, în BB (Ex., 5, 2); (*să*) *trimiță* (Ex., 6, 11; 7, 2; 8, 32; 10, 27); în ms. 45: (*să*) *trimiț* (Ex., 3, 10, 12; 23, 20); (*să*) *trimiță* (Ex., 6, 11; 7, 2, 14; 8, 32; 10, 27; 11, 10; 12, 15; 21, 26); în ms. 4 389: (*eu*) *trimiț* (Ex., 3, 12); (*eu să*) *trimiț* (Ex., 3, 10). De la verbul *a vinde*, apar forme iotacizate ca: (*să*) *vinză*, în BB (Ex., 22, 3), în ms. 4 389 (Ex., 21, 8, 35; 22, 3); (*să*) *vinză*, în ms. 45 (Ex., 21, 8; 22, 3).

**6.3.3. Conjugarea a IV-a.** De la verbul *a auzi*, apar în BB și în ms. 4 389 forme iotacizate ca: (*eu*) *auz(u)* (Ex., 32, 17); (*să*) *auză* (Ex., 19, 9; 23, 13); în ms. 45, aceleași forme, în aceleași ocurențe prezintă africata *dz*, în loc de *z*. Verbul *a despărți* are la conjunctiv prezent, persoana a III-a singular, forma (*să*) *dăsparță*, în ms. 4 389 (Ex., 26, 33), la fel și verbul coradical *a împărți* (<lat. *impartio*, -ire), (*să*) *imparță*, în ms. 4 389 (Ex., 21, 35, 35). De la verbul *a pieri*, formele iotacizate, din ms. 4 389, sînt prezentate și discutate mai sus, în I.2.4.9. Forma cu *r* refăcut este atestată într-o singură ocurență din BB: *să piară*, (Ex. 22, 20). De la verbul *a veni*, formele iotacizate sînt: (*eu*) *viu*, în ms. 45 (Ex., 19, 9); (*să*) *vie*, în BB și în ms. 45 (Ex., 10, 1; 32, 25), precum și în ms. 4 389 (Ex. 12, 48; 22, 8; 32, 26; 35, 10).

**6.4.0. Imperfectul indicativului.** Terminațiile caracteristice ale acestei forme verbale, anume *-iță* și *-iță*, sînt prezente în cea mai mare parte a formelor acestui timp. Inovația, adică apariția finalelor actuale *-gă*, *-iță*, *-ă*, este și ea ilustrată cu exemple adunate la sfîrșitul acestui paragraf.

Terminația *-iță* se întîlnește la verbele de conjugarea a IV-a, după cum urmează: *asuprita*, în BB și în ms. 4 389 (Ex., 1, 13); *cuvinița*, în BB (Ex., 16, 18, 21), *cuvinița*, în ms. 45 (Ex., 16, 18); *ferița*, în ms. 4 389 (Ex., 1, 17); *fugița*, în ms. 4 389 (Ex., 14, 27); *gilcevița*, în ms. 45 (Ex., 15, 24; 17, 3) și în ms. 4 389 (Ex., 15, 24); *gilcivița*, în BB (Ex., 15, 24; 17, 3); *gindita*, în ms. 4 389 (Ex., 35, 21); *gonița*, în ms. 4 389 (Ex., 12, 39; 14, 9); *grăbița*, în BB (Ex., 5, 10, 13; 12, 33); *grăița*, în BB (Ex., 6, 27; 16, 10; 34, 34); *hulița*, în toate cele trei texte (Ex., 17, 2); *ieșițam*,

în BB și în ms. 45 (Ex., 13, 8); *ieșița*, în BB (Ex., 33, 7; 39, 34; și: *ieșița*, 33, 11), în ms. 45 (Ex., 37, 7, 11; 34, 34) și în ms. 4 389 (Ex., 19, 18; 33, 7, 7, 11; 34, 34); *ispitița*, în BB (Ex., 17, 7); *incălița*, în BB, în ms. 45 și în ms. 4 389 (Ex., 16, 21); *indeșița*, în ms. 4 389 (Ex., 35, 24); *inflorița*, în ms. 4 389 (Ex., 9, 31); *intărița*, în BB (Ex., 1, 12) și în ms. 4 389 (Ex., 1, 7, 12, 20); *lipsița*, în ms. 4 389 (Ex., 13, 22); *mulțița*, în ms. 4 389 (Ex., 1, 20); *năcăjița*, în ms. 4 389 (Ex., 1, 12; 18, 11); *numița*, în ms. 45 (Ex., 16, 31); *păzița*, în ms. 4 389 (Ex., 2, 4); *pirjolița*, în ms. 4 389 (Ex., 3, 2); *poștița*, în ms. 4 389 (Ex., 35, 21); *poruncița*, în BB (Ex., 34, 34); *povălița*, în ms. 45 (Ex., 13, 21) și în ms. 4 389 (Ex., 13, 21, 21); *priimița*, în ms. 45 (Ex., 36, 3); *privița*, în BB, în ms. 45 (Ex., 2, 4), precum și în ms. 4 389 (Ex., 33, 7); *răpștița*, în ms. 4 389 (Ex., 17, 3); *robița*, în ms. 45 (Ex., 1, 14); *scribița*, în BB și în ms. 4 389 (Ex., 1, 13); *silița*, în ms. 4 389 (Ex., 5, 10; 15, 15); *slobozița*, în BB (Ex., 33, 11), în ms. 4 389 (Ex., 9, 31; 17, 11), iar în ms. 45, *slobodzița* (Ex., 17, 11; 33, 11); *smerița*, în BB și în ms. 45 (Ex., 1, 12); *topița*, în BB și în ms. 4 389 (Ex., 16, 21), precum și în ms. 45 (Ex., 3, 2; 16, 21); *umbrița*, în toate cele trei texte (Ex., 40, 32); *venița*, în BB și în ms. 45 (Ex., 36, 4), precum și în ms. 4 389 (Ex., 34, 35; 36, 2).

Terminația *-iță* apare în formele: *pogorița*, în BB (Ex., 33, 9; 34, 29), în ms. 45 (Ex., 33, 9) și în ms. 4 389 (Ex., 33, 8); *urîța*, în ms. 45 (Ex., 1, 13).

În exemplele următoare, se constată trecerea de la terminația *-iță*, la *-gă*, *-iță*, sub influența formelor de imperfect de la conjugările a II-a și a III-a: *asuprea* (față de *asuprița*; vezi mai sus), în ms. 45 (Ex., 1, 13); *grăia* (față de *grăița*; vezi mai sus), în BB (Ex., 19, 19; 33, 9), în ms. 45 (Ex., 6, 17, 27; 16, 10; 19, 19; 33, 9; 34, 34) și în ms. 4 389 (Ex., 5, 10; 16, 10; 19, 19; 33, 8, 11; 34, 29, 34, 35); *pricea*, în ms. 45 (Ex., 17, 2).

**6.4.1. Forme perifrastice de imperfect.** Sub influența modelelor străine, în primul rînd a modelului grecesc al *Bibliei*, în cele trei texte studiate apar în câteva cazuri din cartea *Îșirea* forme perifrastice de imperfect, care sînt alcătuite din imperfectul verbului a fi + gerunziul verbului de conjugat, de tipul: „*Era pascînd*“ ‘păștea’, în „*Și Moisi era pascînd oile lui Iothor*“, în BB (Ex., 3, 1; în ms. 45: „*Era pascîndu*“; în ms. 4 389; „*Era Moisei pascînd*“), după gr. Μωϋσῆς ἦν ποιμαίνων τὰ πρόβατα Ἰωθάρ, în care ἦν ποιμαίνων = era pascînd; cf. vb. ποιμαίνω (ποιμαίνω) ‘faire paître’; (τὸ) πρόβατον, -ου ‘mouton’; „*Era fiindu-se* ‘se ținea’, în: „*Și 5 zăvuse era fiindu-se una de alla*“, în ms. 4 389 (Ex., 36, 10); aceeași construcție se întîlnește și în ms. 45: „*Și cinci garduri era dîntrele fiindu-se unul de all*“ (Ex., 36, 9); tot așa și în BB. Modelul este în grecește: πέντε δὲ ἀδελφαὶ ἦσαν ἐξ ἀλλήλων συνεχόμεναι ἢ ἑτέρα ἐκ τῆς ἑτέρας, în care ἦσαν συνεχόμεναι = era ținîndu-se ‘se țineau’; vb. συνέχω ‘tenir, măntenir’.

În *Septuaginta*, imperfectul perifrastic a fost imprimat din limba ebraică (vezi Th. Simenschy, *Grammatica limbii grecești. Partea I-a: Fonetica și Morfologia*, București, 1935, p. 171).

**6.4.2. O altă construcție perifrastică** de imperfect este alcătuită din verbul *a vrea* + infinitivul verbului de conjugat: „*Vrea mîrge*“ ‘mergea’, în: „*Și cînd vrea mîrge Moisi înaintea Domnului... lua acoperimîntul*“, în BB (Ex., 34, 34); aceeași construcție și în ms. 45. Dar în ms. 4 389, apare imperfectul normal, sintetic, *mergea*: „*Iară cînd mergea Moisei... lua acoperimîntul*“, în BB și în ms. 4 389: *am dat*; *dăde*, la persoana a III-a singular, în BB și în ms. 45 (Ex., cite 5 ocurențe în fiecare text), pecrum și în ms. 4 389 (Ex., 7 ocurențe).

peremintul" (*ibid.*). În textul grecesc: 'Hvíxa' δ' ἄν εισπορεύετο este alcătuit din hvíxa 'cînd', 'wann', zu der Zeit wo'; ἄν, adv. dubitativ, care se pune de obicei la optativ; adăugat altor moduri, le conferă sens de optativ; vb. πορεύω 'faire passer', 'envoyer', 'passer'; „Vrea sui”, în: „Și cînd să vrea sui norul des la cort, înjuga fiii lui Israil”, în BB (Ex., 40, 33); la fel în ms. 45; în ms. 4 389: „Deci cînd se rădica norul de la cort”. În gr.: 'Hvíxa' δ' ἄν ἀνέβη ἡ νεφέλη; vb. ἀναβαίνω, viit. ἀναβήσομαι 'monter'; „Les formes actives du fut. ou de l'aor. ἀναβήσω et ἀνέβησα signifient: faire monter” (Chassang, p. 89); „Vrea intra” = intra, în „Pînă vrea intra a grăi cătră dinsul, în BB și în ms. 45 (Ex., 34, 25; în ms. 4389: „Pînă venia de grăia cu dinșii. În gr.: ἔως ἄν εισέλθῃ συλλαλεῖν αὐτῷ; vb. εισέρχομαι 'entrer dans'.

**6.4.3.** În toate celea trei texte studiate nu apare niciodată -u la persoana a III-a plural a imperfectului. Un exemplu din ms. 4 389: „Roabele umbla” (Ex., 2, 3).

**6.4.4.** Verbul *a da* cunoaște la imperfectul indicativului, persoana a III-a singular, forma *da* 'dădea', în: „Ca și cînd vî să da voa paie”, în BB (Ex., 5, 13). În ms. 45, același verset are o topică neobișnuită: „In ce chip și cîndu să vî da voa paie”; în B 1975: „Ca atunci cînd vî se dădea paie”. La persoana I plural, imperfectul indicativ, apare forma *dam*: „Cînd vî dam noi pleavă”, în ms. 4 389 (Ex., 5, 13).

**6.5.0.** Perfectul simplu. Pentru istoria normelor limbii române literare prezintă interes următoarele forme din cartea *Ieșirea* în variantele din cele trei texte studiate.

**Conjugarea I.** Verbul *a lua* are la perfectul simplu, persoana a III-a singular, formele: *luoă*, în ms. 4 389 (Ex., 17 ocurențe); *luo*, în BB (Ex., 12 ocurențe); *luă*, în ms. 45 (Ex., 14 ocurențe). De asemenea, verbul *a ploua* are, la același timp, forma *plōō* (πλωω), în BB (Ex., 9, 23); *plōō* (πλωω), în ms. 4 389 (*ibid.*); *plōd* (πλωδ), în ms. 45 (*ibid.*). Menționăm cu această ocazie și forma neuzitată de persoana I singular, prezent indicativ, „Eu plou”, în ms. 45 (Ex., 9, 18; 16, 4); în BB: „Voiu ploua”, în ms. 4 389: „Voiu ploa”; vorbește Dumnezeu.

**Conjugarea a III-a. Forme slabe.** În -*ei*. Verbul *a înlinde* cunoaște forma de persoana a II-a singular *înlinseși*, în BB (Ex., 15, 12), și *înlinseș*, în ms. 45 (*ibid.*), de unde se poate deduce o formă de persoana I, *înlinseiu* (atestată pentru epoca veche de H. Tiktin, DRG, s.v.).

Forma slabă în -*ui* (*cerșui*) poate fi postulată dacă se pleacă de la forma de plural, persoana a III-a, *cerșură*, din BB și din ms. 45 (Ex., 12, 35).

**Conjugarea a IV-a.** De la verbul *a povăli*, persoana a doua singular este *povăliș*, în BB și în ms. 45 (Ex., 15, 13).

**Forme tari.** Au fost întâlnite următoarele forme de perfect forte, la persoana I singular, în -*ș*: *aduș*, în ms. 4 389 (Ex., 6, 5); *ziș* în BB, (Ex., 3, 17; 4, 23; 32, 32) și în ms. 4 389 (Ex., 4, 23); *dziș* în ms. 45 (Ex., 4, 22; 32, 22); la persoana a III-a sg.: *adaoșă* (Ex. 9, 44).

La persoana a III-a singular, forma tare *fēce* apare în BB o singură dată (Ex., 18, 14), în timp ce în ms. 45, Ex., ea cunoaște un număr de 13 ocurențe; același număr de ocurențe apare și în ms. 4 389. Înlăturarea formei arhaice în BB are loc în favoarea formei slabe *făcu*, care cunoaște în BB, Ex., un număr de peste 50 de ocurențe. Inovația a avut loc și la persoana a III-a plural din același text, în sensul că forma *fēceră*, care are 4 ocurențe în ms. 45, Ex., nu apare în BB, Ex., ci numai *făcură*, cu 27 de ocurențe.

**6.5.1.** Verbul *a da*. Forme tari: *dediu*, persoana I, singular, apare o singură dată în ms. 45 (Ex., 31,

O comparație cu cartea *Facerea* privind numărul de ocurențe ale acestei forme de perfect forte arată că utilizarea ei în cartea *Ieșirea* scade simțitor, căci în Fac. ea apărea în BB într-un număr de 34 de ocurențe, în ms. 45, într-un număr de 36 de ocurențe, iar în ms. 4 389, într-un număr apropiat de cele anterioare. Forma de persoana a II-a plural, *dēderă* se întâlnește în BB (Ex., 32, 23) și în ms. 4 389 (Ex., 12, 36).

**6.6.0.** Perfectul compus. În BB și în ms. 45, apare de câteva ori o formă de perfect perifrastic, care este alcătuită din perfectul simplu al verbului *a fi* + gerunziul verbului de conjugat. Forma calchiază o construcție similară grecească și nu se întâlnește în ms. 4 389. Prin ea se probează încă o dată procedeul traducătorului Nicolae Milescu de a transpune servil fiecare element al textului grecesc. În cartea *Ieșirea*, există în cele două texte, BB și ms. 45, următoarele exemple: „Și fu a treia zi fiind de cătră minicată” (Ex., 19, 16), în care construcția *fu fiind* (=a fost) este un calc după gr. ἐγένετο ... γεννηθέντος; „Și fu în luna dentli .... ieșind ei den Eghipel” (Ex., 40, 15), în care *fu ieșind* calchiază gr. ἐγένετο ἐκπορευομένων (vb. ἐκπορεύω, ἐκπορεύομαι 'sortir'). Cf. ST.L. FAC., p. 78—79; II.6.6.0.

**6.7.0.** Mai-mul-t-a-perfectul. Poate fi desemnată o singură formă arhaică de la verbul *a da*: *didese*, în ms. 4 389: „Căruia cum i se didese înțelepciunea” (Ex., 36, 1); „Căroră le didese Dumnezeu pricēpere” (Ex., 36, 2).

**6.8.0.** Viitorul. Deosebirea între formele auxiliarului de viitor *voi (u)* și cele ale verbului predicativ *voiesc* nu este, adesea, marcată, astfel că *voiu* poate însemna 'voiesc', 'vreau'. Cîteva exemple: *voiu 'vreau'*, în BB și în ms. 45 (Ex., 21, 5); *vei 'vrei'*, 'voiești', în BB și în ms. 45 (Ex., 10, 7; 32, 31), precum și în ms. 4 389 (Ex., 4, 23); *veș 'vreți'*, în BB (Ex., 16, 28). Pentru formele acestui verb, vezi mai sus I.2.15.1.

**6.8.1.** O formă de viitor, compusă din viitorul verbului *a fi* + verb la gerunziu, pare a avea uneori valoare de prezuntiv. Construcția calchiază modelul grecesc. Exemple: „Și 5 garduri vor fi fiindu-se unul de alalt și 5 garduri vor fi fiindu-se iară unul de altul”, în BB (Ex., 26, 3; tot astfel în ms. 45 și în ms. 4 389, *ibid.*); construcția „Vor fi fiindu-se” are valoare de viitor, 'se vor ține', și reprezintă un calc după gr. ἔσονται ἐχόμενοι (sau συνεχόμενοι), care este alcătuită din ἔσονται, viitorul verbului εἶμι 'snt', persoana a III-a plural, și (συν)εχόμενος, participiul prezent al verbului συνέχω 'tenir'; „De se va fi ferind se va feri”, în BB (Ex., 22, 17); în ms. 45: „De să va ferindu să va feri” (*ibid.*), cu construcția „Se va (fi) ferind” = se va feri, cu sensul 'va refuza', care reprezintă o calchiere servilă a originalului grecesc, în care apare construcția εἰς δὲ ἀνανεύων ἀνανεύσῃ (vb. ἀνανεύω, viit. ἀνανεύσω 'faire de la tête un signe de refus').

**6.9.0.** Conjunctivul prezent. Verbul *a adaoge* are la acest mod și timp forma (să) *adaogă*: „Cel bogat să nu mai adaogă, nici cel sărac să nu mai împuținēze”, în ms. 4 389 (Ex., 30, 15). Verbele *a omorî* și *a pogorî* au la același mod, timp și persoană formele (să) *omoară*, (să) *pogoară*. Prima formă cunoaște în BB, Ex., un număr de 9 ocurențe, în ms. 45, 4 ocurențe, în ms. 4 389, 3 ocurențe. Dar în ms. 45 se întâlnesc și 4 ocurențe ale variantei cu -*re*, (să) *omoare* (Ex., 21, 14, 15, 16, 32). Cealaltă formă, *să pogoară*, apare o singură dată în BB (Ex., 22, 1), pe cînd în ms. 45 (*ibid.*) finala este -*re*, (să) *pogoare*. Variantele cu -*re* vor deveni mai tirziu literare.

Verbul *a ucide* are la conjunctiv prezent, persoana a III-a singular și plural, forma (să) *ucigă*, atestată în ms. 4 389 într-un număr de 9 ocurențe, în BB și în



ms. 45, în 2 ocurențe (Ex., 2, 15; 32, 11). Forma de persoana I, (să) *ucig*, apare o dată în ms. 4 389 (Ex., 33, 3).

O formă izolată de conjunctiv prezent, persoana a III-a singular, (să) *adêpe* (ΑΔῆπε), creată prin analogie cu verbele care aveau *gă* în poziție e [(să) *lêge*], se întâlnește în ms. 45 (Ex., 2, 6). În același text, conjunctivul de la *a potoli* este (să) *potoale* (Ex., 9, 29).

6.9.1. Construcția și +conjunctivul prezent, persoana a III-a singular și plural, apare în frazele care redau vorbirea directă. Nu avem a face cu forma de conjunctiv cu *și*, de tipul *eu și fac*, ci cu un calc după limba greacă a originalului, în care apare un *καὶ* +imperativul, cum se poate vedea în ST.L. FAC., p. 79; II.6.9.1. Această construcție nu se întâlnește în ms. 4 389; aici se folosește *să*.

Din cartea *Iesirea*, BB și ms. 45, prezentăm următoarele exemple:

a) „Și-ș adune lor paisele”, în BB (Ex., 5, 7); în ms. 45: „Și adune șie paisele”; în ms. 4 389: „Să stringă”. Modelul pentru ms. 45 și pentru BB este gr. „καὶ συναγαγέτωσαν ἑαυτοῖς τὰ ἄχρῳα”.

b) „Și ceară”, în BB și în ms. 45 (Ex., 11, 2); în ms. 4 389: „Să cîie”. Modelul este gr. *καὶ αἰτησάτω* (vb. *αἰτέω* și *αἰτημι*, viit. *αἰτήσω* 'demonder').

c) „Și grijască acêstea și nu grijască întru cuvinte deșarte”, în BB (Ex., 5, 9). La fel în ms. 45; în ms. 4 389: „Să aibă grijă... nu să cugete”. Textul din BB și din ms. 45 urmează servil versiunea grecească: „καὶ μεριμνάτωσαν ταῦτα καὶ μὴ μεριμνάτωσαν ἐν λόγοις κενοῖς”. În acest text se găsesc: imperativul verbului *μεριμνάω*, -ω 's'inquieter'; cf. (ῥ) *μερίμνα*, -ης 'soin, souci'; și vb. *μεριμνηρίζω*, viit. -ίσω și -ίζω 's'inquieter' [cf. rom. pop. *a meremeli* 'a repara (o casă)']; adj. *κενός*, -ή, -όν 'vain, frivole, inutile’.

d) „Grăiește fiilor lui Israil și înjuge” (= să înjuge 'să plece'), în ms. 45 (Ex., 14, 15). În BB apare alt verb, dar cu conjunctivul cu *să*: „Și să inhame”; în ms. 3 489: „Să se stringă”; în grecește: „καὶ ἀναζεύξάτωσαν” (vb. *ἀναζεύσσει* 'atelier de nouveau', 'd'écamper', 'partir'; (ῥ) *ἀναζεύξις*, -εως 'd'écampement', 'départ', din radicalul (ῥ) *ζυγός*, -οῦ 'joug’.

e) „Și prisare Moisi spre ceriu”, în BB (Ex., 9, 8); în ms. 45: „Și prêsera Moisi spre ceriu”; în ms. 4 389: „Și să o arunce Moisei spre cer”. În BB și în ms. 45 este calchiată versiunea grecească: „καὶ πασάτω Μωϋσῆς εἰς τὸν οὐρανὸν” (vb. *πάσσω*, și *πάττω*, viit. *πάσω* 'saupoudrer', 'joncher’).

f) „Și-ș spēle hainele”, în BB (Ex., 19, 10); la fel în ms. 45; în ms. 4 389: „Și să-ș spēle hainele”; în gr. „καὶ πλυνάτωσαν τὰ ἱμάτια” [vb. *πλύνω* 'laver'; (τῶ) *ἱμάτιον*, -ου 'vêtement’].

6.9.2. Uneori, morfemul de conjunctiv *să*, urmat de negație, este separat de verb și prin alte cuvinte. Cauza este respectarea servilă a topicii originalului grecesc: „Căutați să nu altă rană aduc eu preste voi”, în BB (Ex., 33, 5); în ms. 45, *să* este urmat de un viitor, într-o construcție neromânească: „Căutați să nu altă rană voi aduce eu pre voi” (*ibid.*). În gr.: „ὁρᾶτε μὴ πληγὴν ἄλλην ἐγὼ ἐπάγω ἐφ’ ὑμᾶς” [vb. *ὁράω*, -ῶ 'regarder', 'voir', 's'apercevoir', 'comprendre'; vb. *ἐπάγω* 'amener'; (ῥ) *πληγή*, -ῆς 'coup', 'malheur’].

6.9.3. Conjunctivul perfect. Flexiunea după persoană și număr a auxiliarului de la această formă verbală se întâlnește în câteva exemple: „(Eu) să fiu aflat har”, în BB (Ex., 33, 13); la fel și în ms. 45 (*ibid.*); „Mai bine era noaoă să fim murit răniți de Domnul”, în ms. 4 389 (Ex., 16, 3).

6.10.0. Condiționalul-optativ. Forma de auxiliar de persoana a III-a, singular și plural, *are*,

se întâlnește în exemplul: „Ca cîndu are grăi neșline”, în ms. 45 (Ex., 33, 11); în BB: „Ar grăi”.

6.11.0. Formelor de imperativ înregistrate și discutate în ST.L. FAC., p. 80; II.6.11.0.—6.11.3. li se alătură o serie de exemple semnificative din cartea *Iesirea*.

Conjugarea I. În textele studiate, s-a produs o separare între forma de imperativ, persoana a II-a singular, *stăi !*, și cea de indicativ sau de conjunctiv prezent, *stai, să stai*. Prima formă a putut fi influențată de sl. *stoj* (H. Tiktin, DRG, s.v.). Forma *stăi !* se întâlnește în BB (Ex., 8, 20; 9, 13; 17, 9; 24, 12), în ms. 45 (Ex., 8, 10; 9, 13; 17, 9) și în ms. 4 389 (Ex., 9, 13; 24, 12). În ms. 45, apare și varianta fără -i: *stă !* (Ex., 17, 9).

Conjugarea a III-a: *ado !*, „Ado-! aminte !”, în ms. 4 389 (Ex., 20, 8; 28, 1; în BB și în ms. 45: *adu !*; *scrie !*, în „Scrie fie acêste cuvinte !”, în ms. 4 389 (Ex., 17, 14; 34, 27; la fel și în BB și în ms. 45); *finde !*, în ms. 4 389 (Ex., 7 ocurențe); în BB și în ms. 45: *întinde !*

6.11.1. Formelor de imperativ ale unor descendenți arhaici și dialectali ai lat. *ambulo*, -āre, pe care i-am prezentat și discutat în ST.L. FAC., p. 80; II.6.11.1. li se adaugă două atestări din cartea *Iesirea*, ms. 45: *ia-mblă !* (Ex., 3, 10); *ia-mblați !* (Ex., 1, 10).

6.11.2. Verbul defectiv *a păsa* (<lat. *passo*, -āre), astăzi învechit, apare în textele studiate numai la imperativ, singular și plural: *pasă !*, în BB (Ex., în 13 ocurențe), în ms. 45 (Ex., în 12 ocurențe), în ms. 4 389 (Ex., în 14 ocurențe); *pasă !* (i) !, în ms. 45 (Ex., 5 ocurențe), în ms. 4 389 (Ex., 10 ocurențe). În BB, Ex., această formă nu apare. În schimb, se folosește imperativul *mêrge !* (i) ! (Ex., 5, 11; 10, 8, 24; 12, 31, 32).

6.11.3. Imperativul verbului *a lua*, din expresia *a lua aminte*, este însoțit, în câteva cazuri, de pronumele de acuzativ *te*: „Ia-te aminte !”, în BB (Ex., 23, 21) și în ms. 45 (Ex., 10, 28; 23, 21). În ms. 4 389: „Ia-te aminte însu!” (Ex., 39, 12).

6.12.0. Infinitivul lung este reprezentat prin două exemple din ms. 4 389: *frământarea*, în „Luare oamenii făina mai înainte de-a o frământarea ei cu aluat” (Ex., 12, 34); *robirea*, în „Vă voiu mîntui de-a robirea lor” (Ex., 6, 6).

6.13.0. Gerunziul *domnind*, din „Eu sint Domnu domnind tot pămîntul”, din BB și din ms. 45 (Ex., 8, 22) reproduce gr. *κυριεύων* din *ἐγὼ εἰμι κύριος κυριεύων πάσῃ τῇς γῆς*.

Tot calchiată după limba greacă este construcția alcătuită dintr-un gerunziu și o formă a aceluiași verb la diferite timpuri: perfectul simplu, perfectul compus, viitorul, conjunctivul prezent etc.: „Văzînd văzui”, în BB (Ex., 3, 7) și în ms. 45: „Vădzîndu vădzuiu” (*ibid.*); în ms. 4 389, în locul perfectului simplu apare perfectul compus: „Văzînd am văzu!” (*ibid.*). Modelul este gr. *ἰδὼν εἶδον* (vb. *ὁράω*, aor. *εἶδον*, inf. *ἰδεῖν* 'voir', 'regarder'). După gerunziu, apare o formă de viitor în; „Umplînd voiu umple”, în ms. 4 389 (Ex., 23, 26); în BB și în ms. 45, același verset: „Plînd voi plini”. Modelul este gr. *ἀναπληρῶν ἀναπληρώσω* (vb. *ἀναπληρῶ*, -ῶ 'remplir'); „Grăind va grăi” se găsește în toate cele trei texte (Ex., 4, 14), fiind un calc după gr. *λαλῶν λαλήσει* (vb. *λαλέω*, -ῶ 'bavarder'). Gerunziul este precedat de o formă de conjunctiv prezent în; „Să zică zicînd”, în BB (Ex., 32, 11; la fel și în ms. 45, dar aici apare în loc de *z*: *dz*), după modelul grecesc *εἰπωσιν λέγοντες* (ambele cuvinte sînt forme ale verbului *λέγω* 'vorbesce'). Cf. ST.L. FAC., p. 81; II.6.13.0.

6.14.0. Participiul trecut al verbului *a cere* este în româna veche *cerșut*, formă înlînită în ms. 4 389, în: „Voi înșîl a! cerșut” (Ex., 10, 11).

## 7. ADVERBUL

7.1.0. Adverbul *acii* este folosit o singură dată în BB (Ex., 34, 14): „Așerați-vă acii“, și de două ori în ms. 45 (Ex., 3, 5; 24, 14). În ms. 45, apare o dată și forma *icea*: „Și-m veț lua de icea oasele“ (Ex., 13, 19).

7.2.0. Adverbul *adecă* 'și anume' cunoaște o singură atestare în ms. 4 389: „Și făcu acoperemintul lui, *adecă* capacul“ (Ex., 37, 6).

7.3.0. Adverbul *astară* 'astă-seară', 'deseară' este prezent, cu o singură ocurență, în ms. 45 (Ex., 16, 6) și în BB (*ibid.*).

7.4.0. Adverbul *așijderea* este folosit numai în ms. 4 389 (Ex., 7, 11, 22; 22, 30; 25, 20; 2, 4).

7.5.0. Forma *aluncea* este prezentă o singură dată în ms. 45 (Ex., 12, 48), alături de *aluncea*, cu 5 ocurențe. Ultima apărare și în BB, în tot atâtea ocurențe. În ms. 4 389, este în uz *alunci* (Ex., cu 9 ocurențe).

7.6.0. Adverbul *au* 'oare' este prezent în BB (Ex., 2, 14), precum și în cele două ms. (*ibid.*).

7.7.0. Adverbul *au doară* 'oare?' cunoaște 2 ocurențe în BB (Ex., 12, 7, 10); la fel, în ms. 45 (*ibid.*) și în ms. 4 389 (Ex., 9, 11, 12).

7.8.0. Adverbul *ba* este prezent în cîte 3 ocurențe în BB și în ms. 4 389, și în 4 ocurențe în ms. 45.

7.9.0. Adverbul interogativ *căce* 'de ce?' cunoaște în ms. 4 389 10 ocurențe (Ex., 1, 21; 2, 13, 20; 5, 11, 22; 14, 11; 17, 3; 18, 11, 14, 14). În două cazuri, el este precedat de *pentru*: „Pentru că ce...?“ 'de ce?'. Această din urmă formă apare și în BB (Ex., 5, 4), precum și în ms. 45 (Ex., 2, 13; 3, 3; 5, 22, 22).

7.10.0. Adverbul *cindai* 'poate, întâmplător, posibil' este folosit în BB și în ms. 45 în cîte 3 ocurențe (Ex., 13, 17; 19, 24; 20, 19). Nu apare în ms. 4 389, Ex.

7.11.0. Adverbul *cit...altit* apare precedat de *intru*: „Intru cit... intru altit“ 'cu cit... cu altit': „Și intru cit îi smeria pre dinșii, intru altit să făcea mai mulți“, în BB și în ms. 45 (Ex., 1, 12). În textul grecesc: καθότι... τοσοῦτον (καθότι 'en ce que', 'en tant que'; τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτο, în forma de neutru, ca adverb: 'tant, autânt; d'autant'). În ms. 4 389: „De ce... de-acăea“ („Și de ce-i năcăjiia, de-acăea era mai mulți“).

7.12.0. Adverbul *curindu* 'îndată', 'nu peste mult timp' apare cu această formă în ms. 45 (Ex., 32, 8); în BB și în ms. 4 389, fără *-u*. În ultimul text, el se întâlnește în 5 ocurențe (Ex., 2, 18; 12, 11, 33; 32, 7, 8).

7.13.0. Adverbul *cu dreptu* 'bine', 'corect', 'echitabil' se întâlnește în ms. 4 389: „Nu faci tu cu dreptu acest lucru“ (Ex., 18, 17). În BB, apare numai *dreptu*, „Nu faci tu dreptu cuvintul acesta“; tot astfel, în ms. 45: „Nu dreptu faci tu acesta lucru“. Punctul de plecare este din manuscrisul 45, iar autorul acestuia a urmat servil modelul grecesc: ὀρθόρθω σὺ ποιεῖς τὸ ῥῆμα τοῦτο (ὀρθός, -ή, -όν înseamnă altit 'droit', 'perpendicular', 'vertical', cit și 'juste', 'équitable', 'franc', 'sincere').

7.14.0. Adverbul *dară* 'oare' cunoaște în BB un număr de 14 ocurențe, în ms. 45, 12 ocurențe, în ms. 4 389, 10 ocurențe (Ex.). Forma nouă *dar* apare o singură dată în ms. 4 389 (Ex., 2, 20).

7.15.0. Adverbul *de-acii* 'după aceea, apoi' este prezent în ms. 4 389 într-un număr de 10 ocurențe; forma cu *-a*, *de-acia*, apare o singură dată (Ex., 20, 25). Acest adverb lipsește în ms. 45 și în BB, Ex.

7.16.0. Adverbul *de-a dreapta* (și *adv. de-a stînga*) apare în contextul: „Părețe de-a dreapta și părețe de-a stînga“, în BB și în ms. 4 389 (Ex., 14, 22, 29). Dar în ms. 45: „Den dreapta“; „Den stînga“ (*ibid.*).

7.17.0. Adverbul *de-a umere* se întâlnește în ms. 4 389: „O puseră [făina] de-a umere“ (Ex., 12, 34); în BB și în ms. 45: *de-a umăr* (*ibid.*).

7.18.0. Adverbul *decuseară* apare în BB și în ms. 45 (Ex., 12, 18; 27, 21).

7.19.0. Adverbul *degrab*, în ms. 4 389 (Ex., 12, 11).

7.20.0. Adverbul *dendrăptu* (vezi ST.L. FAC., p. 68; I.3.26.0.) se întâlnește numai în ms. 45 (Ex., 14, 19; 26, 23, 27). Prin intervenția copistului muntean, s-ar putea explica *dendrățul* din acest text (Ex., 26, 22). Ultima formă este atestată în 6 ocurențe în BB (Ex.), alături de *dendrăt*, cu 3 ocurențe. În ms. 4 389, *dendrăt* cunoaște 2 ocurențe; *dendrătul*, 1 ocurență; *dendrătule*, 1 ocurență (Ex., 14, 20).

7.21.0. Forma *sudică* *denlăuntru*, care, cu o modificare a lui *den-* în *din-*, a devenit normală în limba română literară actuală, se întâlnește în BB și în ms. 4 389, cartea *Ieșirea*, într-un număr de 3 ocurențe, în fiecare. Față de această situație, în ms. 45 apar formele: *denlontru* (Ex., 37, 2; 39, 18); *inlontru* (Ex., cu 17 ocurențe); *inlontru* (Ex., 13, 5). Formele din ms. 45 au ca radical cuvîntul *lontru*, al cărui etimon este vsl. *vūnqtri*, care a devenit *lontru*, *luntru*, în urma unui fenomen de contaminare cu *\*lăuntru* (<lat. *illac* + *intro* 'înăuntru'). Din forma vsl. *vūnqtri*, cu *in-*, a rezultat forma *inuntru* (cu varianta *inontru*). Această formă a influențat pe *lăuntru*, care a devenit *lăuntru*. Acesta, la rîndul său, în combinație cu *inuntru*, a dus la forma *înăuntru*, ir. *ānuntru*, ar. *nāuntru*, mgl. *annuntru*.

Pe teritoriul lingvistic dacoromănesc, din combinarea principalelor tipuri, cu *-l-* și cu *-n-*, în cazul cuvîntului *dinăuntru* (vezi ALR SN, V, h. 1 498, *dinăuntru*), au rezultat următoarele arii, a căror conturare prezintă interes pentru cunoașterea bazei dialectale a celor trei texte de care ne ocupăm.

a) O primă arie, cu forma *dinăuntru* (simplificăm transcrierea), cu grupul sonor *-năun-*, cuprinde 3 puncte din jumătatea de nord-est a Olteniei, aproape toate punctele din Muntenia, 2 puncte din colțul de sud-est al Transilvaniei, ambele puncte din Dobrogea și 2 puncte din centrul Moldovei. Această formă a rezultat din contaminarea dintre *inuntru* + *lăuntru* > *înăuntru*. În *dinăuntru*, prefixul *in-* a fost înlocuit prin *din-* (în româna veche, *den-*, vezi mai sus). Forma din această arie sudică, muntenească mai ales, a devenit literară.

b) O altă arie, cu *-n-*, în grupul sonor *-nun-*, cuprinde 7 puncte din Moldova și Bucovina, 1 punct din estul Transilvaniei, vecin cu Moldova, 2 puncte din vestul Olteniei și 1 din sud-vestul Transilvaniei. Forma este aici *dinuntru* și ea provine din *inuntru* (<vsl. *vūnqtri*, precedat de prefixul *in-*, și modelat după *lăuntru*), prin substituirea prefixului *in-* prin prefixul *din-*.

c) A treia arie, destul de întinsă și de unitară, se caracterizează prin prezența consoanei *-l-*, în grupul sonor *-lon-*: *dinlontru*. Ea se află în centrul, nordul și sud-vestul Transilvaniei, în nordul Crișanei și în Maramureș. Izolat, forma apare și într-un punct din sudul Crișanei, de lângă Arad. Sunetul *-l-* este de explicit din lat. *illac*, care, contopit cu lat. *intro*, a dat forma *\*lăuntru*. Această formă s-a încrucișat apoi cu vsl. *vūnqtri*, rezultînd *lontru*. Precedată de prepozițiile *in-*, *din-* (vrom. *den-*), această formă se întâlnește în adv. *inlontru*, *dinlontru* (*denlontru*), care sînt caracteristice pentru cele mai multe graiuri de peste munți. Prezența formei cu *-l-* în ms. 45 (*inlontru*, *denlontru* etc.) constituie un fapt lingvistic remarcabil, fiind vorba de un fenomen de origine ardelenască într-un text scris de un moldovean, Nicolae Milescu. Dacă admitem,

împreună cu N. A. Ursu, că acest text a cunoscut o revizie din partea lui Dosoftei și a unor colaboratori ai acestuia, atunci prezența formei cu *-l-* poate fi înțeleasă. Ea este prezentă și în scrierile lui Dosoftei, de pildă în *Dumneazăsca Liturghie* 1679, ed. N.A. Ursu, Iași 1980, p. 171 (*din lontru*), 285 (*în lontru*). În acest text apare și varianta *nontru*, p. 227, 239, 269 (*în nontru*), al cărui *n-*, în loc de *l-*, se explică nu printr-un fenomen de asimilație regresivă, cât mai degrabă printr-o contaminație cu forma moldovenească *înuntru* (vezi mai sus, sub b) a formei transilvănene, din graiul lui Dosoftei, *lontru*.

d) A patra arie se caracterizează prin prezența lui *-l-*, urmat însă de grupul *-un-*, așadar *-lun-*: *din-luntru* (și *din-*). Aria cuprinde toate punctele din Banat, se prelungește apoi în 2 puncte din jumătatea de sud a Crișanei, în 2 puncte din sudul Munților Apuseni și în 3 puncte din sudul Transilvaniei. Forma *din-luntru*, ca și *înuntru*, a rezultat dintr-o contaminare a formei *lăuntru* cu vsl. *vŭnŭtrŭ* (> *în+untru*), așadar, *l* a apărut înaintea segmentului *untru*, detașat din *înuntru*: *luntru*. Segmentul *untru* se găsește în forma de sub b), *dinuntru*, *înuntru*.

e) A cincea formă este rezultată prin contaminație. Este vorba de forma *dinlăuntru*, care are *-l-*, ca în toate formele dialectale din interiorul arcului carpat, dar grupul sonor *-ăun-*, ca în zona întinsă din Muntenia, părți din Oltenia, Dobrogea și câteva puncte din Moldova [vezi mai sus, sub a)], așadar: *dinlontru+dinăuntru* > *dinlăuntru*. Această variantă este atestată într-un punct din sudul Transilvaniei (Poiana Sibiului) și în 3 puncte din sudul Olteniei și Munteniei, pe Dunăre (Măceșul de Jos, Isbicieni, Zimnicea).

Explicațiile etimologice, pe care se bazează interpretarea materialului dialectal prezentat, au fost formulate de O. Densușianu, *IRL*, II, p. 50 și de O. Densușianu - I.A. Candrea, *Dicționarul etimologic al limbii române. Elementele latine* (CDDE), nr. 891. Ele sînt preferabile explicației propuse de I. Gheție, care constă în postularea unor „modificări succesive” ale hialului *ă-u>o* (*-lăun->-lon-*) [I. Gheție, *BDRL*, p. 234; explicația este acceptată și de N. A. Ursu, *NOI INFORM.* (III), p. 33]. Forma cu *-ău-*, pe care I. Gheție o consideră etimologică, lipsește din textele rotacizante, pentru că baza ei dialectală se afla în jumătatea de sud a țării. Forma din aceste texte aparține ariei descrise sub e). Apariția formelor cu *-l-* și cu *-n-*, precum și cu *-o-*, respectiv cu *-ău-*, s-a petrecut spre sfîrșitul perioadei numită „româna comună”, cum probează formele din dialectele sud-dunărene, care au fie *-ău-*, fie *-un-*, precum și ariile bine conturate, cu *-l-*, în toate graiurile de peste munți, și cu *-n-*, în regiunile din afara arcului carpat, exceptînd o arie mai mică din sudul Olteniei și sud-vestul Munteniei, cu *-l-* și cu *-ău-*.

7.22.0. Adverbul *depregiur* cunoaște o singură ocurență în ms. 45 (Ex., 35, 21).

7.23.0. Adverbul *depreună* cu are 2 ocurențe în ms. 4 389 (Ex., 1, 1; 19, 8). În BB, apare *deodată* cu (*ibid.*), iar în ms. 45, o *dată* cu (*ibid.*).

7.24.0. Adverbul *de osebi* 'separat, aparte, deosebit' se întîlnește în ms. 4 389: „Să-l osibești de osebi” (Ex., 29, 26).

7.25.0. Adverbul *de pururea* 'întotdeauna, etern' este semnalat în ms. 4 389 (Ex., 25, 30).

7.26.0. Adverbul (și prepoziția) *desupra* cunoaște în ms. 4 389 un număr de 12 ocurențe. Varianta *deasupra*, devenită literară, se folosește în BB și în ms. 45, avînd în fiecare text al cărții *Ieșirea* cîte un număr de 13 ocurențe.

7.27.0. Adverbul *dins-de-dimineață* apare în BB (Ex., 34, 4); varianta *dins-de-dimineață* se găsește în ms. 4 389 (Ex., 12, 10; 16, 21).

7.28.0. Adverbul *doară* 'oare?' se întîlnește în BB și în ms. 45 (Ex., 2, 14; 10, 10), precum și în ms. 4 389 (Ex., 4, 11; 14, 11, 12). Cu sensul 'cumva', *doară* apare în ms. 45 („Ca nu doară să să apropie cătră Dumneazău” (Ex., 19, 21) și în BB (Ex., 19, 21; 32, 11).

7.29.0. Adverbul *drept* 'exact, precis' apare în ms. 4 389: „Să se împreune una drept alta” (Ex., 26, 5).

7.30.0. Adverbul *foarte* 'mult' se întîlnește în ms. 4 389: „Acum se-au foarte înmulțit oamenii” (Ex., 26, 5).

7.31.0. Adverbul *încă* 'mai' (vezi S.T.L. FAC., p. 82; II.7.12.0.) este folosit adesea în mod pleonastic cu sensul 'encore, en outre' al gr. *ἐτι*, ca în exemplele următoare din BB: „Să nu mai adaugi încă, farao, a mai înșăla” (Ex., 8, 29), după gr. „μὴ προσῆς ἐτι παραῶ ἐξαπατῆσαι”; „Nu încă voi mai da voao paie” (Ex., 5, 10), după gr. „οὐκ ἐτι διδωμι ὑμῖν ἄχρα”. Exemple similare se găsesc și în ms. 4b, Ex., precum și, mai rar, în ms. 4 389.

7.32.0. Adverbul *întru* 'ca' apare în BB: „Și fu ei întru ferior”. În ms. 45: „Și fu ei pentru ferior”. În ambele cazuri, este calchiată construcția grecească *εἰς οἶδν*, din textul *καὶ ἐγενήθη αὐτῇ εἰς οἶδν*, adv. *εἰς* fiind tradus prin *întru*, respectiv *întru*. În ms. 4 389: „Și-i fu ca un ferior”.

7.33.0. Adverbul *mainte* 'înainte (ca, de a)', caracteristic pentru varianta nordică a limbii literare vechi (vezi S.T.L. FAC., p. 82; II.7.13.0.), este prezent într-un număr de 9 ocurențe în ms. 45 (Ex., 4, 10, 10; 10, 14; 12, 34; 17, 6; 21, 29, 36; 22, 26; 33, 19).

7.34.0. Adverbul *locmai* cunoaște în BB o formă fără *-i*, *locma* (Ex., 26, 24, 24; 36, 34; 36, 25). În ms. 45, acest cuvînt are și un *a*, *alocma* (Ex., 26, 24; 36, 34; 36, 25, 25), care s-a putut desprinde din construcția *de-alocma*, prezentă de asemenea în ms. 45 (Ex., 26, 24). Pentru forma *alocma*, un citat din ms. 45: „Și era aloca den gios și într-un chip era aloca den capele întru o asămănare” (Ex., 36, 25). Menționăm faptul că forma cu *a-* apare și la Cantemir, iar *de-alocma*, la Dosoftei (vezi H. Tiktin, *DRG*, s.v.). Pare a fi vorba de o trăsătură specifică normei literare nordice, moldovenești, de la sfîrșitul secolului al XVII-lea. În materialul dialectal destul de bogat din ALR SN, h. 1 344, 1 483, 1 490, nu este înregistrată varianta cu *a-*; dar forma fără *-i* cunoaște o mare răspîndire.

7.35.0. Adverbul *vreodinioară*, în legătură cu o negație, are sensul 'niciodată'. Este atestat în BB și în ms. 45: „Să nu pui vreodinioară făgăduință” (Ex., 34, 15).

## 8. PREPOZIȚIA

8.1.0. Prepoziția *de* 'de la' se întîlnește în ms. 4 389: „Iară a treia lună de ieșirea den Țara Eghiptului”. În BB și în ms. 45, construcția echivalentă este cu genitivul: „...lună a ieșirii...”.

8.2.0. Față de cartea *Facerea*, se constată în cartea *Ieșirea* o scădere simțitoare a ocurențelor prepozițiilor compuse *întru mijlocul* 'între' și *între mijlocul* 'îd.', care calchiază gr. *ἐν μέσσοις*. Pentru situația din *Facerea*, vezi S.T.L. FAC., p. 82; II.8.1.0. În cartea *Ieșirea* din ms. 45, prepoziția compusă *întru mijlocul* cunoaște 13 ocurențe, iar *între mijlocul*, 3 ocurențe. În BB, locuțiunea prepozițională *întru mijlocul* este prezentă numai în 2 ocurențe. Dacă ținem cont de faptul că în cartea *Facerea* această prepoziție, calchiată după grecește, a fost folosită într-un număr de 31 de ocurențe, ne putem da seama că diortositorii bucureșteni, pe



măsură ce înaintau cu tipărirea sau cu revizuirea textului, înlăturau sistematic această imbinare neregulată a cuvintelor. Tot în BB, Ex., apare și *între mijlocul 'între'*, în 5 ocurențe, față de 11 ocurențe din Fac.

**8.3.0.** Prepoziția *pe* este o inovație în epocă, în locul formei cu *-r-*, *pre* (vezi ST.L. FAC., p. 82; II.8.4.0.). Varianta *pe* apare numai în BB, cartea *Ieșirea*, într-un număr de 28 de ocurențe, care este foarte mic în comparație cu cifra de 731 de ocurențe ale variantei *pre*. În ms. 45 și în ms. 4389, Ex., forma *pe* nu este folosită niciodată.

**8.4.0.** Dispariția lui *-r-* are loc și în prepoziția *pen*, care devine *pen* numai în BB: *penprejur* (Ex., cu 8 ocurențe); *penprejurul* (Ex., cu 1 ocurență); *penîmprejur* (Ex., 38, 32). Pe de altă parte, varianta cu *-r-* păstrat, *pren*, cunoaște în BB, Ex., un număr de 17 ocurențe. În ms. 45 și în ms. 4389, forma cu *-r-* căzut nu apare, ci în toate ocurențele există forma *pren*. Din aceasta, prin închiderea lui *e+n* la *i*, a rezultat forma literară actuală *prin*. Această fază nouă, cu *-i-*, nu se întâlnește în niciunul din cele trei texte studiate ale cărții *Ieșirea*. În schimb, inovația a fost semnalată în 3 ocurențe din cartea *Facerea*, din BB (vezi ST.L. FAC., p. 82; II.8.5.0.).

**8.5.0.** Varianta nouă, fără *-r-*, *presle*, care a intrat în norma limbii române literare moderne, apare în BB, Ex., într-un număr de 14 ocurențe, față de forma cu *-r-*, *presle*, care cunoaște aici un număr de 66 de ocurențe. Dar în ms. 45, Ex., nu se întâlnește niciodată varianta nouă fără *-r-*, ci numai forma *presle*, în aproximativ 70 de ocurențe. La fel stau lucrurile și în ms. 4389, care, în cartea *Ieșirea*, conține 38 de atestări ale variantei *presle*. În acest text, se întâlnește o singură dată și varianta mai veche *prespre* (Ex., 9, 16). Cf. ST.L. FAC., p. 82; II.8.6.0.

**8.6.0.** Prepoziția *pregiur*+acuzativul este atestată de 7 ori în ms. 45. Dăm câteva exemple: „*Pregiur riu*” (Ex., 2, 3); „*Pregiur tabără*” (Ex., 16, 13); „*Pregiur cunună*” (Ex., 25, 25). Ea cunoaște și în BB un număr de 3 ocurențe.

**8.7.0.** Prepoziția *supt*(*u*), cu sensul 'către', 'spre', 'în', apare în BB: „*Și aduse oile supț pustii*” (Ex., 3, 1). În ms. 45: „*...suptu pustii*”, în timp ce în ms. 4389 avem: „*...în pustie*”. Sensul din cele două texte de la început (BB și ms. 45) al prepoziției *supt*(*u*) se datorește modelului grecesc, în care avem „*ὑπὸ τῆν ἐρημῶν*”. Prepoziția *ὑπὸ* are sensul 'sous' (+acuz.), apoi 'vers' (avec mouvement); 'du côté de', 'jusqu'à'. Traducătorul a selectat prepoziția echivalentă românească cu sensul 'sous'.

## 9. CONJUNCȚIA

**9.1.0.** Conjuncția *au* 'sau' cunoaște în BB Ex., un număr de 19 ocurențe, în ms. 45, Ex., 25 de ocurențe, iar în ms. 4389, numai 3 ocurențe (Ex., 16, 4; 17, 7; 22, 6). Tendința de a folosi mai mult conjuncția *sau* este evidentă în ms. 4389, căci ea cunoaște în Ex. un număr de 46 de ocurențe. În BB, Ex., *sau* apare de 17 ori, iar în ms. 45, de 8 ori. Cît privește conjuncția *ori*, absentă în cartea *Facerea* în toate cele trei texte studiate (vezi ST.L. FAC., p. 83; II.9.1.0.—9.2.0.), o întâlnim în 2 ocurențe în BB: „*Ori dobitoc, ori om*” (Ex., 19, 13, 13). La fel este situația în ms. 45; dar *ori* lipsește în ms. 4389, Ex.

**9.2.0.** Conjuncția adversativă *ci* este atestată în această formă o singură dată în ms. 45:

„*Să nu-l petreci, ci să-l rădici*” (Ex., 23, 5). Forma veche, *ce*, se menține în toate cele trei texte studiate.

**9.3.0.** Conjuncția *dacă* este prezentă numai în ms. 45 (Ex., 3, 4; 9, 29; 33, 9). În BB, apar formele *deaca* (Ex., 3, 4) și *deca* (Ex., 9, 29; 33, 9), dar niciodată *dacă*. Ultima formă este absentă și în ms. 4389, Ex., Aici, în 33 ocurențe, se întâlnește varianta *deaca*. Numărul mic de ocurențe ale lui *dacă* în ms. 45 se explică prin faptul că funcția acestei conjuncții este preluată de conjuncția *de*, care cunoaște în cartea *Ieșirea* un număr de 30 de ocurențe cu valoarea 'dacă', precum și de conjuncția *să* 'dacă' (vezi mai jos, 9.8.0.).

**9.4.0.** Conjuncția *deci* se separase și sub aspect formal de locuțiunea adverbială *de-acii* 'apoi', din care provine. Faptul este clar ilustrat de textul ms. 4389, Ex., în care *deci* (conj.) cunoaște un număr de 7 ocurențe, iar adv. *de-acii* (*de-acia*), un număr de 10 ocurențe. În BB, Ex., conj. *deci* este prezentă în 7 ocurențe, iar în ms. 45, în 4 ocurențe. În aceste texte nu se întâlnește însă loc. adv. *de-acii*.

**9.5.0.** Locuțiunea conjuncțională în *ce chip* și 'ca și' apare o dată în ms. 45: „*În ce chip și cîndu vă să da voa paie*” (Ex., 5, 13). Dar în BB: „*Ca și cînd vă să da voa paie*”. În latinește: „*Ut prius facere solebatis quando dabantur vobis paleae*”.

**9.6.0.** Conjuncția *pentru* (*ca*) apare uneori fără al doilea element: „*Avînd bîle împrejurul gurii... pentru să nu se spintecă*”, în ms. 4389 (Ex., 28, 32).

**9.7.0.** Locuțiunea conjuncțională *pentru căce* (*căci*) 'pentru că', 'din cauză că' apare în BB, Ex., de 5 ori: de 3 ori cu finala *-ce* și de 2 ori cu *-ci*. Exemple: „*La limbă străină nu iaste slobod a o vinde, pentru căce au vinuit întru ea*” (Ex., 21, 8); „*Pentru căci veni norodul cătră mine ca să cîrce judecată de la Dumnezeu*” (Ex., 18, 15). Această locuțiune conjuncțională cunoaște în ms. 45 un număr de 12 ocurențe, iar în ms. 4389, 2 ocurențe.

**9.8.0.** Conjuncția condițională *să* 'dacă' (vezi și ST.L. FAC., p. 83; II.9.10.0.), care a cunoscut o mare circulație în secolulul precedent (vezi O. Densușianu, *ILR*, II, p. 185), este concurentă la sfîrșitul secolului al XVII-lea de conjuncțiile *de*, *dacă* (*deaca*, *dera*). Astfel, în ms. 4389, al cărui text este în multe privințe mai avansat, în sensul că este mai apropiat de faza limbii române moderne, conjuncția *să* 'dacă' apare, în cartea *Ieșirea*, probabil, numai de 2 ori: „*Iar să va împunge ferior sau față, tot după îndireptare să se facă lui*” (Ex., 21, 31); „*Iar să-l va apuca răsăritul soarelui, vinovat iaste morții și cela ce l-au ucis*” (Ex., 22, 3). În schimb, în ms. 45, cu numeroase trăsături arhaice, conjuncția *să* 'dacă' este prezentă în cartea *Ieșirea* de cel puțin 25 de ori (Ex., 8, 2, 21, 26; 12, 14, 25, 48; 18, 23, 26; 19, 5; 20, 26; 21, 26, 27, 28, 28, 30, 31, 32, 35, 36; 22, 2, 3, 3, 8; 34, 9). Cînd au pregătit textul pentru tipar, diortositorii bucureșteni l-au „modernizat”, adică l-au adaptat la norma literară sudică, muntească, înlocuind sistematic, în toate ocurențele menționate mai sus, conjuncția *să* 'dacă', prin conjuncția *de*. Aceasta din urmă apare și în ms. 45, și anume înaintea formelor verbale cu pronumele reflexiv *să*, pentru a evita înșiruirea *să să* 'dacă se': „*Iar de să va afla*” (Ex., 22, 2). În ms. 45, există mai multe exemple de acest fel, în cartea *Ieșirea* (Ex., 21, 14, 18; 22, 4, 12, 13 etc.). Necesitatea de a evita construcții de tipul *să să va...* 'dacă se va...' a determinat atît înlocuirea lui *să*, pronume reflexiv, prin *se*, cît și a conjuncției *să* 'dacă', prin conjuncțiile *de*, *dacă*, *deaca* etc. O construcție, imaginată de noi, de tipul: „*Nu să știe să să să facă acest lucru*” a devenit „*Nu se știe dacă să se facă...*”.

În privința fenomenului în discuție, textul ms. 4389 este în faza cea mai avansată: *să* 'dacă' este foarte

rară în acest text, fiind înlocuită cu conjuncțiile menționate, *de, deaca*; iar pronumele reflexiv are forma *se*, deosebindu-se, astfel, de morfemul de conjunctiv *să*.

## 10. INTERECȚIA

10.1.0. În cartea *Ieșirea* din cele trei texte studiate se găsesc puține exemple aparținând acestei părți de vorbire. Poate fi semnalată interjecția *iată*!, care traduce gr. ἰδοὺ 'voici, voila', termen caracteristic limbajului biblic. În BB, Ex., *iată!* cunoaște un număr de 37 de ocurențe; în ms. 45, 36 de ocurențe; în ms. 4 389, 33 de ocurențe.

## III. FORMAREA CUVINTELOR

### 1. SUFIXE

1.1.0. Pentru sufixul *-ariu*, vezi mai sus I.3.13.0. — 3.13.7.

1.2.0. Sufixul diminutival *-aș* apare în *copilaș*, în ms. 4 389: „*Copilașul frumușă!*” (Ex., 2, 2), precum și în derivatul adjectival de la verbul *a împunge*, *împungaș*: „*Buhaiul împungaș*”, în ms. 45 (Ex., 21, 36). Exemplul ultim se adaugă la singurul dat de G. Pascu, *Suf. rom.*, p. 350: „*Oi împungașe*”. În ms. 45, terminația *-az*, din *zăgaz* (<sl. *zagaziti*), a fost înlocuită prin suf. *-aș*, în *zăgaș* 'iaz': *zăgașurile*, (Ex., 7, 19); *zăgașe* (Ex., 8, 5).

1.3.0. Sufixul *-al* se alătură cuvintului *fășiș* (<*fașă*), în derivatul *fășișat* 'pe față', din ms. 4 389: „*Iar de-l vor prinde și se va afla furtișagul în mâinile lui fășișat*” (Ex., 22, 4). Sufixul *-al* și întâlnește și în *delungat*, din BB: „*Delungat de ani să te faci*” (Ex., 20, 12); la fel și în ms. 45. G. Pascu, *Suf. rom.*, p. 91, prezintă un singur exemplu, „*Cale delungată*”, care provine tot din BB. S-ar putea să fie vorba de o calchiere după gr. μακροχρόνιος, -ος, -ον 'qui est de longue durée'.

1.4.0. Sufixul *-ăciune* apare în *întristăciuni*, din BB: „*Întristăciuni luată pre cei ce lăcuia la Filistim*” (Ex., 15, 14). În ms. 45: *chinuri*.

1.5.0. Sufixul *-ător(iu)* a fost ilustrat cu mai multe exemple mai sus, I.3.13.8. — 3.13.12.

1.6.0. Sufixul *-el* apare în: *unghiurele*, în BB (Ex., 36, 19); *voinicele*, în ms. 45 (Ex., 24, 4); *pușinel*, în ms. 4 389 (Ex., 17, 4); *pușinei*, în ms. 4 389 (Ex., 12, 4).

1.7.0. Sufixul colectiv *-el* se întâlnește în derivatul *măslinel* 'măslini mulți', în BB și în ms. 45 (Ex., 23, 11).

1.8.0. Sufixul diminutiv *-(ici)or, f. -(icioa)ră* se întâlnește în derivatul *răclicioară* (<*racă*), din ms. 4 389: „*Răclicioară de papură*” (Ex., 2, 3, 5); în BB: „*Sicriu de papură*”; în ms. 45: „*Sicrii...*”; apoi în *fuscioare*, în ms. 45 (Ex., 37, 24, 24); *fuscioarele*, ms. 45 (Ex., 37, 25).

1.9.0. Sufixul *-ie* este folosit la crearea derivatului *cărămizie* 'Ziegelherstellung', în BB: „*Și tocmeala cărămiziei care ei fac, vor face*” (Ex., 5, 8).

1.10.0. Sufixul *-ime*, în derivate ca: *bătrînime*, în BB (Ex., 3, 16; 9, 29; 12, 21) și în ms. 45 (Ex., 4, 29; 12, 21); *căldărime* 'cavalerie', în BB și în ms. 45 (Ex., 14, 7, 9, 23); *micșorime* (<*micșor* <*mic*), în ms. 45: „*Nu ascultară...de micșorimea sufletului lor*” (Ex., 6, 9; în BB: *micșorarea*).

1.11.0. Sufixul *-loriu*, vezi mai sus I.3.13.0. urm.

1.12.0. Sufixul *-ușor* apare în derivatul de la *unghii*, *unghiușor*, în ms. 45: „*Doao unghiușoare la un stilpu*” (Ex., 36, 19).

1.13.0. Sufixe verbale *-a* și *-i*. În ms. 45 se folosește verbul *a (se) găla*, în exemple ca: *gălași-vă* (Ex., 19, 15); *au gălat* (Ex., 15, 17); *gălarea* (Ex., 39, 43), dar apar și forme în *-i*: *vor găli* (Ex., 16, 5); *am gălit* (Ex., 23, 20); *gălăște* (Ex., 34, 2); *gălirei* (Ex., 35, 23). În BB, apar numai forme în *-i*: *găliși-vă* (Ex., 19, 15); *am gălit* (Ex., 15, 17; 23, 20); *gălirii* (Ex., 35, 23); *gălirea* (Ex., 39, 42); *vor găli* (Ex., 16, 5); *gălăște* (Ex., 34, 2). Tot în *-i* sint și formele din ms. 4 389: (*să*) *gălească* (Ex., 16, 5); *au gălit* (Ex., 15, 17); *am gălit* (Ex., 23, 20); de la *ajutor*, *a ajutori*, în: *vor ajutori* (Ex., 18, 22); de la *văpaie*, *a vâpdi*, în: *vâpdând*, în BB (Ex., 9, 24); în ms. 45: *vâpdându* (*ibid.*); de la *vină*, *a vinui*: *au vinuit*, în toate cele 3 texte (Ex., 21, 8) (aici sufixul *-ui*); de la *vinovat*, *a vinovăfi*: *va vinovăfi*, în ms. 4 389 (Ex., 22, 9).

1.14.0. Sufixul *-ui* alternează cu *-i* în formele *a povălui* — *a povăfi*. Prima variantă, în *-ui*, se întâlnește în BB: *povălui* (Ex., 13, 17); *povăluia* (Ex., 13, 21); *povăfulești* (Ex., 11, 8), precum și în substantivul *povăfuiorul* (Ex., 23, 23). Cu toate acestea, forma de perfect simplu, persoana a II-a, singular, este *povăfiș* (Ex., 15, 13). Ea a fost preluată ca atare din ms. 45, unde se găsesc și alte atestări ale formelor în *-i*: *povăfi* (Ex., 13, 17); *povăfiia* (Ex., 13, 21), dar și forme în *-ui*: *povăfulești* (Ex., 11, 8); *povăfuiște* (Ex., 32, 33) și substantivul *povăfuiorul* (Ex., 23, 23).

În ms. 4 389, există numai forma în *-i*: *povăfeste* (Ex., 11, 8); *povăfiia* (Ex., 13, 20, 21); *povăfiit-ai* (Ex., 15, 13).

### 2. PREFIXE

2.1.0. Prefixul *des-*, în varianta *dăs-*, este folosit în forma verbală *dăsemeiază*, cu sensul opus celui din *intemeiază* (<*temei*), în ms. 4 389: „*Tinde-ț mîna spre mare și o dăsemeiază să se împreune apa*” (Ex., 14, 26). Alte exemple cu *dăs-*, vezi mai sus, I.3.12.2.).

2.2.0. Prefixul *în-* (<*in-*), urmat de *p* este scris de foarte multe ori în ms. 45 *în-*: *înpistreală* (Ex., 39, 7); *înpistrire* (Ex., 35, 33); *înpistrite* (Ex., 35, 33; 38, 23); *înpistritoriului* (Ex., cu 6 ocurențe) etc.; apoi *înpărat*, *înpotrivă*, *înpregiur*, *înpreuna*. Pe de altă parte, în același text apar grafiile cu *inn-*, în cuvinte ca *innaintea*, *innalt*, *innălța*, atestate în foarte multe exemple. După H. Tiktin<sup>1</sup>, DRG, p. 776, sub *înainte*, forme ca *innalt*, *innec*, *innunda*, indiferent de etimon, ar fi fost nu numai scrise, ci rostite cu *-nn-* în româna veche și, pe alocuri, și astăzi. Apariția lui, *-nn-* nu este, bineînțeles, justificată din punct de vedere etimologic: lat. *in + ab + ante > înainte*; *in + alto > innalt*; *innaltiare > innălțare*. Avînd în textul de proveniență moldovenească grafiile, nejustificate, cu *inn-*, diortositorii bucorșteni au lăsat deoparte pe *în-* și au pus în circulație în textul tipărit forme ca: *nainte* (Ex., 5 ocurențe); *naintea* (Ex., 9 ocurențe); *nalt* (Ex., 6 ocurențe); *naltă* (Ex., 2 ocurențe); *nalle* (Ex., 1 ocurență); *naltul* (Ex., 1 ocurență); *nălțimea* (Ex., 3 ocurențe). Dar înălțurarea grafiei cu *inn-* nu a fost operată cu consecvență, astfel că în textul tipărit mai apar și forme cu *l-*: *innalt* (Ex., 1 ocurență); *innaltă* (Ex., 1 ocurență); *innălța* (Ex., 2 ocurențe); *innălțat* (Ex., 1 ocurență); *innălțimea* (Ex., 2 ocurențe). Cît privește pe *înainte(a)*, forma cu *în-* este prezentă în zeci de ocurențe. De reținut este amănuntul că în textul tipărit al BB nu a fost acceptată grafia cu *-nn-*.

Situația din BB se întâlnește și în ms. 4 389, în care apar: *nainte* (Ex., în 8 ocurențe); *naintea* (Ex., 1 ocurență); *nalt* (Ex., 9 ocurențe); *naltă* (Ex., 4 ocurențe); *nalle* (Ex., 1 ocurență). Alături de aceste forme

cu *n-*, există și forma cu *in-*: *înălța* (Ex., 1 ocurență); *înălțimea* (Ex., 2 ocurențe); *înainte* (Ex., 5 ocurențe); *înaintea* (Ex., cu zeci de ocurențe).

2.3.0. Prefixul *in-* (*im-*) lipsește în: *delungat*, în BB și în ms. 45 (Ex., 20, 12); *pliniră*, în BB (Ex., 7, 25); *podobit*, în ms. 45 (Ex., 38, 29); *preuna*, în ms. 45 (Ex., 29, 5); *tinde*, în ms. 4 389 (Ex., 8 ocurențe); *tindes*, în ms. 4 389 (Ex., 1 ocurență); *tins*, în ms. 4 389 (Ex., 1 ocurență); *tinse*, în ms. 4 389 (Ex., 5 ocurențe); *tinzind*, în ms. 4 389 (Ex., 2 ocurențe). Dar în acest text apar și formele cu *in-*, *înlinde* etc., într-un număr de 11 ocurențe. Verbul *a întinde* are *in-* în toate cele 26 de ocurențe din BB și în cele 28 de ocurențe din ms. 45. Lipsa prefixului *in-* (*im-*) se mai constată în: *împla*, din ms. 45 (Ex., 1, 10; 2, 4; 24, 14); *vinovăți*, din ms. 4 389 (Ex., 22, 9); *vinuit*, în toate cele 3 texte (Ex., 21, 8); *vrăjbi*, în ms. 45 (Ex., 23, 22; în BB: *învrăjbi*).

2.4.0. Prefixul *ne-* apare în: *nedospit*: „*Piine nedospită*”, în BB (Ex., 29, 3); „*Plăcinte nedospite*”, în BB (*ibid.*); *nelegiuitori* 'fără de lege', în ms. 4 389 (Ex., 9, 27); *neobrezuitul*, în BB (Ex., 12, 48; în ms. 45: *neobrazuitul*); *neploditoriu*, în BB (Ex., 23, 26); *neplodicioasă*, în ms. 45 (*ibid.*; cf. vsl. *neplody* 'sterilis'); *neputred*, în BB (Ex., 19 ocurențe); *neputrezi*, în BB (Ex., 3 ocurențe); *neputride*, în BB (Ex., 3 ocurențe); în ms. 45: *neputred* (Ex., 1 ocurență); *neputrede* (Ex., 19 ocurențe); *neputredzi* (Ex., 2 ocurențe); *neputrezi* (Ex., 1 ocurență). Cuvântul *neputred* este prezent și în ms. 4 389, Ex., într-un număr de 21 de ocurențe.

2.5.0. Prefixul *s-* din *sărmat* (Ex., 4 ocurențe), din ms. 4 389, nu apare uneori: *fărmat* (Ex., 15, 7); *fărma* (Ex., 9, 25); *fărmiind* (Ex., 15, 3); *fărmituri* (Ex., 32, 20). Prefixul lipsește și în forma *firși*!, din ms. 4 389 (Ex., 5, 13).

#### IV. VOCABULARUL

##### 1. CUVINTE PROPRII LIMBII ROMÂNE VECHI CUVINTE PUȚIN CUNOSCUTE SAU PĂSTRATE ÎN ANUMITE ARII DIALECTALE

###### 1.1.0. Elemente latine din fondul moștenit.

Există în textele de care ne ocupăm două feluri de elemente de origine latină: moștenite și de origine latină savantă. Ultimele, alături de împrumuturile savante grecești și slavonești, îi conferă limbii române vechi caracterul de veritabilă limbă de cultură. La început vor fi discutate elementele moștenite care prezintă interes lingvistic (etimologic, semantic, dialectal, onomasiologic etc.), apoi, într-un paragraf special, cele cîteva neologisme latinești savante.

1.1.1. *arină* 'nisip' (<lat. *arēna*) este atestat o singură dată în ms. 45: „*Îl ascunse în arină*” (Ex., 2, 12; pe margine, de aceeași mină, este adăugat sinonimul *năstip*). Cf. ST.L. FAC., p. 85; IV.1.1.3.

1.1.2. *arm* 'partea de sus a piciorului' (<lat. *armus*), în ms. 4 389: „*Armul cel drept*” (Ex., 29, 22). Cf. ST.L. FAC., p. 85; IV.1.1.4.

1.1.3. *ăustru* 'vînt de sud(-vest)' (<lat. *ăuster*, -tri 'Südwind', în sintagme ca: „*Vînt ăustru*”, în BB (Ex., 10, 13); „*Vînt den ăustru* (Ex., 19, 21); „*Vîntul ăustru*” (Ex., 10, 13; „*Cătră ăustru*” (Ex., 26, 20, 35; 40, 22); „*Despre ăustru*” (Ex., 27, 9; 36, 20). În ms. 45, *nôtos*, vezi mai jos, sub 1.5.22. În ms. 45: „*Vînt despre răsărit*” (Ex., 10, 21; 14, 21); „*Despre miăzăzi*” (Ex., 26, 20; 27, 9; 40, 22); „*Despre miăzăzi*” (Ex., 6, 35). După Scriban, *Dict.*, s.v., *ăustrul* denumește

în Oltenia și în vestul Munteniei vîntul de vest, iar în Muntenia de est, vîntul de sud.

1.1.4. *cerbice* (<lat. *cervix*, -icem, în sintagma „*Tare la cerbice*”, în BB (Ex., 33, 3); apoi „*Grei la cerbice*”, în BB (Ex., 33, 5); „*Greu la cerbice*”, în BB (Ex., 34, 9); aceleași sintagme și în ms. 45, pe cînd în ms. 4 389: „*Cu cerbicea vîrtoasă*” (*ibid.*).

1.1.5. *a cure* (<lat. *curro*, -ēre), în ms. 45: „*La pămîntul ce cură miere și lapte*” (Ex., 3, 8); „*Cura focul*” (Ex., 9, 23). În ms. 45 sînt, în total, în cartea *Ieșirea*, 9 ocurențe, în BB, 5 ocurențe, iar în ms. 4 389, 3 ocurențe. Varianta actuală, apărută pe cale analogică, *a curge* (după *merg*, *șterg*, perfectul *mers*, *șters*, ca și *curs*), nu este înregistrată în textele studiate.

1.1.6. *a duplea* 'a îndoi' (<lat. *duplico*, -āre 'beugen', 'krümmern'), în ms. 45: „*Și vei dupleca pielea a șeaplea în fața cortului*” (Ex., 26, 9). În BB: „*Și vei îndoi...*”; în ms. 4 389: „*A șasea zăveasă o vei pleca...*” (*ibid.*). În versiunea latină, apare vb. *duplico*, -āre: „*Ita ut sextum sagum in fronte lecti duplices*” (*ibid.*).

1.1.7. *ficat* (<lat. *ficātum*) este un cuvînt caracteristic pentru varianta sudică, muntenească, a limbii române literare vechi, pentru că baza lui dialectală se află în această parte a teritoriului dacoromân. Cînd au revizuit textul nordic, care stă și la baza ms. 45, diortositorii bucureșteni au înălțurat sinonimul moldovenesc *mai* (<magh. *máj*), din sintagme ca „*Maiul plămîni*” (Ex., 29, 22); „*Maiul de la plemîni*” (Ex., 29, 13; aici, pe margine, de aceeași mină, este adăugat sinonimul *ficatul*), scriind în locul lui cuvîntul *ficat*, în sintagma, din BB, „*Praporul ficatului*” (Ex., 29, 13, 22). Aceasta din urmă redă gr. τὸν λοβὸν τοῦ ἥπατος [(o) λοβός, -oŭ 'lobe du foie'; (τὸ) ἥπαρ, -ατος 'foie', 'coeur', 'entrailles']; în latină: „*Reliculum iecoris*”; în germ.: „*Den Lappen an der Leber*”. Din comparația acestor versiuni, rezultă că primul element denumea membrana care învăluie ficatul, numită popular *prapur*, *bezer* etc. Ultima denumire apare în ms. 4 389 (vezi mai jos, IV.1.5.5., sub *bezer*). De aceea este de neînțeles traducerea făcută în ms. 45: „*Maiul, plămîni*”, respectiv „*Maiul de la plemîni*”; cf. IV.1.7.1., *mai*.

1.1.8. *fur* 'hoș' (<fur, -is), în BB: „*De se va afla în groapă furul, și rînindu-l va muri, nu iaste lui ucidere*” (Ex., 22, 2); tot astfel în ms. 45. Cuvîntul *furul* este prezent și în ms. 4 389 (Ex., 22, 2, 3, 8). De remarcat că în versiunea latinească termenul folosit este tot *fur*. De aceea, nu este cu totul exclusă și o influență a acestui text asupra cărturarilor români din epoca veche. Termenul *fur* este pînă astăzi un element caracteristic limbajului bisericesc.

1.1.9. *grindină* 'piatră' (<lat. *grandō*, -dinis), în ms. 4 389 (Ex., 9, 18); cuvîntul este scris pe margine, de aceeași mină, pentru sinonimul *piatră*, din text.

1.1.10. *iușor* (<lat. *lēvis* + (u)șor), în ms. 45: „*Tot cuvîntul iușor giudeca ei*” (Ex., 18, 26); în BB: *ușor*.

1.1.11. *a iușura* (<iușor, vezi cuvîntul precedent), în ms. 45: „*Și vor iușura de la tine*” (Ex., 18, 22); în BB: *ușura*.

1.1.12. *a îngreca* 'a rămîne gravidă' (<lat. \**ingrēvico*, -āre), atestat de mai multe ori în cartea *Facerea* (vezi ST.L. FAC., p. 85; IV.1.1.11), se întâlnește și în cartea *Ieșirea* tot numai în același text, ms. 4 389: „*Îngreacă muierea și născu fîiu*” (Ex., 2, 22, în 2 ocurențe); *îngrecînd* (Ex., 2, 2).

1.1.13. *a împresura* 'a apăsa, a asupra, a năpăstui' (<lat. \**pressūro*, -āre, din *pressura*, -ae 'apăsare, presare' cu prefixul *in-*) are sensul etimologic, în ms. 4 389: „*Împresură oamenii aceștia cu lucru...* [ca] să nu cugele cu cugețul lor lucruri dășarte” (Ex., 5, 9).

1.1.14. *a îndrăpnece* 'a întoarce, a trimite înapoi' (<îndrăpniec <îndrăptu <îndărăptu < lat. [in]deretro +



lat. *indirectus*, vezi ST.L. FAC., p. 68; I.3.26.0.), în ms. 45: „Pentru că ce Moisi și Aaron îndrăpnești nărodul de la lucruri” (Ex., 5, 4; în BB: „Îndărălni-cēste”; în ms. 4389: „Intorc”). În ms. 45 și: „Dendraplul” (Ex., 14, 28).

1.1.15. județ (*giudeț*) 1. 'judecată, proces' (<lat. *iudicium*), în ms. 45: „Să nu întorci giudețul mēserului întru județul lui” (Ex., 23, 6). În acest text, termenul cunoaște un număr de 15 ocurențe, dintre care 9 au la inițială *gi-*, iar 6 au *j-*, sensul fiind cel consemnat mai sus. Echivalentul în textele de factură muntească, anume BB și ms. 4389, este *judecală*. 2. 'hoșen'; vezi mai jos, IV.2.1.43. și 2.1.44.

1.1.16. lăptucă (<lat. *lactuca*), în ms. 45, lăptuci, cuvânt scris pe margine, de aceeași mină, pentru *susai*, din text (Ex., 12, 8); *susaiu*, și în ms. 4389; în BB: *papădie*.

1.1.17. merinde (<lat. *merēnda* 'Vesperbrot'), în ms. 4389: „Nu pulea să șază pre cale nici merinde să-ș facă” (Ex., 12, 39).

1.1.18. mēser 'sărac' (<lat. *mīsēr*, -rum), în ms. 45: „Și pre cel mēșăr să nu-l miluiești la giudeț” (Ex., 23, 3); „Să nu întorci giudețul mēserului” (Ex., 23, 6; în BB și în ms. 4389: *sărac*).

1.1.19. a mīneca 'a se trezi diș-de-dimineață' (<lat. *manico*, -āre), în BB: *mīnecă-te*! (Ex., 8, 20; la fel în ms. 45); *mīnecă*! (Ex., 9, 13; tot așa în ms. 45); *mīnecind* (Ex., 24, 4; 32, 6; 34, 4; la fel în ms. 45, cu excepția versetului 32, 6, unde apare -u). În ms. 4389: *mīnecă*! (Ex., 9, 13); *mīnecă* (Ex., 34, 4); *mīnecind* (Ex., 24, 4; 32, 6). Cf. ST.L. FAC., p. 85; 10.1.1.12. Cuvântul este caracteristic pentru limbajul bisericesc.

1.1.20. mucare, folosit mai ales la pl, *mucări* 'clește de curățit mucul luminărilor' (<lat. \**mucale* <*mucus*, ca *foacăle* 'fular', *tibiale* 'moletieră', H. Tiktin, DRG, s.v.; derivarea de la *muc* nu este clară), în ms. 4389, *mucările* (Ex., 25, 38; cuvântul este adăugat pe margine, de aceeași mină, ca sinonim al lui *clēstele*, din text).

1.1.21. numere, pl. *numeri* și *număruri* 'nume' (vezi ST.L. FAC., p. 86; IV.1.1.15–1.1.16.), în ms. 4389, „12 număruri după seminfiile lor” (Ex., 28, 21); *numere*, în ms. 45 (Ex., 28, 10, 10); *numerile* 'numele', în ms. (Ex., 28, 8, 11, 12, 21, 21, 23; 39, 12, 12).

1.1.22. paște, vezi mai jos, IV.1.5.27, sub *pasha*.

1.1.23. pāringă (<lat. \**phalanga* <vr. φάλαγγ-αργος), în ms. 45 (Ex., în 23 de ocurențe), în BB (Ex., în 2 ocurențe). În BB, *drug*, în ms. 4389, *pīrglie*.

1.1.24. rānichii <lat. *reniculus*), în BB: „Și amīndoi rānichii” (Ex., 29, 13); „Și rānichii amīndoi” (Ex., 29, 22). În ms. 4389: „Și rānichii amīndoi” (Ex., 29, 22). În ms. 45: „Rārunchii” (vezi cuvântul următor).

1.1.25. rārunchii (<lat. *renuculus*), în ms. 45: „Și amīndoi rārunchii” (Ex., 29, 13); „Și rārunchii amīndoi” (Ex., 29, 22). Termenul este caracteristic pentru aria nordică a dialectului dacoromân, după cum *rinichi* (rānichii) pentru cea sudică. Variantele literare ale române vechi reflectă situația din graiuri, iar diferențele dintre acestea în privința termenilor în discuție urcă pînă la latina populară.

1.1.26. rost 'gură' (<lat. *rostrum*) (vezi ST.L. FAC., p. 86; IV.1.1.17.), în BB: „Pentru ca să să facă lēgea Domnului în rostul tău” (Ex., 13, 9). La fel și în ms. 45 (*ibid.*). În ultimul text, *rost* mai apare și în: „Și el își va fi fie rostu” (Ex., 4, 16). Cuvântul nu apare în ms. 4389, Ex.

1.1.27. treapt 'trepte, scară' (<*treaptă* <lat. *trajecta*; *trajectus* era part. de la vb. *traicere* > rom. *a trece*, vezi H. Tiktin, DRG s.v.) este o formă de masculin, neînregistrată în dicționare, și refăcută din forma sie feminin *treaptă*, întâlnită în ms. 4389: „Să nu te sui pre treaptul altariului mieu” (Ex., 20, 26).

## 1.2.0. Elemente latine savante

Sînt grupate în acest subcapitol cuvinte latinești folosite de cărturarii epocii în diferite țări europene. Unele din ele denumesc plante exotice, altele diferite substanțe, altele aparțin terminologiei militare etc. Denumirile se întîlnesc în textul biblic din versiunea grecească, din cea latinească sau din cea slavonă. Multe din aceste cuvinte sînt orientale: ebraice, arameice, dar și de origine egipteană veche, asiriană, babiloniană, chiar malaesiană. În textele studiate, în primul rînd în ms. 45, și, din acesta, în BB, ele au fost preluate mai ales din grecește. Din această cauză, cele mai multe din acestea vor fi prezentate în capitolul dedicat elementelor grecești.

Pentru epoca de care ne ocupăm, mulți din acești termeni pot fi considerați „cuvinte internaționale”.

1.2.1. altar (<lat. *altārium*), în ms. 4389, Ex., în aproximativ 65 de ocurențe. Sensul este 'jertfelnic', chiar 'capiște, templu păgînesc' (Ex., 39, 13), așadar un sens diferit de cel obișnuit: 'parte a bisericii, despărțită de naos prin catapeteasmă, în care se oficiază liturghia'. Acest fapt ne determină să admitem că termenul *altar* din ms. 4389 constituie un împrumut recent din limba latină a *Bibliei*, cartea *Ieșirea*. Într-adevăr, în acest text apare cuvîntul latinesc *altar* sau *allare*, -is exact în aceleași ocurențe ca în textul românesc al ms. 4389, și tot cu sensul 'jertfelnic'. Împrumutul a fost efectuat de traducătorul acestui manuscris, Daniil Panoneanul, care, după cum mărturisește în „Cuvînt înainte către celitor”, s-a folosit în traducerea sa și de „izvodul lătinesc, care au fost tipărit în cetatea Antverpiei”. Cuvîntul *altar* 'jertfelnic' apare și în cartea *Facerea*, din ms. 4389, într-un număr de 7 ocurențe, alături de *jărlăvnic* (vezi ST.L. FAC., p. 59; I.3.6.2.).

Situația acestui împrumut se aseamănă cu aceea a cuvîntului *agru*, care, pe de o parte, este atestat ca element moștenit în scrierile din secolul precedent, al XVI-lea, iar, pe de altă parte, a fost reintrodus, ca element latinesc savant, în textul aceluiași ms. 4389 al cărturarului mitropolit Daniil Panoneanul (vezi ST.L. FAC., p. 85; IV.1.1.1; vezi cuvîntul următor).

1.2.2. agru 'ogor, țarină, pămînt cultivat' (<lat. *ager*, *agrum*), în ms. 4389: „Nu poști... nici agrul lui” (Ex., 20, 17). Vezi cuvîntul precedent.

1.2.3. candelă (și 'candelabru'?) [<lat. med. *candēla*, inițial cu sensul 'feștilă', 'luminare'; vsl. *kanūdilo*; ngr. κανδύλα; după cum se vede, accentul era pe penultima; numai în sîrbă și în slovenă era pe antepenultima: *kāndilo*; la Dosoftei: *cāndilă*, tot astfel la bănățeni și la aromâni (vezi H. Tiktin<sup>2</sup>, DRG, s.v.)], în ms. 4389: „Și să faci 7 cāndile și le vei pune feștilă și vor lumina” (Ex., 25, 37); „Cînd aprinde cāndelele” (Ex., 30, 7; ultimele două cuvinte sînt scrise pe margine, de aceeași mină, în locul cuvîntelor „Așază luminile”, din text); *cāndele* (Ex., 25, 6; cuvîntul este adăugat pe margine, de aceeași mină, pentru *lumini*, din text; și în 35, 14, aceeași situație); *cāndilă* (Ex., 27, 20; cuvînt scris pe margine, de aceeași mină, pentru *lumină*, din text). Termenul apare o singură dată și în BB: „Și vei face cāndelile lui șapte” (Ex., 25, 37), precum și, tot o singură dată, și în ms. 45: *cāndele* (Ex., 25, 37; cuvîntul este adăugat pe margine, de aceeași mină, pentru *feștile*, din text).

1.2.4. carbuncel 'rubin, piatră prețioasă de culoare roșie' [<lat. med. *carbunculus* 'kleiner glühende Kohle', „ergibt in alter Metapher den Namen des roten Granaten”; vfr. *carbonce*; din acesta, sau din cuvîntul latinesc, provine mhd. *carbunkel* (secolul al XIII-lea, apoi *karfunkel*, germ. actual *Karfunkel*, vezi Kluge<sup>19</sup>, EWDS, p. 352], cunoaște o singură atestare

în ms. 4 389: „Carbuncul sau robin” (Ex., 8, 18; cuvintele acestea sînt adăugate pe margine, de aceeași mină, ca sinonime ale termenului *anthrax*, din text). Merită a fi reținut detaliul că în textul latinesc al cărții *Ieșirea* este prezent cuvîntul *carbunculus*, de unde se poate deduce că traducătorul român, Daniil Panoneanul, l-a preluat din acest text, întocmai cum a procedat și în cazul cuvintelor discutate mai sus, *altar* și *agru*. Pe de altă parte, prezența cuvîntului *carbunc* în ms. 4 389, text care datează din cca 1665–1680, modifică prima atestare dată în Tiktin<sup>2</sup>, I, p. 442, s.v., anume anul 1703, din dicționarul lui Teodor Corbea.

1.2.5. *coliadreș* (și *coriandru*) ‘chimen’, *Coriandrum sativum* (<lat. med. *coliadrus*, *collandrum*; gr. κορίανδρον, κολλιανδρον; vsl. *koriandrū*; germ. *Koriander*; polon. *korjander*, *kolandra*; magh. *koriándron*; cuvînt nepopular, intrat în română prin comerț, un fel de cuvînt internațional în epocă; vezi DA, s.v.), în BB: „Și iată, pre fața pustiului, mărunt ca *coliadreșul*, albu ca ghiața, pre pămînt” (Ex., 16, 14; în ms. 45: *coliadreșul*; în ms. 4 389: *coriandru*); „Și era [mana] ca sămînța *coliadreșului*, albu” (Ex., 16, 31; în ms. 45: *coliadreșului*; în ms. 4 389: „Ca sămînța de *coriandru*”).

1.2.6. *coronă* ‘cunună’, în ms. 4 389: „Și să faci desupra lui *coronă de aur*” (Ex., 25, 11). Ca și în cazul termenilor discutați mai sus, *altar* și *agru*, traducătorul ms. 4 389, Daniil Panoneanul, s-a lăsat influențat de textul latinesc, în care avem: „*Coronam auream*”. În alte părți, însă, același manuscris, 4 389, Ex., cunoaște termenul moștenit din latină, *cunună* (<lat. *corona*), atestat în 11 ocurențe. Forma *cunună* are în BB, Ex., 12 ocurențe, iar în ms. 45, 11 ocurențe.

1.2.6. bis. *efod* ‘haină preotească de ceremonie, fără mîncei, pusă peste umeri, la vechii evrei’ [(< ebr. *ephod*; lat. *ephod*) gr. (ἡ) ἐπομῆς, -ῖδος este calchiat după cuvîntul ebraic; H. Frisk, GEW, II., p. 1148)], în ms. 4 389: „*Numele pietrelor den efod*” (Ex., 28, 19). Aceste cuvinte sînt adăugate pe margine, de aceeași mină. În PO, apare de asemenea cuvîntul *efod*, fiind preluat aici din textul maghiar al lui Heltai. Sursa, în ambele cazuri, este versiunea latinească a Bibliei, versiune pe care traducătorul ms. 4 389 a folosit-o de mai multe ori și din care a mai preluat și alte cuvinte, (cf., mai sus, *altar*, *agru*, *casie*).

1.2.7. *pedestru* ‘care merge pe jos’ [<lat. *pedēster*, -stris; nediftongarea lui *ē* în *é* și, prin aceasta, menținerea lui *d* netrecut la africată *dz* (> *z*) probează că termenul este un împrumut tardiv din latina medievală; alte opinii, la A. Cioranescu, DER, nr. 6 241] în BB: „Și să rădicară fiii lui Israil... la 600 de mii de pedestri bărbați” (Ex., 12, 37; la fel în ms. 45). În ms. 4 389: „Ca la 600 000 de oameni pedestri, fără de copii” (ibid.).

1.2.8. *pirghie* ‘drug’ [<lat. med. *pergūla*; vezi A. Cioranescu, DER, nr. 6 417; A. Scriban, Dicț., s.v., menționează și alb. *pjërgula* ‘harag mare’; etimologia nu-i prea clară (-gŭl->-gl->gi- reprezintă transformări fonetice din epoca latinei populare și din epocă de formare a limbii române)], în ms. 4 389: „Să faci *altariul* *pirghii de lemn neputred*” (Ex., 27, 6; termenul mai apare în acest text în încă 17 ocurențe; în BB: „*Drug*”; în ms. 45: „*Păringi*”).

1.2.9. *robin* ‘piatră prețioasă de culoare roșie’ [<lat. med. *rubinus* (<*rubeus*; cf. mhd. *rubin*, hd. *Rubin*, it. *rubino*, fr. *rubin*; vezi ST.L. FAC., p. 89; IV.1.3.14)], în ms. 4 389: „*Carbuncul sau robin*” (Ex., 28, 18; cuvinte adăugate pe margine, de aceeași mină, ca sinonime ale lui *anthrax*, din text; în BB și în ms. 45: „*Anthrax*”).

1.2.10. *spichinar* ‘levănțică’ [<lat. med. *spica nardī*, vfr. *spicanard*, mhd. *Spicnard*, nhd. *Spikenard* (și

*Spieke*), magh. *spikinárd*, vezi H. Tiktin<sup>1</sup>, DRG, sub *spichinar*; EWUR, p. 743–4, sub *spichinárd*; aici se pledează pentru etimologia maghiară și germană], în ms. 4 389: „*Spichinar 250* [de sicile]” (Ex., 30, 23). În BB și în ms. 45: „*Trestie miroitoare*”, sintagmă care calchiază gr. καλάρου εὐώδους; în versiunea latinească: „*Calami*”; în cea germană: „*Kalmus*”.

### 1.3.0. Elemente neolatine (italienești)

Sînt grupate în acest subcapitol cîteva denumiri a căror origine trebuie căutată, în ultimă instanță, în italiana medievală.

1.3.1. *căpitan* ‘șef militar care comanda 1 000 de oameni’ (<it. *capitano*, care a intrat în diverse limbi europene: fr. *capitaine*, sp. *capitan*, pg. *capitão*; ngr. καπιτάν, alb., bg. *kapitan*, tc. *kapitan*, srb. *kapetan*, rus. *kapitan*, magh. *kapitány*), în ms. 4 389: „Și pune preste dinșii *căpitani*” (Ex., 18, 21; la fel și în 18, 25, atît în text, cît și pe margine, de aceeași mină). Cuvîntul se întîlnește și în BB: „*Aleş căldreși căpitani i-au afundat în Marea Roșie*” (Ex., 15, 4).

1.3.2. *pavăză* ‘scut’ [<it. *pavēse* ‘scut’ <lat. *pavē(n)sis* ‘aus Pavia stammend’; fr. *pavois*, prov., sp. *pavés*, pg. *pavés*, vfr. *pavesche*, *pavat* (vezi REW<sup>3</sup>, nr. 6 311); în română, cuvîntul a putut veni prin limbile cehă și slovacă, în care accentul este pe prima silabă (vezi G. Ivănescu, ILR, p. 493); dicționarele invocă și polon. *pawęż*; rămîne neexplicată varianta românească cu -f-: *păveță*], în BB: „Și au făcut doao *păveze de aur*” (Ex., 39, 14). Cuvîntul mai apare în BB, Ex., în 28, 13, 25; 39, 17, iar diminutivul *pevecioare*, în Ex., 28, 14. În ms. 45: *pevecioare* (Ex., 28, 25; 39, 17); *păvecioare* (Ex., 28, 14; 39, 14); *păvețe* (Ex., 28, 13). În ms. 4 389: *paveze* (Ex., 28, 13, 15); *pavezele* (Ex., 28, 26).

1.3.3. *pălărie* [<it. *cappello* ‘pălărie’; it. *cappelleria* ‘magazin de pălării (bărbătești)’ a fost analizat ca fiind alcătuit din *capp*+*pellier*a; ultimul element stă la baza rom. *pălărie*; cf. și ngr. καπέλλων ‘pălărie’]. Această etimologie a fost dată de P.P. Panaiteșcu, DR. *pălărie*, în „Bulletin linguistique”, XIII, 1945, p. 155–156. Adăugăm că termenul a pătruns în română mult mai de vreme decît susține P.P. Panaiteșcu (secolul al XIX-lea). După datele oferite de DLR, prima atestare ar fi de pe la 1700 (*Lex. Mars.*, N. Costin). Dar prezența cuvîntului în manuscrisele *Vechiului Testament*, nr. 45, respectiv 4 389, mută prima atestare între anii 1665–1680], în ms. 45: „*Brîne și pălării vei face lor*” (Ex., 28, 36); „*Vei pune lor pălăriile*” (Ex., 29, 9); *pălărie* (Ex., 28, 35; cuvîntul este scris pe margine, de aceeași mină, pentru sinonimul *chidaris*, din text). În ms. 4 389: „Și să facă *pălărie de vișină*” (Ex., 28, 39); „Să faci *îmbrăcăminte și brîne și pălării în cînste și în slavă*” (Ex., 28, 40); „Și să le pui *pălării în cap*” (Ex., 29, 8). În BB: „*Chivărd (de mătase)*”.

### 1.4.0. Elemente slave

În acest subcapitol sînt tratate împreună elementele slave vechi, de factură populară, cele slavone bisericesti, deci elementele culte, precum și elementele slave mai noi, împrumutate din limbi slave ca polona, ucrainiana, bulgara, sirbo-croata, rusa etc.

1.4.1. *bahnă* (<ucr. *bahnó*, polon., rus. *bagnó*, ceh. *bagno*), în ms. 45: „Și-ți *întînd mîna ta pre apele Eghiptului... și pre banele lor*” (Ex., 7, 19). În BB: „*Mociorișile*”.

1.4.2. *beleiu* ‘inel, verigă’ (<vsl. *běličugŭ* ‘annulus’, bg. *bělčug* ‘Armband’ (E. Berneker, SEW, I, p. 48), în BB: „Și vei face 50 de *belciuge de aramă și vei împreuna belciugele*” (Ex., 26, 11; și în 27, 10, 11). În

ms. 45, pluralul este fie de genul neutru, *belciuge* (Ex., 26, 6), fie de genul masculin, *belciugii* (Ex., 26, 6, 11). În ms. 4 389, Ex., numărul ocurențelor este de 16.

1.4.2. *blid* 'tăpșie, taler' (<vsl. *bljudo* 'Schüssel'), în BB: „Și voi face blidele ei, și căliile, și căușile” (Ex., 25, 29; și în: 37, 16). Același termen, și în ms. 45. În ms. 4 389: „Tăpșile” (*ibid.*).

1.4.4. *boz* 'idol' (<vsl. *bozi*, pl. al lui *bogŭ*), în ms. 45, Ex., în 11 ocurențe. Formele cu africată *dz*, în loc de *z*, sint prezentate mai sus, 1.3.11.0. În BB, cuvântul *bozi* a fost înlocuit cu *dumnezei* 'idoli', atestat numai la plural. Tot *dumnezei* se spune și în ms. 4 389. Dar o dată apare și *bozi*: „Cela ce va face jărlvă bozilor să-l omori!” (Ex., 22, 20).

1.4.5. *buhai* (<ucr. *buhai*, rus. *bugaj* <tc. *buga*), în ms. 45: *buhai* (Ex., 21, 35); *buhaiu* (Ex., 21, 35, 36, 36); *buhaiul* (Ex., 21, 28, 28, 29, 29, 32, 32, 35, 35, 36); *buhaiului* (Ex., 21, 28). În dreptul versetului 28, este adăugat pe margine, de aceeași mină, cuvântul *taurul*. Acesta este folosit în toate cazurile menționate în BB și în ms. 4 389, sinonimul *buhai* fiind considerat un moldovenism, care nu se potrivea într-un text scris după norma literară sudică, muntenească.

1.4.6. *capişte* (<vb. *kapište* 'idol', 'Götzenbild', 'Heidentempel', 'Altar', rus. 'Götzentempel'; vezi E. Berneker, SEW, I, p. 486), în BB: „Cu surpare să surpi capiştile lor” (Ex., 23, 24); „Capiştile lor să le sfărâmați” (Ex., 39, 13). În ms. 45, apare termenul *cuptor* (vezi mai jos, IV.2.2.15); în ms. 4 389: *curăţire* (vezi mai jos, IV.2.2.16) și *altar* (vezi mai sus, IV.1.2.1).

1.4.7. *caznă* 'pedeapsă divină, plagă' (<vsl. *kaznŭ* 'pedeapsă'), în ms. 4 389: „Până cînd va fi noaoă această caznă?” (Ex., 10, 7); „Încă o caznă voi mai aduce pre faraon și pre Eghiptul” (Ex., 11, 1); „Voi slobozi toate cazele mele” (Ex., 9, 14). În ms. 4 389, mai există încă 11 ocurențe ale acestui termen.

1.4.8. *cădelniță* (<vsl. *kadilnica*) este transcris de multe ori cu -ă- sau cu -ia-, de unde s-ar putea deduce o rostire de tipul *cădelniță*, în ms. 45 (Ex. 27, 3). Termenul apare în BB: *cădelnița* (Ex., 27, 3; 38, 3); *cădelnițele* (Ex., 37, 16). În ms. 4 389: *cădelnițe* (Ex., 37, 16); *cădelnițele* (Ex., 27, 3; 38, 3).

1.4.9. *a cădi* 'a cădelnița', 'a tămîia' (<vsl. *kaditi*), în ms. 4 389: „Să cădească...cu tămîie tocmită” (Ex., 30, 7; termenul apare și în 30, 8; 40, 25).

1.4.10. *cădire* 'tămîiere' (<a *cădi* <vsl. *kaditi*), în ms. 4 389: „Altar de cădire” (Ex., 30, 1). În BB: „Jărlăvnic de tămîiere”; în ms. 45: „Jărlăvnic de tămîie”, după gr. θυσιαστήριον θυμιάματος [(τὸ) θυμιαστήριον, -ου 'autel'; (τὸ) θυμιάμα, -ματος, 'encens'].

1.4.11. *căditor* 'care este tămîiat' (<a *cădi* <vsl. *kaditi*), în ms. 4 389: „Altarul cel căditor și altarul arderii de tot” (Ex., 30, 28). În BB: „Jărlăvnicul tămîii” (Ex., 30, 27); în ms. 45: „Jărlăvnicul tămîci” (*ibid.*), după gr. τὸ θυμιαστήριον τοῦ θυμιάματος; vezi cuvîntul precedent.

1.4.12. *căpină* 'rug'; 'Dornstrauch', 'Dornbusch'; 'ronce', 'murier sauvage' [<vb. *kopina* 'ῥβάρτος, -ου', 'rubus', rus. *kupina* 'Gebüsch', 'Strauß', 'Garbe'; ucr. *kupyna* 'Busch dicht stehender Pflanzen'; bg. *kopina* 'Brombeergesträuch', 'Brombeere'; scr. *kupina*; sloven. *kopina* 'id.' (E. Berneker, SEW, I, p. 600). Dintre formele menționate, etimonul rom. *căpină* este bg. *kopina*. Cuvîntul nu este înregistrat în dicționarele românești. Radicalul slav *kopina* este prezent în toponimicul rom. *Cimpina*, jud. Prahova. În versiunea slăvonă a Bibliei, cartea Ieșirea, apare forma rusească veche *кспина*, în Ex., 3, 3], în ms. 45: „Și să arată lui ingerul Domnului în pară de foc den căpină și vădu cum căpină ardea cu foc și căpină nu să topia” (Ex., 3, 4); „Mergîndu mai nainte voi vedea această videnie

mare, căce nu să topêste căpină” (Ex., 3, 3); „Îl chemă pre însul Domnul den căpină, dzicîndu: Moisi, Moisi” Ex., 3, 4). În BB și în ms. 4 389: „Rug”.

1.4.13. *cărstău*, *cîrstei* 'Wiesenscharrer', 'Wachtelkönig', (*Crex pratensis*) (<vsl. *krastěti*), în ms. 45: „Și să făcu sară și să suiră cărstei și acoperiră tabăra” (Ex., 16, 13) și în ms. 4 389: „Veniră cărstei și acoperiră tabăra” (*ibid.*; pe margine este adăugat, de aceeași mină: „Veniră cărstei”). În BB: „Prepelițe”.

1.4.14. *chivără* 'acoperemint al capului, un fel de turban purtat de preoții evrei' (<vrus. *kiverŭ*; ucr. *kyver*; polon. *kiwior*), în BB: „Și vei face chivără de mîlase” (Ex., 28, 35); *chivere* (Ex., 28, 36); *chiverele* (Ex., 29, 9); *chiverile* (Ex., 39, 37). Termenul apare o singură dată și în ms. 45 (Ex., 39, 27). În ms. 4 389: „Pădărie” (vezi mai sus, IV.1.3.3; vezi mai jos, IV.1.5.8, *chidaris*).

1.4.15. *cînie* 'uneală', 'vas' (vezi ST.L. FAC., p. 86, IV.1.2.2), în ms. 45: „Toate ciniile” (Ex., 27, 19; în BB: „Unellele”); „Toate ciniile lui” (Ex., 39, 36; în BB: „Toate vasele”); „Toate ciniile ce-s la lucrurile corlului” (Ex., 39, 42; în BB, Ex., 39, 41: „Și deschisele ce sint...”). Pentru alte atestări ale cuvîntului *cînie* (<sl. *činyje*, cf. polon. *czyn* 'Gerät', polon. *naczyne* 'vas, unealtă'), în Vechiul Testament, ms. 45, vezi N.A. Ursu, NOI INFORM. (III), p. 38.

1.4.16. *ciudêse*, pluralul substantivului *ciudă* (și pl. *ciudesii*) 'minuni, lucruri minunate de natură divină, sacră' [(*<vsl. čudesā* (genitiv); *ciudă* 'id.' <vsl. *čudo*)], în BB: „Caută toate ciudesiile ce am dat în mîna ta să le faci pre ele înaintea lui farao” (Ex., 4, 21); *ciudêsele* (Ex., 7, 3); *ciudese* (Ex., 15, 11). Sinonimul *minune* apare și el în BB (Ex., 11, 9, 10); el este curent în ms. 4 389. Termenul *ciudêse* este folosit și în ms. 45 (Ex., 7, 9; aici apare slova -ă-; 11, 9, 10; 15, 11); *ciudesele* (Ex., 7, 3); *ciudesile* (Ex., 4, 21); în ultimele două atestări, vocala accentuată este -r-.

1.4.17. *doică* (<bg. *doikă* <vb. *doiti* 'a alăpta'), în BB: „Să chemi fie fămēie doică de la ovreii” (Ex., 2, 7). În ms. 4 389: „Să-ți chēm o doică den muierile ovreice” (*ibid.*). În ms. 45: „Mancă”.

1.4.18. *eghiptinean*, pl. *eghipteneni* (<vsl., sg., *egiptinānŭ*; pl. rom. *eghipteanini* <pl. sl. *egipteanin*), în BB: „Vă-ū un om eghiptinean bălînd pre un ovreiu” (Ex., 2, 11). În ms. 4 389: „Vă-ū pre un eghiptenŭn bălînd pre un ovreiu”; sg. *eghiptenŭn* și în Ex., 2, 12, 12, 14, 19. Pl. *eghiptenŭnii*, în ms. 4 389: „Cu care robesc pre dînzii eghipteanŭnii” (Ex., 6, 5); „Și nu vor putea eghipteanŭnii să bea apa den rîu” (Ex., 7, 18).

1.4.19. *feștilă* 'fîtil, muc de luminare' (<vsl. *světilo*), în BB: „Și vei face candelile lui șapte și vei pune feștilele lui și vor lumina” (Ex., 25, 37; cuvîntul apare și în 40, 23). În ms. 45: *feștilele* (Ex., 25, 37, 37; 40, 23); în ms. 4 389: „Feștilă” (Ex., 25, 37).

1.4.20. *găvozdit* 'incastrat, montat, împănăat (despre o piatră prețioasă)'. (<vb. *a găvozdi* 'a țintui, a bate un cui' <vsl. *gvozdi* 'cui'), în ms. 45: „Și făcură amîndoaă pietrele smaragdului găvozdiși și țintuii cu aur” (Ex., 39, 5; de remarcat lipsa de acord). În BB: „Pietrele smaragdului împănate și țintuite cu aur” (*ibid.*).

1.4.21. *gingav* 'bilblit, gingăvit' (<vsl. *gognavŭ*), în ms. 4 389: „Sint cu glas grozav și gingav” (Ex., 4, 10). În BB: „Zăbavnice la limbă” (*ibid.*). În ms. 45: „Încel, la limbă” (*ibid.*); aici, pe margine, de aceeași mină: „Gingav”.

1.4.22. *girtej* (cu -x-, care ar putea fi interpretat și ca -ă-, *gârtej*) 'cupă în care se introduce lumina (probabil era în formă de gît'; cf., în același text, Ex., 25, 31: „Gîtul lui” [al sfeșnicului], cu adaosul marginal, de aceeași mină: „În care slă lumina”) [*<gille*] (<vsl. *glŭtežŭ* <vsl. *glŭtŭ*) + *girtan* (<vsl. *gŭr-*



lană) sau *girclean* (<bg. *grkl'an*, srb. *grkljan*); la Dosoftei: *giltejele*, vezi D.A. s.v.], în ms. 4389: „Și 3 *gircleajă* în chipul nucilor” (Ex., 25, 33); „4 *gircleajă* în chip de nuci” (Ex., 25, 34). Se întâlnește în același text și varianta cu -ă la plural: *girclează*, care este o formă refăcută după modelul *miez-mieji*: „3 *girclează*” (Ex., 25, 33). Pentru acest cuvânt, întâlnim în BB: „*Scăfirlie*”; în PO: „*Pahară cu boldure*”; în B 1975: „*Cupe*”. Textul grecesc are *οσφαιρωτῆρες* *bouton* [cf. (ῥ)σφαῖρα, -ας 'sphère, boule, balle']; cel latinesc: „*Scyphi*” (lat. *scyphus*, -i 'cupă, pahar’ <gr. σκύφος; cel german: „*Kelche*” (=potire).

1.4.23. *gropniță* 'mormint'; 'cimitir' (<vsl. *grob-nica*, influențat de rom. *groapă*), în ms. 45: „Nu era *gropniță* în *Eghipei*” (Ex., 14, 11; același cuvânt și în PO, *ibid.*). În BB: „Nu era morminturi” (*ibid.*); în ms. 4389: „Nu era mai bine să fie morminturile noastre în *Eghipei*” (*ibid.*).

1.4.24. *lastoviță* 'foiță de metal, lamelă metalică' [cf. vsl. *listū* 'Blatt'; *listviže* 'frunziș'; în textul biblic din alte limbi avem: în greacă: *τα πέταλα* 'foaie' (cf. rom. *petală*); în germană: *Goldplatten*; în latină „*Bractes aureas*” (lat. *bractea*, -ae 'foiță, lamelă metalică'), în ms. 45: „Tăiară *lastovițele* de aur ca părul” (Ex., 39, 3). În BB: „*Polcoavele* cele de aur” (*ibid.*); în ms. 4389, acest verset lipsește.

1.4.25. *lănțuh*, pl. *lănțuje*, *lănțușe* (<vsl. *lancuhū*, *lancugū*), vezi mai sus, I.3.5.10.; vezi și ST.L. FAC., p. 87; IV.1.2.8.

1.4.26. *mancă* 'doică' (<ucr. *mamka*), în ms. 45 „*Fămîie mancă*” (Ex., 2, 7) (vezi mai sus, IV.1.4.17, *doică*; cf. ST.L. FAC., p. 99; IV.2.3.88).

1.4.27. *medelniță* 'lighean, vas de spălat pe mâini, pe față' (<vsl. *mēdnica*), în ms. 45: „Și *medelnița*” (Ex., 31, 8; cuvîntul mai apare în: 39, 40; 40, 10, 27). În BB: „*Spălătoare*” (Ex., 39, 39; 40, 7, 10, 27). În ms. 4389: „*Lighin*”.

1.4.28. *moceriță* (și: *mocioriță*) 'mocirlă, mlaștină' (cf. bg. *mōcor*, *mōčar*, *mōčur* 'Sumpf, Moor'; sloven. *mōčava*, *mōčvara*; ceh. *mōčafina* 'Morast, Sumpf'; polon. *mocesar* m., *moczara* 'Sumpf'; cf. rom. *mocirlă*; în *moceriță* apare suf. -iță; vezi E. Berneker, SEW, II, p. 70), în BB: „Întinde mina ta... pre *mociorițele* lor” (Ex., 7, 19); „Întinde cu mina ta... pre *mocerițele*” (Ex., 8, 5). În ms. 45: „*Bahnă*”.

1.4.29. *mușiță* 'muscă înțepătoare', 'Stechfliege' (<vsl. *mušica*), vezi mai sus, I.3.5.11.

1.4.30. *nădragi* 'un fel de pantalonași din feșe cu care se înfășoară coapsele' (cf. vsl. *nadragy*, polon. *nadragi*; magh. *nadrág*), în BB: „Și vei face lor *nădragi* de în” (Ex., 28, 38); „*Nădragi* de mătase împletită” (Ex., 39, 27). Cuvîntul apare în aceleași locuri și în ms. 45. În ms. 4389, el se întâlnește o singură dată: „*Nădragi* de în” (Ex., 28, 32). Termeni folosiți în alte versiuni ale Bibliei: *cămășui*, în PO; *pantaloni*, în B 1975; *feminalia* 'feșe de înfășurat coapsele; pantalonași', în latinește; *Untergewand*, în germană; *περικνηλές* (τὸ) 'caleçon', în grecește.

1.4.31. *năimit* 'angajat cu simbrîie, simbrîias' (<a *năimi*, a *năemi* <vsl. *najmati*; srb. *najmiti*; ucr. *najmyt*; cf. vrom. *năim* 'închiriere' <vsl. *najemū*, *naimū*), în BB: „*Strein* și *năimit* nu va minca den ele” (Ex., 12, 45); „De va fi *năimit*, va fi lui pentru simbrîia lui” (Ex., 22, 15). În ms. 45: „*Nemêrnic* și *năimit*” (Ex., 12, 45); „*Năimit*” (Ex., 22, 15). În ms. 4389, în loc de *năimit*, apare *argal*: „*Venêlicul* și *argatul*” (Ex., 12, 45); „*Argatul*” (Ex., 22, 15).

1.4.32. a *năsilnicii* 'a (se) învîtoșă', 'hart, starr machen' (<*năsilnic* <vsl. *nasilinū*), în ms. 45: „Și să *năsilnicii* inima lui *faaron* și nu ascultă pre înși” (Ex., 7, 22). Verbul în discuție este atestat în

încă 10 ocurențe din ms. 45, Ex., în toate cu -sî-, nu cu -si-: 7, 3; 8, 19; 9, 12, 35; 10, 10, 27; 13, 15; 14, 4, 8, 17. În BB, diortositorii bucureșteni au înlocuit, cu o singură excepție, acest cuvînt, punînd în locul lui vb. a *întări*. Verbul a *silnicii* apare în BB într-o construcție care denaturează sensul pe care îl avea fraza în ms. 45. În ultimul caz, textul este: „Și cîndu *năsilnicii* *faaron* să trimiță pre noi”, (Ex., 13, 15) adică: „Și cînd i se învîtoșă inima lui *faaron*...”. În BB, însă, silaba inițială *nă-* pare a fi detașată de verb și modificată în pronumele personal de acuzativ plural *ne*, iar verbul devine a *silnicii*, un derivat de la *silă*, cu sensul 'a forța', 'a obliga' (cf. *silnic*, *silnicie* etc.): „Și cînd *ne silnicii* *faaron* să trimiță pre noi”. Dar mai este posibilă și o altă interpretare. Tîndința diortositorilor bucureșteni de a evita formele în care apare velarizarea prin anumite consoane, în cazul de față velarizarea prin *n*, i-a determinat să înlocuiască pe *ă*, din silaba inițială *nă-*, a verbului a *năsilnicii* (silabă care provenea din radicalul slav *nasilinū*), prin vocala *e*, creînd astfel o formă nouă a *năsilnicii* = a *năsilnicii*. Această interpretare ni se pare mai plauzibilă decît cea dată de editorii bucureșteni ai BB 1688–1988, și pe care am consimna-o și noi în versetul de mai sus: „...*ne silnicii*...”. Pentru velarizarea, sporadică, a lui *e* prin *n*, vezi mai sus, sub I.3.12.3. În ms. 4389, este folosit sinonimul a *invîtoșă*.

1.4.33. *năsilnic* 'întărit, învîtoșat' (<vsl. *nasilinū*), în ms. 45: „De *faptele* cele *năsilnice*” (Ex., 6, 9). În BB: „*Cele grêle*”.

1.4.34. *nemêrnic* 'străin, pribeag, venetic, nomad' (<vsl. \**namêrinū* <\**namêrili*; vezi ST.L. FAC., p. 87; IV.1.2.11.), în BB, Ex., într-un număr de 10 ocurențe; în ms. 45, în 11 ocurențe. Dar în ms. 4389, este folosit termenul *vinelic*.

1.4.35. *obrezanie* 'circumciziune' (<vsl. *obrêzanije*; vezi ST.L. FAC., p. 87; IV.1.2.15.), în BB: „*Au stătut singele obrezaniei* fiului *mieu*” (Ex., 9, 26; cuvîntul apare și în: 4, 25; tot astfel și în ms. 45). În ms. 4389: „*Singe împrejur-tăierii*”, (Ex., 4, 26); pe margine, de aceeași mină, este adăugat cuvîntul *obrezanie* (Ex., 9, 27).

1.4.36. a *obrezui* 'a circumcide' (<vsl. *obrêzovati*; vezi ST.L. FAC., p. 87; IV.1.2.16.), în BB (Ex., 12, 44, 48); în ms. 45: a *obrazui* (*ibid.*); în ms. 4389: a *obrezui* (Ex., 4, 25).

1.4.37. *odăjdii* (<vsl. *odežda*), vezi mai sus, II.1.1.2.

1.4.38. *pămînte* 'pomenire, amintire' (<vsl. *pa-mēti*), în ms. 45: „Și va fi *dzuă* *accasta* *voadă pămînte*” (Ex., 12, 14; cuvîntul mai apare și în: 13, 8; 28, 12, 12). Sinonimul din BB este *pomenire*, iar din ms. 4389, *aducere-amînte* (Ex., 12, 14; 13, 8) și *pomenire* (Ex., 28, 12, 12).

1.4.39. *plehupă* 'capac' [cf. bg. *pluhupka* 'capac', în CADE, s.v.; etimologie controversată, vezi A. Ciorănescu, DER, nr. 6480; s-ar putea ca termenul să fie de origine latină; varianta *plehupă*, pentru *pleoapă*, este atestată în: ALR II, h. 17; NARR. Ol. I, h. 37, *pleoapă*, pct. 919; Lăpușata, jud. Vilcea; aria dialectală a formei *plehupă* cuprinde localități de prin sud-vestul Transilvaniei, nord-estul Olteniei], în ms. 4389, Ex., 37, 6. Cuvîntul este scris pe margine, de aceeași mină, ca sinonim al termenului *capacul*, din text. El se alătură unui grup de cuvinte și expresii proprii acestui text, care probează, indirect, originea sud-est transilvăneană, eventual oltenească, a traducătorului ms. 4389, pe care N.A. Ursu crede a-l putea identifica în persoana lui Daniil Andrean Panoneanul.

1.4.40. a *pomăzui* 'a unge (domn)', 'a mirui' (<vsl. *poma:ovali*, -zujo), în BB: „*Vei pomăzui* pre *dinșii*”

(Ex., 28, 37; și în : 29, 29; 30, 31) și în ms. 45 (*ibid.*). În ms. 4389 : *a unge*.

1.4.41. *a posluși* 'a sluji' (<vsl. *poslušiti* 'gehorschen', vezi ST.L. FAC., p. 87; IV.1.2.19–1.2.21.), în ms. 45 : „Cîndu mergu a posluși cătră jirtăvnicul sfîntului” (Ex., 28, 39).

1.4.42. *a (se) premeni* 'a (se) schimba', 'a (se) transforma', 'a (se) preface în' (<vsl. *prēmēniti*), în BB : „Eu bal cu toiagul cel den mîna mea pre apa ce iaste în rîu și se va premeni în singe” (Ex., 7, 17; la fel, în versetul 20); „Și premeni Domnul de la mare vînt vîrtos” (Ex., 10, 19). În ms. 45 : *premeni* (Ex., 7, 20; 10, 19); *primeni* (Ex., 7, 17). În ms. 4389 : *a întoarce* sau *a schimba*.

1.4.43. *pristav* 'supraveghetor', 'ispravnic' (<vsl. *pristavū*; vezi ST.L. FAC., p. 87; IV.1.2.24.), în ms. 45 : „Și le puse lor pristavi pre lucruri pentru ca să-i chinuiască” (Ex., 1, 11; vezi și 5, 6, 10, 13, 14). În BB și în ms. 4389 : „Ispravnic”.

1.4.44. *a pristăni* 'a sta lingă', 'a fi lingă', 'a persista' (<vsl. *pristati*, *pristango*), în BB : „Să nu pristănești cu cel strîmbu, ca să fii mărturie strîmbă” (Ex., 23, 1; același cuvînt și în versetele 32, 33). Termenul apare și în ms. 45 (*ibid.*).

1.4.45. *prîșleşenie* 'priebeie, starea de priebeag' (<vb. *a prîșleşi*; vezi ST.L. FAC., p. 87; IV.1.2.25–1.2.27), în ms. 45 : „Și prîșleşenia fiilor Israil ce au prîșleşit în Pămîntul Eghiptului” (Ex., 12, 40).

1.4.46. *a prîșleşi* 'a priebeii', 'a fi venetic, a se muta dintr-un loc într-altul' (<vsl. *priiti*), în ms. 45 (Ex., 12, 40).

1.4.47. *prîșleț* 'priebeag, venetic, străin' (<vsl. *prîșlici*), în ms. 45 : „Prîșleț stîntu în pămîntu strîin” (Ex., 2, 22; la fel în : 6, 4; 12, 9). În BB : „Nemernic”; în ms. 4389 : „Vinetic”.

1.4.48. *a (se) proslăvi* 'a (se) transfigura', 'a se schimba' (<vsl. *proslaviti*), în ms. 4389 : „Și pogorîndu-se el din munte, nu știa că se-au proslăvit chipul fetei obrazului său” (Ex., 34, 29); „Că era chipul fetei obrazului lui proslăvit” (Ex., 34, 30). Pe margine, în dreptul ultimului verset citat, este adăugat, de aceeași mîna, textul : „Se schimbăse chipul lui Moisi”. În BB : „Se-au mărit chipul fetei obrazului lui” (Ex., 34, 29). Același text se găsește și în ms. 45. Aici, în plus, sînt adăugate pe margine, de aceeași mîna, cuvintele : „Aici să înfrîmsă obrazul lui Moisi”. Pentru comparaire, vom reproduce același fragment din versiunile slavă, latină și germană (Ex., 34, 29). În slavonește : „яко прославился образом лица моисеа”; în latinește : „Ignorabat quod cornuta esset facies sua”; în germană : „Wußte nicht, daß die Haut seines Angesichts glänzete”. Diferențele sînt remarcabile (vezi SCHARBERT, *Exodus*, p. 132–133).

1.4.49. *rană* 'plagă, caznă, pedeapsă divină', 'nenorocire' (<vsl. *rana*), în BB : „Încă o rană voi aduce eu pre țarao și pre Eghipe” (Ex., 11, 1); „Și nu va fi întru voi rană ca să vă surpați” (Ex., 12, 13); „Căuțat să nu altă rană aduc eu preste voi” (Ex., 33, 5). În ms. 45, primele două versete citate mai sus sînt asemănătoare; al treilea este puțin modificat : „Căuțafi să nu altă rană voi aduce eu pre voi”. Sensul 'caznă, plagă, pedeapsă divină' al cuvîntului *rană* se întîlnește și în ms. 4389, Ex., 12, 13; 33, 5. Dar în toate cele trei texte, este prezent și sensul 'Wunde'. Modificarea semantică a putut fi realizată pornindu-se de la modelul grecesc, în care (ῥ) πληγή, -ῥα înseamnă atât 'coup', cit și 'malheur', sau de la cel latinesc, în care *plaga*, -ae are sensurile : 1. 'lovitură', 'izbire', 'ciocnire', 2. 'rană', 3. (figurat) 'nenorocire’.

1.4.50. *a răpști* 'a murmura', 'a mormăi', 'a mîrii', 'a fi nemulțumit' (<vsl. *rûpŭtati*, *rûpŭšto*), în ms. 4389 : „Că noi ce stîntem să răpștiți spre noi” (Ex., 16,

7); „Că au auzit Domnul răpșirea voastră care răpștiți pre noi” (Ex., 16, 8); „Și răpștia asupra lui Moisei zicînd” (Ex., 17, 3). În BB și în ms. 45 : *a glcevi*.

1.4.51. *răpștire* 'murmur', 'nemulțumire' (<a răpști, vezi cuvîntul precedent), în ms. 4389 : „Că au auzit Domnul răpșirea voastră spre Dumnezeu” (Ex., 18, 7; termenul se întîlnește și în versetele : 8, 8, 9, 12). În BB și în ms. 45 : *glceavă*.

1.4.52. *slovean*, în sintagma : *la sloveni* 'text biblic în limba slavonă', 'limba veche slavă bisericească' (<vsl. *slovēninū*), în ms. 4389 : „Aceste doaoă soroace la sloveni nu se află, iar la greci și la latini stînt, și în bibliile cele de la Mosc iar se află” (Ex., 15, 20–22; însemnare marginală, de aceeași mîna, în dreptul versetelor menționate).

1.4.53. *soroacă* 'verset (biblic)' (<vsl. *sroka*), în ms. 4389 : „Acēste doaoă soroace la sloveni nu se află” (Ex., 15, 20; text scris pe margine, de aceeași mîna).

1.4.54. *sponcă* 'copcă', 'cîrligel la haină' (<polon., rus. *sponka*), în ms. 45 : „Au înpreună gardurile unul cu altu cu sponcile și să făcu cortu” (Ex., 36, 11; cuvîntul mai apare și în : 36, 15; 39, 10, 11, 12; și *sponce*, scris pe margine, de aceeași mîna, în Ex., 26, 6, ca sinonim al lui *belciuge*, din text). În BB, este folosit cu acest sens cuvîntul *copcă* (în Ex., cu 9 ocurențe). Pl. *copcile* este menționat și în ms. 45 (Ex., 38, 11; cuvîntul este adăugat pe margine, de aceeași mîna, pentru *sponcile*, din text). Prima atestare dată T<sup>2</sup> (1740) trebuie modificată : cca 1665–1685).

1.4.55. *stebă* 'fir de pai, fir de plantă (tînără)' (<vsl. *stibli*), în ms. 4389 : „Trimis-ai mânia ta și i-au mîncat ca pre niște stebă” (Ex., 15, 7). În BB și în ms. 45 : „Ca treslita”.

1.4.56. *susaiu* 'plantă din care se face salată' (*Soncus oleraceus*) (cf. ucr., rus. *susai*; vezi Scriban, *Dicț.*, s.v.), în ms. 45 : „Azime cu susaiu” (Ex., 12, 8; pe margine, de aceeași mîna, este adăugat cuvîntul *lăptuci*). În ms. 4389 : „Azimă cu susaiu” (*ibid.*). În BB : „Azime cu papădie” (*ibid.*).

1.4.57. *a sfeșteni*, *a sveșteni*, vezi mai sus, I.3.14.9.

1.4.58. *șugubină* 'plată de răscumpărare' (<vsl. *dușegubina* 'animam perdens'; din sintagma : „faptă dușegubină” 'faptă prin care îți pierzi sufletul', s-a trecut, ca urmare a unei analize eronate, la înșiruirea *faptă de șugubină*; cf. și *șugubă* <vsl. *dușegubici* 'Mörder'; vezi H. Tiktin<sup>1</sup>, *DRG*, s.v.), în ms. 4389 : „Iar de-l vor băga de șugubină, să dea preț pentru sufletul său” (Ex., 21, 30). În BB și în ms. 45 : „Răscumpărări”.

1.4.59. *volnic* 'liber', 'slobod' (<vsl. *volinū*), în ms. 45 : „Îl vei slobodzi volnic în dar” (Ex., 21, 2; și în : 21, 5, 26, 27). În BB și în ms. 4389 : „Slobod”.

1.4.60. *a vorbi* (<vsl. *duoriba* 'serviciu la curte, omagiu'; 'cuvînt, vorbire, vorbă') apare în cele trei texte de care ne ocupăm de foarte puține ori. Astfel, în BB există o singură atestare : „Să nu-l vorbești de rău” (Ex., 22, 28). Aici, verbul folosit pentru a denumi actul vorbirii este *a grăi*, prezent în sute de ocurențe, alături de *a zice*, *a spune*, fiecare din ele cu regimul său special. În ms. 4389, verbul *a vorbi* cunoaște, de asemenea, un număr mic de ocurențe, numai 3 în cartea *Iesirea* : *vorbește* (Ex., 28, 3); *vorbi* (Ex., 34, 31); *vorbind* (Ex., 19, 9). În ms. 45, *a vorbi* nu este folosit niciodată în cartea *Iesirea*; termenul curent este *a grăi*. Apare, însă o singură dată *a vorovi* : „Pre boiarinul nărodului tău să nu-l vorovești de rău” (Ex., 22, 28). Etimologia lui *a vorovi* și raporturile lui cu *a vorbi* nu sînt suficient clarificate.

1.4.61. *a zăloji* 'a amaneta' [<vsl. *založiti*; sunetul -j- din cuvîntul românesc este etimologic; în exemple ca *zălojit* (ă), *zălojite*, din anii 1621, 1694, din Moldova, nu se întîlnește, cum presupune I. Gheție, *BDRL*, p. 150, trecerea africatăi ȝ la spiranta de tip moldovenesc

z, în sensul că prin j (ж) s-ar nota, în acest caz, spiranta respectivă. Împotriva acestei explicații privind valoarea grafemului ж în acest cuvânt pledează prezența formei cu j în texte care provin din Oltenia sau din Muntenia, regiuni în care graiurile populare nu cunosc spiranta ž: *zălojiți*, Mănăstirea Horezu-Vilcea, 1715, exemplul citat de I. Gheție, *op. cit.*; forma cu -j- apare și în BB și în ms. 45, vezi imediat mai jos. În ce privește originea africată -ğ-, ea a apărut pe teren românesc, atunci când de la *zălog* (<vsl. *zalogŭ*) s-a derivat, cu sufixul verbal -i, verbul a *zălogi*. Acesta din urmă a funcționat un timp alături de varianta a *zăloji*, al cărui -j- provenea din sl. -ž-, după care a fost acceptată în norma limbii române literare, dar și în vorbirea populară, varianta cu -ğ-: a *zălogi*, în BB: „*Iară de vei zăloji zălog haina vecinului, mai înainte de apusul soarelui să o dai lui*” (Ex., 22, 26). Acest citat se găsește și în H. Tiktin, *DRG*, s.v. Forma *zăloji* este prezentă și în ms. 45 (*ibid.*). În ms. 4389: „*Va pune zălog*” (*ibid.*).

1.4.62. *zăveasă* (și *zăvasă*) 'perdea', 'draperie' (la ușa bisericii, la cort) (<vsl. *zavěsa*) se întâlnește numai în ms. 4389: *zăvasă* (Ex., în 9 ocurențe); *zăveasă* (Ex., în 3 ocurențe); *zăvēse* (Ex., în 32 de ocurențe); *zvēse* (Ex., 26, 1; aici, probabil, o greșeală de transcriere). În BB: *gard*, *acoperemînt*, *pielea cortului*, *ptnă*; în ms. 45: *gard*, *ptnă*; în PO: *procoave*. Cf. mai jos, sub IV.2.1.27., *gard*.

#### 1.5.0. Elemente grecești

În acest subcapitol sînt grupate elemente de origine grecească, din textele studiate, care au pătruns în română în epoci diferite, începînd cu epoca latinei populare (așa-numitele elemente vechi grecești), continuînd cu epoca bizantină sau medio-greacă și încheind cu perioada neogreacă, aceasta din urmă aflată în faza incipientă în timpul cînd se scriau textele de care ne ocupăm. O stratificare realizată pe o datare sigură a momentului pătrunderii în română a fiecărui element lexical de origine grecească a constituit o preocupare susținută a cercetătorilor chestiunii elementelor grecești în română (A. Philippide, Chr. Geagea, H. Mihăescu, G. Murnu, L. Găldi ș.a.). Totuși, sînt numeroase cazuri de împrumuturi, mai ales din acelea provenite din ultimele două perioade, bizantină și neogreacă, despre care nu se poate spune cu precizie cînd au pătruns în română. Din această cauză, elementele grecești din acest subcapitol vor fi prezentate în bloc, în ordine alfabetică, așa cum s-a procedat și în cazul elementelor de origine slavă.

Foarte puține din elementele lexicale care urmează au intrat în română pe cale directă, adică în urma unor contacte lingvistice nemijlocite între români și greci, la nivel popular. Cele mai multe denumiri se referă la concepte culturale din domeniul religios, din domeniul juridic, din cel moral, filozofic, dar nu lipsesc nici termenii legați de viața materială. Unele cuvinte au fost introduse de cărturarii români care știau limba greacă, altele, de această origine, au fost preluate din scrierile în limba slavonă, în care elementele grecești de cultură pătrunseseră de multe veacuri. O separare a împrumuturilor directe, adică introduse de cărturarii români care traduceau direct din grecește, de împrumuturile grecești pe care învățații români le-au preluat din versiunile slavone ale textelor traduse de ei în românește, este, de asemenea, dificil de realizat. Din această cauză, toate împrumuturile vor fi prezentate în ordine alfabetică, cum s-a spus, iar cu prilejul potrivit se vor menționa și echivalentele slavonești ale etimonurilor grecești invocate pentru termenul românesc. O separare între slavonisme și grecisme este grevată de multe

momente de incertitudine. În orice caz, aceste elemente culturale constituie ceea ce s-a numit „neologismele” limbii române literare vechi. Alături de slavonismele și grecismele culte, funcționează în epocă elementele de origine latină savantă, cîteva elemente neolatine, cuvintele greco-latine foarte numeroase și cuvintele greco-ebraice sau greco-orientale, ale textelor religioase, în primul rînd. Toate aceste „straturi lexicale” culte sînt bine reprezentate în variantele literare ale vechii române literare, numărul lor fiind foarte ridicat la sfîrșitul secolului al XVII-lea. Prin intermediul acestor „neologisme”, precum și prin acela al foarte numeroaselor „calcuri lingvistice”, cărturarii din acel timp puteau da expresie în limba română literară oricăror idei teologice, filozofice, morale, juridice etc., care circulau în textele din care se traduceau. Aceeași situație se întâlnește și în textele originale, datorate cărturarilor români, al căror număr și celebritate sînt în creștere la sfîrșitul secolului al XVII-lea. Textele vechi românești ne oferă o limbă literară care era în stare să vehiculeze toate elementele caracteristice ale unei culturi elevate, majore.

1.5.1. *ahatis* 'agată' [<gr. (ὁ) ἀχάτης, -ου], în BB, Ex., 28, 19; 39, 10; la fel în ms. 45. În ms. 4389: „*Ahatis*” (Ex., 28, 19; accentul nenotat).

1.5.2. *amethistos* 'ametist' [(ῥ) ἀμέθυστος], în BB, Ex., 28, 19; 39, 9; la fel în ms. 45. În ms. 4389, în Ex., 39, 10. În PO: „*Amatie*”.

1.5.3. *anthrax* 'rubin' [<gr. (ὁ) ἀνθράξ, -ακος; vsl. антраξ], în BB, Ex., 28, 18; 39, 9; la fel în ms. 45. În ms. 4389, Ex., 28, 18; aici, pe margine, de aceeași mîna, este făcută precizarea: „*Carbunul sau robin*” (vezi mai sus, IV.1.2.4.; 1.2.9.). Cf. ST. L. FAC., p. 89; IV.1.3.14.

1.5.4. *argat* 'șerb', 'rob', 'slugă' (și *argatd*) [<gr. ἀργάτης, vgr. (ὁ) ἐργάτης, -ου 'ouvrière'; termenul grecesc a pătruns și în vsl., bg., scr., alb.], în ms. 4389: „*Iar de va fi argatul, va fi în simbria lui*” (Ex., 22, 15); „*Cel dentăi născut al argatei carea iaste la moară*” (Ex., 11, 5).

1.5.5. *bezer* 'peritoneu, prapur' (<gr. μεσάραιον și μεσεντέριον, μεσέντερον 'mésentère'; sunetul b- s-ar explica prin influență slavă, după H. Tiktin, *DRG*, s.v.; cu această ocazie, facem precizarea că prima atestare dată în dicționarul menționat, anume anul 1833, pentru cuvîntul *bezer*, trebuie mutată între anii 1665–1680), în ms. 4389: „*Băzărul mațelor*” (Ex., 29, 13, 22). În BB: „*Prapor*”.

1.5.6. *catapeteazmă* 'perdea (la biserică, la templu)' [<gr. (τὸ) καταπέτασμα, -ατος 'tenture, rideau'], în BB, Ex., 39, 34; *catapelázma* (Ex., 35, 11).

1.5.7. *cățuie* 'cățuie, vas de metal în care se arde tămîlie' (<gr. κατίζι), în BB: „*Cățuile*” (Ex., 25, 29). La fel în ms. 4389 (*ibid.*). În ms. 45: „*Lingurile*”; pe margine este adăugat, de aceeași mîna, cuvîntul *căđelnije* (*ibid.*).

1.5.8. *chidaris* 'un fel de turban pe care îl purta marele preot, la evrei' [<gr. (ῥ) χιδάρης, -εως 'turban', 'Name einer turbanartiges Kopfbedeckung, die nur die persischen Könige trugen, auch vom Turban des jüdischen Oberpriesters; vermut. heth.-oriental. Ursprungs' (H. Frisk, *GEW*, I, p. 850)], în ms. 45: „*Și vei face chidaris vișină*” (Ex., 28, 35). Pe margine, în dreptul versetului menționat, este adăugat, de aceeași mîna, cuvîntul *pălărie*. În BB: „*Chivără de mătase*” (*ibid.*). În ms. 4389: „*Pălărie de vișină*” (*ibid.*). Termenul *chidar*, folosit și în textul actual al *Bibliei* (B 1975, Ex., 28, 37), nu este înregistrat în dicționarele românești.

1.5.9. *chivot* 'Arca Alianței' (<gr. χιβωτός, vsl. кивотъ), în BB, Ex., într-un număr de 26 de ocurențe.



În ms. 45: „Scriiul mărluriei” și „Cortul mărluriei”. În ms. 4389: „Scriiul mărluriei”. Cf. ST.L. FAC., p. 88; IV.1.3.7.

1.5.10. clondir 'vas de sticlă cu gîtul scurt și îngust' (cf. ngr. κρ(υ)οντήρι, κλοντήρι; bg. k(r)ondir, kondil; srb. kondir), în BB: „Turnă în clondir” (Ex., 29, 6). La fel, în ms. 45 și în ms. 4389. În ultimul caz, sînt adăugate pe margine, de aceeași mină, cuvintele: „În pđhar”.

1.5.11. cort, în sintagmele: „Cortul legii”, „Cortul mărluriei” (<gr.-biz. κόρτη, -ις 'tentorium' <lat. cohors, -tis), în BB, Ex., cu un număr de 108 ocurențe; în ms. 45, un număr de 100 de ocurențe; în ms. 4389, un număr de 85 de ocurențe.

1.5.12. didrahmă 'piesă de 2 drahme' [<gr. (τδ) δίδραχμον; adj. δίδραχμα 'de două drahme'], în BB, Ex., 30, 13, 13, 15; didrahmul (Ex., 30, 13, 13); pl. didrahme (Ex., 21, 32). În ms. 45: didrahmă (Ex., 30, 15); didrahmu (Ex., 30, 13, 13); didrahmul (Ex., 30, 13); didrahmi (Ex., 21, 32). În ms. 4389: didrahm (Ex., 30, 13, 13); didrahma (Ex., 30, 13); didrahme (Ex., 21, 31, 32). Cf. ST.L. FAC., p. 88; IV.1.3.9.

1.5.13. drahm (și drahmă) 'monedă și unitate de măsură de greutate' (<gr. δρᾶχμή, δρᾶχμά) în BB: drahmu (Ex., 38, 25); drahme (Ex., 21, 32). În ms. 45: „Drahmu” (Ex., 38, 25). În ms. 4389: „Drahmei” (Ex., 38, 8).

1.5.14. engolpión (și: engolpiu, engólpiu) 'hoșen', 'Brustschild des Hohenpriesters' (<gr. ἐγκόλπιον), în BB: „Și vei face preste engolpión lanțuri împletite” (Ex., 28, 22). Cuvîntul mai este folosit încă în 16 ocurențe din cartea Ieșirea. Nu se întîlnește însă în aceeași carte a ms. 45 și nici în ms. 4389. Cf. mai jos, IV.2.1.16., cuvînt.

1.5.15. finie 'curmal' (<gr. φοῖνιξ, -ος; vsl. finikū), în BB: „70 de pomi de finie” (Ex., 15, 27). În ms. 45: „Buciumi de finie” (ibid.); în ms. 4389: „Sîlpări de finie” (ibid.).

1.5.16. horă 'dans, joc' [<gr. (δ) χορός, -οῦ 'danse'], în BB: „Ieșiră toate muierile pre urma ei cu timpene și cu hore” (Ex., 15, 20). În ms. 45 și în ms. 4389: „Danțuri”.

1.5.17. hrisólithos (și hrisolithos) 'topaz, o piatră prețioasă' [<gr. (δ) χρυσόλιθος, -ου <χρυσός 'aur' + λίθος 'piatră'; lat. chrýsolithos 'topaz'], în BB, Ex., 28, 20; 39, 11. La fel și în ms. 45. În ms. 4389: 28, 20. În PO: „Crijolită”.

1.5.18. iréos (și: iris) 'casie, un fel de scorțișoară' (<gr. ἶρις și ἱρεως 'aus der Schwertlilie bereitet', vezi H. Frisk, GEW, I, p. 735), în BB: „Și de iréos, 500 de sicli” (Ex., 30, 24); în Biblia grecească: „Καὶ ἱρεως πεντακοστίους Σίκλους”. În ms. 45: „Și de iris” (ibid.); în ms. 4389: „Casie”.

1.5.19. lighirion (și: lighirió) 'un fel de piatră prețioasă de culoare roz-galbenă, transparentă; piatra linxului; turmalină' [<gr. λυγγοῦριον (și: λυγ-, λυχ-) 'Art Bernstein'; denumirea este alcătuită din cuvintele λυγξ + οὔρον, „weil der betr. Stein als aus dem Urin des Luchses entstanden galt” (H. Frisk, GEW, II, p. 141, sub λυγξ); în lat. ligurius; de aici, ligurie din PO], în BB: „Lighirió” (Ex., 28, 19; 39, 10). În ms. 45, la fel (dar accentul nu este notat); în ms. 4389: „Lighirion” (Ex., 28, 19).

1.5.20. logofăt 1. 'slujbaş', 'șef', 'supraveghetor' [în textul latinesc: praepositus; în cel grecesc: (δ) γραμματεὺς, -έως] (<gr. -biz. λογοθέτης), în BB: „Și grăbiia pre ei ispravnicii norodului și logofetii” (Ex., 5, 10). Termenul mai apare în BB, Ex., în: 5, 6, 14, 15, 19; în ms. 45, în: 5, 6, 10, 14, 19; în ms. 4389: 5, 10, 14, 15, 19. 2. 'gramatic, diac, pisar, scriitor de cancelarie, secretar', în ms. 4389: „Și pune preste

dînsii căpitani, și izbaș, și ceaș, și vâlaș, și logofet” (Ex., 18, 21; cuvîntul apare și în versetul 25, precum și pe margine, adăugat de aceeași mină, în dreptul versetului 25). În BB și în ms. 45: „Aducători-în-lăuntru-de-cărți” (în ms. 45: „...în-lăuntru...”) ; vezi mai jos, în cap. Calcui lingvistice, IV.2.1.2., aducători.

1.5.21. mitră 'acoperemînt al capului la arhieriei' (<gr. μίτρα; vsl. mitra), în BB, Ex., cu un număr de 7 ocurențe; în ms. 45, cu un număr de 8 ocurențe; în ms. 4389, cu un număr de 4 ocurențe.

1.5.22. nótos (și: nólon) 'vînt de sud-vest'; expr. despre notos 'sud, sud-vest' [<gr. νότος 1. “Süd(west)-wind, der Nebel und Nässe bringt”, 2. “Der Süden”, ‘Südwesten’; forma noton, care apare uneori în textele românești, este la origine o formă cazuală], în BB, Ex., într-un număr de 6 ocurențe (vezi *Indicele de cuvinte*). În ms. 45: „Vîntu noton” (Ex., 10, 13; pe margine, este adăugată, de aceeași mină, explicația: „Despre răsărit”), după gr. ἀνεμὸν νότον; vîntu notos (Ex., 10, 13); „De cătră notos” (Ex., 26, 35; 40, 22); „Despre notos” (Ex., 27, 9; 36, 19). În ultimele două cazuri, în BB, Ex., este folosită construcția „Despre dăstru” (Ex., 27, 9; 36, 20). Termenul notos nu apare în ms. 4389, Ex. Aici se întîlnesc expresii ca: „Vînt despre răsărit” (Ex., 10, 13); „Despre amiázăzi” (Ex., 26, 20). Cuvîntul notos nu este înregistrat în DLR și nici în alte dicționare românești. Apare, însă, în Herodot-ul de la Coșula, cu ambele sensuri consemnate mai sus (vezi HERODOT, *Glosar*, p. 735).

1.5.23. omofor 'piesă de veșmînt preoțesc, un fel de eșarfă lungă, purtată pe umăr' (<gr. ὁμοφόριον; vsl. omoforū), în ms. 4389: „La omofor” (Ex. 25, 7). Aceste cuvinte sînt adăugate pe margine, de aceeași mină, pentru a explica sintagma „La cel-preste-umăr”, din text. Vezi mai jos, IV.2.1.95.

1.5.24. onihion (onihión, óniha, oníha, oníhas) 'onix, numele unei pietre prețioase' [<gr. (δ) ὄνυξ, -υος, de la ὄνυξ 'unghie', din cauza culorii alb-strălucitoare, asemănătoare cu cea a unghiei. Denumirea grecească a putut fi și rezultatul unei etimologii populare, care a acționat asupra unui cuvînt străin, de origine necunoscută. În gr. există și compusul σαρδ-όνυξ (Sardonyx) 'id.'; de asemenea, și varianta (τδ) ὀνύχιον 'Art Onyx', din care provin formele românești menționate mai sus: onihion, onihión (vezi H. Frisk, GEW, II, p. 399)], în BB: onihión (Ex., 28, 20; în textul grecesc: ὀνύχιον; 39, 11; în textul grecesc: ὀνύχιον); óniha (Ex., 30, 34; în gr. ὄνυχα). În ms. 45: onihion (Ex., 28, 20; 39, 11); óniha (Ex., 30, 34). În ms. 4389: onihion (Ex., 28, 20); oníhas (Ex., 30, 34).

1.5.25. ovreu, subst. și adj. [<ngr. Ὀβριός, Ὀβραιός; în medio-greacă, cu 'E-: Ἐβραιός, formă prezentă în versiunea grecească a *Bibliei*, tipărită cu chel-tiuala lui Șerban Cantacuzino, la Veneția, în 1687; vsl. evreină. Forma cu o- se întîlnește și în alte texte vechi românești: în PO: „Ovraicu” (Fac., 39, 14); la Coresi (1561): *Ovreja* 'Iudeia' (<ngr. Ὀβραια); în scrierile lui Dosoftei, vezi DLR, s.v.], în BB: ovrei este atestat într-un număr de 3 ocurențe în cartea Ieșirea; ovreiu, într-un număr de 2 ocurențe; ovreilor, într-un număr de 8 ocurențe; ovreice, în 2 ocurențe. O singură dată se întîlnește în BB cuvîntul jidovilor (Ex., 1, 15). În ms. 4389: ovrei cunoaște 1 ocurență; ovreiu, 1 ocurență; ovreice(le), 4 ocurențe; ovreiesc, 7 ocurențe; ovreiești, 1 ocurență. Denumirea jidov este prezentă în acest text într-o singură ocurență (Ex., 21, 2); la fel și jidovcele (Ex., 1, 15).

Față de această situație, în ms. 45 se folosește denumirea jidov, în 2 ocurențe (Ex., 2, 11; 21, 2); jidovi (Ex., 1, 22; 2, 7, 13); jidovilor, în 6 ocurențe; jidovce (Ex., 1, 16); jidovcile (Ex., 1, 19). O singură

dată apare și varianta *jidanilor* (Ex., 9, 13). Forma aceasta provine din radicalul slav *židŭ, židinŭ* (<lat. *Judaicus*; gr. Ἰουδαῖος) + suf. -an, în timp ce *jidov* provine din vsl. *židovinŭ*, iar *jidovcă*, din vsl. *židovŭka*. Prin urmare, textele de proveniență sudică, BB și ms. 4389, preferă forma de origine neogrecescă *ovrei, ovreiesc* etc., iar ms. 45, care reprezintă varianta literară nordică, moldovenească, forma de origine slavonă *jidov*, respectiv, mai rar, *jidan*. Este totuși demn de remarcat faptul că în cazul acestor termeni norma muntenească nu este respectată în prima carte a *Pen-tateuhului* din BB. Aici, în Fac., se întâlnesc un număr de 4 ocurențe cu *jidov* și 1 ocurență cu *jidovesc*, în-tocmai ca în ms. 45, pe cînd cuvîntul *ovreu* etc. nu-i folosit. Dar, în cartea următoare, diortositorii bucu-reșteni au substituit, cu o singură excepție, pe *jidov*, din ms. 45, cu *ovreu* etc., respectînd ceea ce se pare că reprezenta în epocă norma variantei muntenești a lim-bii literare.

1.5.26. *papădie* 'plantă cu frunzele amărui, care se mănîncă uneori ca salată' [<gr.; etimonul propus de H. Tiktin, DRG, sub *păpădie* („Geht warsch. auf ngr. παπαδιά 'Frau eines Priesters' zurück, vgl. zur Bedt. türk. *papadije* 'römische Hundskamille, *Anthemis nobilis*') a fost preluat de lexicografii ulterioari, care mai menționează și bg. *papadiika* 'camomille'; 'chrysanthème'. Totuși, se pare că sensul botanic nu există în neogreacă. În sprijinul acestei idei, G. Pascu, *Suf. rom.*, p. 188, citează spusele lui G. Meyer, *Türk. St. I* 33: „...das ich aber als Pflanzennamen nicht nachzuweisen vermag“. În ce ne privește, propunem ca eti-mon al rom. *păpădie*, vrom. *papădie*, cuvîntul grecesc παπάδιος 'flaumig' (=pufos) <gr. (δ) πάππος, care, alături de sensul fundamental 'Großvater, Ahn' (=bun-ic, strămoș), are și sensul figurat '(grauer) Flaum an Samen' (=puf (de culoare cenușie) la semințe), 'Bart-flaum' (=puf în barbă). Este cunoscut că *păpădia* are semințele pufoase pentru a putea fi ușor împrăștiate de vînt. Pentru etimonul grecesc, vezi H. Frisk, *GEW*, II, p. 471. Pentru istoria termenului românesc, mai sint necesare și alte date, care să confere etimologiei propuse caracter definitiv]. Prima atestare a cuvîntului *păpădie* este din 1688, în BB: „*Azime cu papădie vor minca*“ (Ex., 12, 8). În textul grecesc echivalent, avem: „ἄζυμα ἐπὶ πικρίδων, așadar un alt cuvînt: (ἡ) πικρίς, -ίδος 'chicorée sauvage'. În ms. 45: „*Su-saiu*“ (pe margine: *lăptuci*); în ms. 4389: „*Susaiu*“. Vezi mai sus, IV.1.4.56.

1.5.27. *pasha* 'mielul pascal' (<gr. πάσχα), în BB: *Pasha iaste a Domnului*“ (Ex., 12, 11); „*Luafi-vă voao oi duple neamurile voastre și jungheaț pasha*“ (Ex., 12, 21). Acest cuvînt apare și în ms. 45, *ibid.*, fiind preluat ca atare din textul grecesc: πάσχα ἔστω κυρίου (Ex., 12, 11); θύσατε τὸ πάσχα (Ex., 12, 21). De asemenea, el se întâlnește și în 5 ocurențe din ms. 4389 (Ex., 12, 11, 11, 21, 43, 48).

Dar, alături de acest nou împrumut din limba greacă a *Bibliei*, traducătorii și diortositorii celor trei texte de care ne ocupăm au recurs și la termenul vechi românesc *paște*, pl. de la *pască* 'mielul pascal al evreilor' (<lat. *pascha*=vgr. πάσχα). Cuvîntul *paște* este de ge-nul feminin în exemplul următor din manuscrisul 4389: „*Junghiêrea paștei Domnului*“ (Ex., 12, 27). Sensul este 'mîet pascal'. Alte exemple din BB: „*Jirtvă paștile acêstea Domnului*“ (Ex., 12, 27); „*Va face paștele Domnului*“ (Ex., 12, 48); „*Acêsta e lègea paștilor: tot streinul de neam nu va minca den êle*“ (Ex., 12, 43). Termenul apare și în ms. 45, în aceleași locuri, precum și în ms. 4389 (Ex., 12, 43). Sensul cel mai cunoscut, anume de 'sărbătoare a Paștelui', este și el prezent în cele trei texte studiate.

1.5.28. *pielm* 'făină de griu (fără drojdie)'; 'roher Teig' (<εἰλάμα, -ατος 'plante des pieds'; 'Sohle'; etimologie incertă; în această explicație etimologică se are în ve-dere faptul că făina care se adaugă la aluat, ca acesta să nu se lipească, este presărată sub forma unui strat, vezi H. Tiktin<sup>1</sup>, *DRG*, s.v.; *REW*<sup>4</sup>, nr. 6 364), în BB: „*Și luo no-rodul pielmul lor înainte de a să frămînta aluaturile lor*“ (Ex., 12, 34); „*Și coapseră pielmul ce l-au scos den Eghipet turte de azime în spuză, pentru că nu s-au dospit*“ (Ex., 12, 39). Cuvîntul *pielm* apare în aceleași contexte și în ms. 45, dar lipsește în ms. 4389. Aici avem: „*Făind mai nainte de-a o frămîntarea ei cu aluat*“ (Ex., 12, 34); „*Făind frămîntată*“ (12, 39).

1.5.29. *rodie* 'fructul arbustului numit rodii', 'grana-tă'; 'arbustul care face rodii' (<gr. ῥόδι, vgr. ῥοδιον; vsl. rodii), în ms. 45: „*Și vei face pre marginea înbrăcăminții de gios ca niște rodii mici a rodiei înflo-rite*“ (Ex., 28, 28; cuvîntul apare și în versetul 30); *rudii* (Ex., 39, 23, cu -u-, în loc de -o- neaccentuat, preluat din diminutivul care urmează); *rudioare* (Ex., 29, 23, 24, 25). În BB: „*Niște rodei mici*“ (Ex., 28, 29, 30); „*Rodei înflorite*“ (Ex., 28, 29); „*Rodei de aur*“ (Ex. 28, 30); „*Mijlocul rodilor*“ (Ex., 39, 24); *rodioare* (Ex., 39, 23, 25). În ms. 4389, substantivul este de genul masculin: „*Ca niște rodii mici înfloriți*“ (Ex., 23, 33); „*Lîngă rodii cei de aur*“ (Ex., 28, 34); „*Rodii mici de aur*“ (Ex., 28, 34).

1.5.30. *sardion* 'numele unei pietre prețioase' (<gr. σάρδιον 'piatră din Sardes, locul în care a fost găsită; și: σαρδόνιος, -υος 'Sardonyx', vezi H. Frisk, *GEW*, II, p. 678), în BB, Ex., 28, 27; 39, 8; la fel în ms. 45 și în ms. 4389.

1.5.31. *sardiu* 'referitor la piatra prețioasă numit sardion' [<*sard* (ion) + suf. -iu], în BB: „*Piedri sardii*“ (Ex., 25, 5; 35, 8); la fel în ms. 45 și în ms. 4389. Adj. *sardiu* nu este înregistrat în dicționare. Totodată, merită a fi menționat faptul că în această perioadă apare în română sufixul -iu, cu rolul de a deriva ad-jective nume de culori de la substantive (*cenușă-cenu-siu* etc.).

1.5.32. *smaragd* 'piatră prețioasă, strălucitoare, trans-parentă, de culoare verde' (<gr. σμάραγδος; lat. *smaragdus*; cuvînt probabil de origine semită, vezi H. Frisk, *GEW*, II, p. 747), vezi mai sus, I.3.15.0.

1.5.33. *stacti*, vezi ST.L. FAC., p. 89; IV.1.3.15. În cartea *Ieșirea*, cuvîntul se întâlnește o singură dată în ms. 4389, Ex., 30, 34.

1.5.34. *stihar* 'haină preoțească pînă la pămînt, pur-tată în timpul slujbei' (<gr. στιχάριον), în ms. 4389 (Ex., 25, 7). Cuvîntul este scris pe margine, de aceeași mînă, pentru sintagma *haina-cea-pînă-la-pămînt*, din text.

1.5.35. *talant* 'sumă de bani' (<gr. (τὸ) τάλαντον, -ου 'Waage', 'Talent', n. pl. τάλαντα 'Waageschale', 'Waage', 'o anumită unitate de greutate și de valoare', vezi H. Frisk, *GEW*, II, p. 874), în BB, într-un număr de 8 ocurențe, în cartea *Ieșirea*. În ms. 4389, 1 ocurență (Ex., 25, 39). În ms. 45, apare forma cu -d-: *talandu* (Ex., 25, 39; 37, 28; 38, 28); *talandzi* (Ex., 38, 24, 25, 27, 28, 30).

1.5.36. *timpan* 'instrument muzical asemănător cu toba, care poate fi acordat' (<gr. τύπανον), în ms. 4389: „*Și luă Mariam prorocița, sora lui Aaron, tim-pan în mîini și ieșiră toate muierile după dînsa cu timpane și cu danțuri*“ (Ex., 15, 20). În BB și în ms. 45, apar variantele *tîmpănă*; *tîmpene* (<vsl. \*tōpanŭ) Vezi mai sus, I.3.12.1.

1.5.37. *tipariu* 'formă în care se toarnă metalul' (<gr.-biz. τυπάριον), în BB: „*Le-au făcui pre dînsêl. în tipariu și le făcui pre dînsêl vișel vîrsat*“ (Ex., 32,

4). În ms. 45: „Și le ciopli cu razul și le făcără pre înse viđl vârsal” (*ibid.*); cuvîntul *raz* apare în locul gr. (ῥ) γράρις, - ἰδος, care are atît sensul 'dessin', cît și 'poingon', 'pinceau'. În ms. 4389: „Ciopli chip” (*ibid.*).

1.5.38. *topaz* (și: *topazion*) 'topaz, piatră prețioasă de culoare galbenă' (<gr. τοπάζιον, τόπαζος, τόπαζον), în BB: *topazion* (Ex., 28, 17; 39, 8); în ms. 45: *topaz* (Ex., 28, 17) și *topázion* (Ex., 39, 8); în ms. 4389: *topazion* (Ex., 28, 17).

1.5.39. *venetic* (și: *vinelic*) 'pribeag, străin, nomad, priștel, nemernic' (<mgr. βενετικός, apropiat de vb. *a veni*), în ms. 4389: *venetic* (Ex., 2, 22); *venetici* (Ex., 6, 4; 12, 38); *veneticul* (Ex., 20, 10); *veneticului*; (Ex., 23, 9); *vinelic* (Ex., 12, 4; 18, 3; 22, 21; 23, 9) *vinelicul* (Ex., 12, 45; 23, 12); *vineticului* (Ex., 12, 49); *vinetici* (Ex., 22, 21; 23, 9); *vineticii* (Ex., 12, 19). Cf. ST.L. FAC., p. 102; IV.2.3.156.

1.5.40. *virillón* (și: *virillion*) 'numele unei pietre prețioase, beril' [<gr. βηρύλλιον (și: βήρυλλος; denumirea a venit din India, în epoca elenistică, din prăkrit. *veruliya* < *veluriya* (> sanscr. *vaīḍūrya*); la origine, a fost numele dravidian al unui oraș, Vēlūr, azi Bēlūr, din sudul Indiei; lat. *beryllus* (vezi H. Frisk, GEW, I, p. 234; Fr. Kluge-W. Mitzka, EWDS<sup>19</sup>, p. 69, sub *Beryll*)], în BB și în ms. 45: *virillón* (Ex., 28, 20; 39, 11); în ms. 4389: *virillion* (Ex., 28, 20).

1.5.41. *vișin(ă)* 'țesătură fină de în sau de cinepă' (<gr. βύσσος; cuvînt de origine egipteană; vezi ST.L. FAC., p. 89; IV.1.3.18.), în ms. 45, Ex.: *vișin*, cu un număr de 31 de ocurențe; *vișină*, cu 2 ocurențe; *vișine*, 1 ocurență. În BB, Ex., acest cuvînt nu apare; în locul său, diortositorii bucureșteni au introdus termenul *mălase*, -ă. În ms. 4389: *vișină* apare într-un număr de 19 ocurențe.

#### 1.6.0. Elemente grecești de origine ebraică (și orientală)

În textul biblic circulă un număr însemnat de elemente de origine ebraică, în genere orientală, care, prin intermediul textului *Septuagintei*, au ajuns a fi cunoscute în diferite limbi. Cîteva din aceste cuvinte au fost prezentate în capitolele precedente. Altele au fost grupate în prezentul subcapitol.

1.6.1. *căsie* 'scorțișoară' [<gr. κασία 'Kasienlorbeer, Art Zimt' (*Cinnamomum iners*) <ebr. q'si'āh, assyr. *kasia*; lat. *cassia*, vezi H. Frisk, GEW, I, p. 797], în ms. 4389: „Și casie, 500 de sicile”. În acest text, el a fost preluat din versiunea latinească. În BB: „Ireos”; în ms. 45: „Iris”; vezi mai sus, IV.1.5.18.

1.6.2. *gomor* 'unitate de măsură de capacitate' (<ebr.; în textul grecesc al *Bibliei*: γομόρ; în cel latinesc: *gomor*), în BB, Ex.: 10, 16, 18, 22, 32, 33, 36. În ms. 45: *gomor*, pl. *gomori* (Ex., cu 6 ocurențe); în ms. 4389: *gomor*, pl. *gomoară* (și: *gomoardlor*); *gomori*, în total 8 ocurențe. Termenul *gomor* apare și în PO, într-un număr de 7 ocurențe. Cu toate acestea, el este absent din toate dicționarele românești.

1.6.3. *halvan* 'un fel de rășină bine-mirositoare' [<gr. χαλβάνη, f. 'Galbanharz, das aus der Wurzel gewisser orientalischen (persischen und syrischer) Doldenpflanzen der Familie *Ferula* gewonnen wurde, auch Bez. der Pflanze selbst' <ebr. *ḥebanā* 'id.'; lat. *galbanum* (vezi H. Frisk, GEW, II, p. 1067)], în BB: „Halvan de miros” (Ex., 30, 34); în ms. 45: „Halvan de unsoare” (*ibid.*); în ms. 4389: „Halvan de miros bun” (*ibid.*). În textul grecesc: χαλβάνη ἡδυσμου; în cel latinesc: „Galbanum boni odoris”. Termenul nu este înregistrat în dicționarele românești.

1.6.4. *heruvim* (și: *herovim*) 'înger care urmează ierarhic după arhanghel' (<gr. χερουβίμ <ebr. *cherūb* <assyr. *k'rub* 'pasăre uriașă cu labe de leu și cap de om'; vezi Weigand-Hirt, Dt. Wb., I, p. 763–4, sub *Greif*; Kluge-Mitzka, EWDS<sup>19</sup>, p. 269, sub *Greif*), în BB: *heruvim* (Ex., 6 ocurențe); *herovim* (Ex., 8 ocurențe); în ms. 45: *heruvim* (Ex., 16 ocurențe); în ms. 4389: *heruvim* (Ex., 11 ocurențe).

1.6.5. *hin* (și: *in*) 'unitate de măsură pentru lichide' (<gr. ἔιν; lat. *hin* <ebr.), în BB și în ms. 4389, Ex.: 29, 40, 40; 30, 24; în ms. 45: 30, 24. Este absent din dicționarele românești, cu toate că apare în PO (cf. și O. Densusianu, ILR, II, p. 353).

1.6.6. *iaspis* (și: *aspis*) 'piatră semiprețioasă din categoria cuarțului, netransparentă, de diferite culori' [<gr. ἱάσπις; lat. *iaspis* <ebr. *iāš'poeh* (< assyr. *āšpū*), vezi Weigand-Hirt, Dt. Wb., I, p. 944; H. Frisk, GEW, I, p. 706], în BB: *iaspis* (Ex., 28, 18; 39, 9); în ms. 4389: *aspis* (Ex., 28, 18). Forma din urmă se explică prin limba slavă. În *Biblia* slavonă, se înfățișează *аспидъ*, cu *a-*, în loc de *ia-*. Substituția silabei inițiale *ia-* prin *a-* este rezultatul unui fenomen de hipercorectitudine, petrecut în rusa veche (vezi M. Vasmer, REW, III, p. 497).

În ms. 45, în loc de *iaspis* apare denumirea *ghesmi* (Ex., 28, 18; 39, 9). Acesta s-ar putea explica printr-o confuzie pe care a făcut-o traducătorul între gr. ἱάσπις și gr. γίασμι (γίασουμι) (cf. it. *gesmino*), care este numele unei plante (*Iasminum officinale*), vezi A. Scriban, Dicț., s.v. *iasomie*.

1.6.7. *isop* 'plantă din care se făceau sfeștoace la biserică' (*Origanum hirtum*) [<vgr. ὕσσωπος f. (-ον n.) <ebr. 'ēzōb; vsl. *isopŭ*; lat. *hyssōpus* (și: -um)], în BB: „Munuchiū de isop” (Ex., 12, 22); în ms. 45: „Mănunchiū de isop” (*ibid.*); în ms. 4389: „Munuchi de issop” (*ibid.*).

1.6.8. *siclu* 'monedă și măsură de greutate la evrei' [<gr. σίκλος, -oŭ <ebr. *šekel*, vezi A. Scriban, Dicț., s.v.], în BB: *siclu*, pl. *sicli* (Ex., într-un număr de 11 ocurențe); în ms. 45 (Ex., 9 ocurențe); în ms. 4389: *sicle* (pl.) (Ex., 3 ocurențe).

1.6.9. *zamfir* 'safir', 'Lazurstein' (<gr. σάπφειρος; σάμφειρος; lat. *sapphirus* <ebr. *sappir*, vezi H. Frisk, GEW, II, p. 677), în BB: *zamfir* (Ex., 29, 10; 28, 18; 39, 9); în ms. 45: *zamfir* (Ex., 24, 10; 28, 18); *zamfirós* (Ex., 39, 9); în ms. 4389: *zamfir* (Ex., 24, 10, 28, 18).

#### 1.7.0. Elemente maghiare

1.7.1. *mai* 'ficat' (<magh. *máj*), în ms. 45: „Maiul plămîni” (Ex., 29, 22); în BB: „Praporul ficatului” (*ibid.*); în ms. 4389: „Băzărul mațelor” (*ibid.*). În grecește: τὸν λοβὸν τοῦ ἥπατος; în latinește: „*Reliculum iecoris*”; în germană: „*Den Lappen an der Leber*”. Comparînd aceste versiuni, sintagma „Maiul plămîni” din ms. 45 apare neclară; cf. IV.1.1.7., *ficat*.

1.7.2. *marfă* 1. 'vite', 2. 'avere mișcătoare, lucruri, calabalic, unelte' (<magh. *marha*, vezi ST.L. FAC., p. 89; IV.1.4.3.), în BB, Ex. 10, 10, 24; 22, 8; în ms. 45 (*ibid.*).

1.7.3. *meștersug* (și: *meșleşug*) 'artă' (<magh. *mes-terség*), în ms. 45: „Lucru de meștersug de pielri” (Ex., 28, 11); în BB și în ms. 4389: „Meșleşug” (Ex., 28, 11; 30, 25; 35, 33).

1.7.4. *a meștersugi* 'a recurge la viclesuguri, la artificii' (<meștersug), în ms. 45: „Ia-mblați dară să-i meștersugim pre înșii pentru că să nu să înmulțască” (Ex., 1, 1); în BB și în ms. 4389: „Meșleşugim” (*ibid.*).



1.7.5. *sieriu* (și: *săcriu*) 1.'coș (de papură)', 2.'chivotul măturiei (făgăduinței)'; 'chivotul legii' (<magh. *szechrény* <lat. med. *scrinum*, vezi ST.L. FAC., p. 90; IV.1.4.5.). Sensul 1., în BB și în ms. 45 (Ex., 2, 3, 5, 6); sensul 2., în ms. 45 (Ex., 25, 20) și în ms. 4389 (Ex., într-un număr de 24 de ocurențe).

1.7.6. *tinéri* 'disc', 'farfurie', 'cupă' [<magh. *tallyér* *tányér* (<it. *tagliere*), care cunoaște în română numeroase variante dialectale: *lanyer* 'disc' (LEX. MARS., 121); *tenyer*, *tinger* 'discus, orbis' (ANON. CAR. (cca 1670); *tăneariu*; *tănere* 'farfurii'; *tăner* 'id.'; *tănerlu* 'Lampenschirm'; *tănier*; *cineriu* etc. (vezi Lajos Tamás, *EWUR*, p. 759–760, sub *talger*)]. În BB, tipografii, necunoscând, desigur, acest cuvânt, l-au apropiat de infinitivul verbului a *ține*a, transcriindu-l *ținere*: „*Fusul lui, și foșe-ile, și scăfirlile, și ținările, și florile dentr-insul era*” (Ex., 37, 18); „*Și trei ținări în chipul nucșoarelor*” (Ex., 37, 20, 21); „*Și în sfecnic 4 ținări în chipul nucșoarei*” (Ex., 37, 23). Că nu poate fi vorba de infinitivul lung al verbului a *ține*a, *ținere* (<lat. *lēneo*. -ēre) rezultă și din comparația cu alte versiuni ale fragmentelor menționate, în care termenul folosit are sensul 'cupă', 'pahar', 'vas'. Astfel, în latinește: „*Tres scyphi in nosis modum*” (Ex., 37, 19), ca în BB: „*Trei ținări în chipul nucșoarelor*” (vezi mai sus); lat. *scyphus*, -i 'cupă', 'pahar', 'vas de băut' <gr. *σχύφος*. În grecește: *τρεῖς κρατῆρες* (ὁ κρατῆρ, -ῆρος 'grand vase où l'on mêlait l'eau et le vin'). În germană: „*Drei Kelche*” (*Kelch* 'cupă', 'pahar cu picior', 'potir'). În ms. 4389, găoace: „*3 găoci în chipul nucșoarelor*” (Ex., 37, 19). În ms. 45, scăfirlie: „*3 scăfirlie în chipul nucșoarelor*” (Ex., 37, 20) (<*scafă* 'cupă', 'vas (de lemn scobit)' + *-irlă* + *-ie*). Diortositorii bucureșteni au înlocuit acest cuvânt, care li se va fi părut regional și popular, cu unul care în epocă părea a fi la modă: *tinér*. Iar tipografii moldoveni ai BB l-au apropiat pe acesta de verbul *ține*a, în forma de plural *ținări*.

În cazul acestui cuvânt, credem că textul BB trebuie emendat: în loc de *ținări*, trebuie scris *tinéri*.

## 1.8.0. Elemente germane (săsești).

1.8.1. *gărdină* 'crestătură, șanțuleț la capătul doagelor în care se imbucă fundul butoiului' (<săs. *gargel* 'Falz am Faßdaube' <lat. *gargelum*; vezi SSW, III, G, p. 27, sub *Gargel*; *gărdină* a fost influențat de rom. *gard* și de rom. *margină*). În BB: „*Doao gărdine la un stlpu*” (Ex., 26, 17). Termenul apare și în ms. 45 și în ms. 4389. Echivalentul grecesc este (ὁ) *ἀγκυρία*, -ου 'petite pièce recourbée; crochet, gond' (=cirlig, țifină, balama). Echivalentul din versiunea latinească este *incastratura* ("Duae incastraturae"); în cea germană: *Zapfen*. În PO: „*Cepure*”; în B 1975: „*Cepuri*”. H. Tiktin, *DRG*, s.v., este de părere că în BB cuvântul *gărdină*, din citatul menționat, este „falsch angewendet”. Observația este valabilă și pentru cele două ms.: ms. 45 și ms. 4389. Prima atestare se modifică: 1665–1680, în loc de 1688.

1.8.2. *gonț* 'piatră (ascuțită)' [cf. germ. *Gänze*, pl. -en 'ganzes, festes Gestein'; termen minier, atestat din secolul al XVI-lea, vezi Weigand-Hirt, *DI. Wb.*, I, p. 620; în dialectul săsesc din Transilvania există cuvântul *göntz* (*gântz*), dar nu ca substantiv cu sensul menționat (vezi SSW, III, G, p. 22). Nu este exclus însă ca un asemenea cuvânt să fi existat în graiurile germane medievale de pe teritoriul dacoromân și, între timp, să fi dispărut din aceste graiuri, cum s-a întâmplat și cu alte elemente de origine germană săsească în română, care astăzi nu mai au echivalent în dialectul săsesc. Exemple în acest sens pot fi văzute în lucrarea

noastră *Împrumuturi de origine germană (săsească) în română. În legătură cu etimologia cuvintului ravină*, în ALIL, XXIX, Iași, 1983–1984, A. Lingvistică, p. 17–19. În graiurile moldovenești există și forma de feminin *goanță*, în expr. *fasole goanțe* 'fasole care rămân tari la fierț', iar substantivul *goanță* 'pietricică rotundă de cremene' este atestat de Viciu, în *Glosarul său*, în localitatea transilvăneană Boușar (vezi DA, s.v.)), în ms. 45: „*Luind Semfora gonțu, au tăiat marginea acoperemintului trupului fiului ei*” (Ex., 4, 25). În BB: „*Pietricca ascuțită*”; în ms. 4389: „*Piatră ascuțită*” (*ibid.*). În ms. 45, *gonț* mai apare și în alte cărți, vezi N.A. Ursu, NOI INFORM. (III), p. 39; (V), p. 469.

1.8.3. *jeț* 'scaun', 'tron' (<săs. *sätz*, cu s- reflectat ca j- (2); vezi V. Arvinte, *DI. Entlehn.*, p. 70–71), în ms. 4389: „*Care sade în jățul lui*” (Ex., 11, 5; și în 12, 29). În BB și în ms. 45: *scaun*. Vezi mai sus, 1.3.6.3.

1.8.4. *tron* 'chivot' [<săs. *trun*, pl. *truncen* (și variantele *trū*, *trui*) 'Lade erster Größe', 'Lade'; 'Sarg'; 'Geldkasse' (Fr. Krauß, *Hwsp.*, p. 982; id., *Trepp. Wb.*, p. 1018, sub *Truhe*)], în ms. 4389: „*Tronul legii*” (Ex., 25, 10). Aceste cuvinte sînt scrise pe margine, de aceeași mînă, pentru „*Sicriul măturiei*”, din text: „*Cît să fie tronul legii de mare și cum să se împodobească*”. De remarcat, în legătură cu paternitatea traducerii ms. 4389, că termenul *tron* 'ladă' are o extensiune teritorială în graiurile românești din Oltenia și din părțile vecine ale acestei provincii din Muntenia (vezi V. Arvinte, *DI. Entlehn.*, p. 71–72).

## 1.9.0. Elemente turcești

1.9.1. *capac* (<tc. *kapak*), în ms. 4389: „*Și făcu acoperemintul lui, adevă capacul, de aur*” (Ex., 37, 6). Pe margine, de aceeași mînă, este adăugat cuvântul *plehupă* (vezi mai sus, IV.1.4.39.). Ms. 4389 datînd din anii 1665–1680, urmează că prima atestare a cuvîntului *capac*, stabilită pentru anul 1693 în Tiktin<sup>1</sup>, *DRG*, s.v., se mută cu cîțiva ani mai devreme.

1.9.2. *ceauș* 'mai mare peste cincizeci' (<tc. *çavuş* 'sergent (de infanterie)', 'curier', 'aprod'), în ms. 4389: „*Și puse preste dînsii căpitani și izbaș, și ceauș, și vîlaș și logofet*” (Ex., 18, 21; și în versetul 25).

1.9.3. *conac* 'popas (de noapte)' (<tc. *konak*), în ms. 4389: „*Și fu pre cale la conac îl întîlni ingerul Domnului*” (Ex., 4, 24). În BB și în ms. 45: „*Popas*”.

1.9.4. *copeă* (tc. *kopça*, intrat și în bg., srb., alb., ngr., magh.; singularul *copeă* este refăcut de la pluralul *copci*, după modelul *șapcă*–*șăpci* etc.), în BB: *copci*, *copce*, *copcile*, *copcele* (Ex., într-un număr de 9 ocurențe). Sinonimul *sponcă* se întîlnește în ms. 45; vezi mai sus IV.1.4.54.

1.9.5. *găitan* 'șnur răsucit' (<tc. *gaitan*), în ms. 4389: „*Tivitură sau găitan*” (Ex., 28, 31). Aceste cuvinte sînt adăugate pe margine, de aceeași mînă, ca sinonime ale lui *bêl*, din text. Prima atestare a acestui cuvînt din Tiktin<sup>1</sup>, *DRG*, s.v., anume anul 1698, se modifică: 1665–1680.

1.9.6. *ghierdan* 'lanț de aur la gît, colan' (<tc. *gerdan*), în ms. 4389: „*Aduseră...ghierdane și tot lucrul de aur*” (Ex., 28, 31). Cf. ST.L. FAC., p. 92; IV.1.6.4.; vezi mai jos IV.2.1.18.

1.9.7. *gravanî*, adj. și subs., 1. 'roșu-stacojiu', 2. 'stofă de culoare stacojie'. Pentru etimologie, vezi mai jos. Termenul apare numai în ms. 4389, într-un număr de 11 ocurențe din cartea *Ieșirea*. Prezentăm cîteva contexte: „*Și roșu răsucit, și rumen, și gravanî, și vișînd*

*impletită, și lînd de capră* (Ex., 25, 4). În BB, în loc de *gravani*, apare sintagma *roșiu îndoit* (adică vopsit de două ori, dublu); la fel și în ms. 45. Echivalentul în limba greacă este *κόκκινος* 'scharlachrot' (-roșu-aprins, stacojiu); cf. vb. *κόκκινίζω* 'scharlachrot sein'; subst. (6) *κόκκος* 'die Scharlachbeere, der Scharlach, die Kermeseiche' (H. Frisk, *GEW*, I, p. 895; etimonul cuvintului grecesc este necunoscut). În versiunea latinească, a fost preluat termenul grecesc: *coccum*, -i 'kermès, graine servant à teindre d'écarlate'; par suite 'écarlate' et 'vêtement d'écarlate' (Eirout-Meillet, p. 129). În versiunea germană, se folosește termenul *Scharlach*, care provine din gr. *σχαλάς*, pătruns în arab. *siqillāt*, pers. *siqirlāt* 'mit Kermes oder Koschenille rot gefärbtes Kleid' > lat. med. *scarlatum*, it. *scarlatto*, vfr. *escarlade* (>engl. *scarlet*) 'Scharlach als Stoff'; cf. lat. med. *febris scarlatina* (vezi Kluge-Mitzka<sup>19</sup>, p. 636). În slavonește, echivalentul lui *gravani* din ms. 4389 este *чръкаениѣс*, pentru care cf. vsl. *чръкѣньскъ* 'κόκκινος', 'scharlachrot', care este participiul perfect pasiv al verbului *чръкѣти* 'rot färben', vbg. *чръкѣньскъ* 'rote Farbe'; rus. *červlënyi* 'blutrot', vrus. *červljenъ* 'id.' (vezi E. Berneker, *SEW*, I, p. 172–3; M. Vasmer, *REW*, III, p. 317).

Cuvîntul *gravani* mai apare în ms. 4389, cartea *Iesirea*, în următoarele locuri: 26, 1, 36; 27, 16; 28, 8, 15; 31, 5; 35, 6, 25, 35; 36, 8. În aceste ocurențe, echivalentul lui *gravani* în BB și în ms. 45 este cuvîntul *mohorit*(ul), cu sensul 'roșu aprins': vezi mai jos, IV.2.2.30. În PO: „*Mălase mohorită*“. De asemenea, cuvîntul *gravani* mai poate fi semnalat în cartea *Cîntarea Cîntărilor*, din ms. 4389, 3, 10: „*Și suirea lui gravani*“; 7, 5: „*Și coșia capului tău ca caftanul cel gravani*“, precum și în cartea *Isaia*, 1, 18: „*De vor fi păcatele voastre...ca gravani, ca lina le voi albi*“.

În afară de ms. 4389, cuvîntul *gravani*, care, de altfel, nu este înregistrat în dicționarele românești, mai apare și în alte texte din secolul al XVII-lea. Astfel, el se întîlnește în ms. 109 de la Biblioteca Filialei Cluj a Academiei Române, în textul traducerii *Învățăturilor lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie*: „*Își lepădă Maximilian caftanul cel împărălesc gravani den spinare*“ (f. 52<sup>r</sup>). În alt manuscris, anume 3339, de la BAR, care este o copie, din 1673, a traducerii romanului popular Varlaam și Ioasaf, cuvîntul în discuție este de asemenea prezent: „*Aducîndu-l pre un bogat îmbrăcat în haine gravani și roșii*“ (f. 54<sup>r</sup>); „*De vor fi păcatele voastre ca gravani, ca zăpada le voi albi, iar de vor fi ca rușite, ca lina le voi albi*“ (f. 65<sup>r</sup> și 74<sup>r</sup>). N.A. Ursu, care mi-a pus la dispoziție, cu multă amabilitate, informațiile de mai sus, este de părere că acest termen, *gravani*, era caracteristic pentru limba scrisă a lui Daniil Andrean Panoneanul, învățatul mitropolit care, după opinia aceluiași filolog ieșean, ar fi și traducătorul ms. 4389 al *Vechiului Testament*. Cuvîntul în discuție, observă N.A. Ursu, este folosit și în acele fragmente din *Îndreptarea legii* (1652) care ar fi fost traduse de Daniil Andrean Panoneanul (vezi N.A. Ursu *Un cărturar puțin cunoscut de la mijlocul secolului al XVII-lea: Daniil Andrean Panoneanul*, în „*Cronica*“, XVI, nr. 43 (821), din 23 octombrie, 1981, p. 5, 8).

În privința etimologiei cuvîntului *gravani*, pot fi spuse următoarele. Mai întîi, termenul este de origine orientală și a pătruns în română în două rînduri. Varianta a doua este atestată în scrierile românești de la începutul secolului al XIX-lea și este prezentă în dicționarele românești, în timp ce prima variantă, *gravani*, cum s-a mai spus, a rămas necunoscută lexicografilor și lexicologilor. Varianta mai nouă are forma *hervaneă*, iar sensul este 'mantie domnească', substituîtă cabaniței în 1832, sub Vodă Sturdza și Ghica, cînd vechea

investitură cu cabanița și cuca a fost înlocuită cu *hervaneaua* și cu o tocă de samur cu flori de diamant“ (vezi L. Șăineanu, *Dicționar universal*, ed. a IV-a, p. 292, sub *hervaneaua*). În epocă, este consemnat și substantivul neutru *hervaniu*, pl. *hervaniuri*. Etimonul este tc. *harvani*, *harmani* (L. Șăineanu *op. cit.*; A. Scriban, *Dicț.*; H. Tiktin<sup>2</sup>, *DRG*, s.v.). În limba turcă, termenul a pătruns din arabă: arab. *ħarmal* 'o plantă din familia *Rutaceelor*, *Peganum harmala* L., 'Harmelraute', folosită de arabi pentru obținerea unei culori roșii, a așa-numitei *hormaline* 'Türkischrot' (=roșu-turcesc), și a unui praf de insecte. Cuvîntul arab menționat a pătruns și în alte limbi, cum sînt: gr. *ἄρμαλα*, *ἄρμαλά*, *ἄρμαρά*; lat. *harmala*; sp. *alharma*, *harma*, *alharma*, *harmaga*, *alharmaga*, *amargaza*, *gamarza*; pg. *harmalá*; fr. *harmale*; it. *armora* (vezi K. Lokotsch, *Etymologisches Wörterbuch der europäischen (germanischen, romanischen und slavischen) Wörter orientalischen Ursprungs*, Heidelberg, 1927, nr. 892).

Legătura dintre variantele menționate (atît cele românești din secolul al XIX-lea, cît și cele din alte limbi) și vrom. *gravani* este evidentă, deși din punct de vedere formal și semantic sînt necesare unele precizări. Cuvîntul *gravani* este preluat din limba turcă, cum arată și finala accentuată -i, care încă nu cunoscuse modificarea în -iu, decît într-un singur exemplu (vezi mai sus, în citatul din *Învățăturile lui Neagoe Basarab*...). Răspîndirea sufixului -iu la adjectivele care denumesc diferite culori are loc începînd din a doua jumătate a secolului al XVII-lea (vezi mai sus, IV.1.5.31, *sardiu*). Etimonul tc. *harvani* a mai cunoscut și alte transformări fonetice: trecerea lui *h* la *g*- și metateza grupului -ar->-ra-: *harvani* > *gavranî* > *gravani*. Aceste schimbări au putut avea loc și pe terenul limbii române, deși nu trebuie exclusă și o filieră străină, încă neidentificată. În ultimul sens, poate fi invocată schimbarea sunetului *h*- la *g*-, care se constată în exemplul gr. *γαλβάνη*, față de lat. *galbanum* 'Galbanharz' (vezi mai sus, IV.1.6.3., *halvan*). Sub aspect semnatic, trecerea de la sensul 'culoare' → 'stofă (de o anumită culoare)' → 'haină, sau orice alt obiect, de culoarea respectivă' constituie o evoluție semantică întîlnită și în alte cazuri. Astfel, termenul grecesc (ῥ) *πορφύρα* a denumit, la început, fie culoarea purpurie, fie melcul de purpură, din care se extrăgea această substanță colorată în roșu-purpuriu; apoi, termenul a ajuns la sensul 'haină de purpură' (vezi H. Frisk, *GEW*, II, p. 581–2). Tot astfel, cuvîntul românesc *mohorit*(ul) a avut inițial sensul 'roșu de culoarea *mohorului* (o plantă)', apoi pe acela, întîlnit în textele de care ne ocupăm, de 'stofă de această culoare'. Pentru germ. *Scharlach*, vezi mai sus IV.1.9.7.; la fel, pentru rus. *červlënyi*; pentru rom. *verde*, vezi mai jos, IV.2.1.88.

Vrom. *gravani* (*u*), din textele secolului al XVII-lea, este același cuvînt cu *hervaneă*, s.f. (cu varianta *șervaneă*), *hervaniu*, s.n., din prima jumătate a secolului al XIX-lea. Etimonul este tc. *harvani*.

1.9.8. *ibrie* 'vas de metal' (<tc. *ibrik*), în ms. 45: „*Și cășile și ibricile cu care va turna cu ele*“ (Ex., 37, 16). În BB: *năstrăpile*; în ms. 4389: „*Păhară de aur*“.

1.9.9. *iuzbaș* (și: *izbaș*) 'mai mare peste o sută (de soldați)' (<tc. *yüzbaşı* < *yüz* 'sută' + *başı* 'șef'), în ms. 4389: „*Și pune preste dînșii căpitani, și izbaș, și ceaș, și vîlaș, și logofet*“ (Ex., 18, 21). Varianta *iuzbaș* este atestată în Ex., 18, 25, în text și pe margine.

1.9.10. *legîn* (și: *lighin*) 'lighean' (<tc. *legen* 'Waschschüssel'), în ms. 45: *legîn* (Ex., 30, 18; cuvîntul este adăugat pe margine, de aceeași mînă, ca sinonim al lui *medlînișă*, din text). În ms. 4389: „*Lighin*“ (Ex., 30, 28; 31, 9; 40, 7, 11, 28). În BB: „*Spălătoare*“.

1.9.11. *năstrapă* 'vas mare de metal (nobil) pentru apă, vin' [<tc. *mașrapă* (<arab. *mašraba*); bg. *maštrapa*, *naštrapa*; srb. *maštrap*, -*trapa*; n-, în loc de m-, ca în *nalbă*, *năframă* etc. (vezi H. Tiktin<sup>2</sup>, *DRG*, s.v.)], în BB: „*Și făcu vasele mēsi... și căușile, și năstrapile*“ (Ex., 37, 16). În ms. 45: „*Ibricile*“; în ms. 4389: „*Păhară de aur în care să torni*“.

1.9.12. singil 'bordură', 'incastrare', 'ramă', 'chenar' (<tc. *sincef*), în BB: „*Și o ferecă pre ea [masa] cu aur curat și-i făcu ei singifuri de aur suciți împrejur*“ (Ex., 37, 11). În ms. 45: *zimfi*; în ms. 4389: *șabac*; în PO: „*Cunună de aur*“.

1.9.13. *șabac* 'bordură', 'chenar', 'ramă' [tc. *mușabak* (<arab. *mūšebek*); vezi A. Scriban, *Dicț.*, s.v.; A. Ciorănescu, *DER*, nr. 7302], în ms. 4389: „*Și făcu împrejur șabac de aur*“ (Ex., 37, 2); „*Și o ferecă cu aur curat și-i făcu [mesei] șabac de aur împrejur*“ (Ex., 37, 11). Sinonimul *cunună* este adăugat pe margine, de aceeași mină, în dreptul versetului Ex., 37, 2. Cf. cuvîntul precedent. Prima atestare din T<sup>1</sup>, 1838, se modifică: 1665–1680.

1.9.14. *tipsie* (<tc. *lepsi*), în ms. 4389: „*Și făcu vasele mēsei: tipsii și cășiile și păhară de aur*“ (Ex., 37, 16; în BB și în ms. 45: „*Blidele*“); „*Și să faci tipsiile și cășiile*“ (Ex., 25, 29; în BB și în ms. 45: „*Blidele*“).

## 2. CUVINTE CU SENS DIFERIT DE CEL ACTUAL

### 2.1.0. Calcuri lingvistice

2.1.1. *a adaoge* 'a continua să', 'fortfahren zu' calchiază gr. *προστίθεναι* (= *προστίθμι*) (vezi ST.L. FAC. p. 92; IV.2.2.1), în BB: „*Și nu veți mai adaoge a rămină*“ (Ex., 9, 29; gr. *προστέθησθε*); „*Socotește-te pre tine încă a mai adaoge să vezi fața mea, că în ce zi te vei ivi mie, vei muri*“ (Ex., 10, 28). Sensul în discuție se mai întâlnește în Ex., 5, 7; 9, 28, 34; 11, 6; 14, 13; 30, 15; 35, 31. La fel este situația în ms. 45.

2.1.2. *aducător*, în sintagma: *aducători-în-lăuntru-de-cărți* 'logofăt', 'secretar', în BB (Ex., 18, 21; și în ms. 45, *ibid.*; aici ... *-în-lăuntru-...*). În ms. 4389: *logo-făt*. Echivalentul grecesc al sintagmei este *γραμματοειταγωγεῖς*, compus din (ὁ) *γραμματῆς*, -έως 'secretaire' [cf. (τὸ) *γράμμα*, -ατος 'écrit, lettre, livre'] + (ὁ) *ἀγωγός*, -οῦ 'conducteur' (<vb. *ἄγω* 'amener, apporter').

2.1.3. *aproapele* (~-tău, ~-său) [calchiază gr. *πλησίος*, -α, -ον 'proche, voisin'; *πλησίον* 'près'; (οἱ) *πλησίον* 'les parents, les amis, le prochain'], în BB, Ex., 2, 13; 12, 4; 20, 17, 17; 21, 18, 35; 22, 7, 8, 9, 10; 32, 26. La fel în ms. 45, dar lipsește în ms. 4389, Ex. (vezi ST.L. FAC., p. 93; IV.2.2.5).

2.1.4. *ardere-de-tot* 'jertfă completă', calc după gr. (ἡ) *ὁλοκαρπώσις*, -εως; (τὸ) *ὁλόκαυστον*, -ου 'holocaust'; este prezent în BB, Ex., într-un număr de 10 ocurențe, și în fiecare din cele două texte manuscrise, în cîte un număr de 9 ocurențe (vezi ST.L. FAC., p. 93; IV.2.2.9).

2.1.5. *aururi*, pluralul (neobișnuit) de la *aur*, calchiază pl. gr. *χρυσία* (sg. τὸ *χρυσίον* 'Gold, Goldschmuck, Goldmünze, Geld'), în ms. 45: „*Și ziș lor: „La cine sîntu aururi, luați-le! Și s-au luat*“ (Ex., 32, 25). Nesiguranța în folosirea acestei forme se deduce și din faptul că în dreptul versetului menționat este adăugat pe margine, de aceeași mină, forma de plural neutru *aure*. În BB și în ms. 4389, se folosește în mod corect forma de singular.

2.1.6. *a 'auzi*, în construcția: *a auzi cu auzire*, în BB: „*De vei auzi cu auzire glasul Domnului*“ (Ex., 15, 26; în ms. 45: „*Să vei auzi cu auzul*“; în ms.

4389: „*De vei asculta cu ascultare*“) este o traducere servilă a gr. *Ἐὰν ἀκοῇ ἀκοῦσθης τῆς φωνῆς κυρίου*.

2.1.7. *auzire*, vezi mai sus *auzi* (IV.2.1.6).

2.1.8. *bine*, în: *bine-mirositor*, traduce gr. *εὖ-*, din *εὖωδης*, -ης, -ες 'qui sent bon', vb. *εὖωδέω*, -ω, *εὖωδίζομαι* 'sentir bon', în ms. 45: „*Și scoarță dulce bine-mirositoare*“ (Ex., 30, 23). Sintagma *a plăcea bine*, din BB („*De nu va plăcea bine întru ochii slăpinului ei*“, Ex., 21, 8; la fel în ms. 45), este calchiată după gr. *εὐαρέσκω*, viit. -ἀρέσσω 'plaire': *Ἐὰρ μὴ εὐαρεσθῇ ἐν ὀφθαλμοῖς τῷ κυρίῳ αὐτῆς*.

2.1.9. *bun*, în *bun-miros*, după gr. *εὖ-*, din *εὖωδης*, -ης, -ες 'qui sent bon', în ms. 45: „*Cătră miros de bun-miros*“ (Ex., 29, 25), după gr. *εἰς ὅσμην εὖωδίας* (gr. ἡ *ὅσμη*, -ῆς 'odorat', 'odeur'). În BB: „*Bună-mirosire*“ (Ex., 29, 18, 25, 41).

2.1.10. *braț* 'pulpă (la animale)', 'sold', calchiază gr. (ὁ) *βραχίον*, -ονος 'bras'; 'Oberarm, Arm', im Gegensatz zu *πῆχυς* '(Unter)arm'; în BB: „*Brațul drept*“ (Ex., 29, 22); în ms. 45: „*Brațul dreptu*“ (*ibid.*); în ultimul caz, este adăugat pe margine, de aceeași mină, cuvîntul *pulpa*, care este în acest context termenul potrivit. În ms. 4389: „*Armul cel drept*“; în PO: „*Speliia dereaptă*“; în B 1975: „*Soldul drept*“; în latinește: „*Armumque dextrum*“; în germană: „*Die rechte Keule*“, Și: „*Brațul despărțirii*“, în BB (Ex., 29, 27; în ms. 45: „*Brațul luării*“, *ibid.*). În ms. 4389: „*Umerile usebirii*“ (*ibid.*).

2.1.11. *cămară*, în sintagma: „*Cămarile așternulu-lui*“, în BB și în ms. 45 (Ex., 8, 3), cu sensul 'dormitoare', calc după gr. *τὰ ταμεῖα τῶν κοιτώνων* (gr. τὸ *ταμεῖον*, -ου 'chambre'; gr. ὁ *κοιτών*, -ῶνος 'chambre à coucher'. În ms. 4389: *cășuță*, vezi mai jos, IV.2.2.9; în B 1975: „*Dormitoarele*“; în latinește: „*Cubiculum lectuli tui*“; în germană: „*Schlafkammer*“.

2.1.12. *cincizeci*, în sintagma: *mai-mari-pestele-cincizeci*, în BB și în ms. 45 (Ex., 18, 21, 25), care este calchiată după gr. *πεντηκοντάρους* (<gr. *πεντήκοντα* '50' + (ὁ) *ἄρχος*, -οῦ 'chef'. În PO: „*Cindzeceari*“; în lat. „*Quinquagēnarius*“ (-ii); în slavonă: *пятидесятичник*; în germană: „*Oberte über fünfzig*“; în ms. 4389: „*Ceaș*“ (vezi mai sus, IV.1.9.2).

2.1.13. *cioplită* 'sculptură', 'statuie', 'chip cioplit', în BB: „*Și cioplitile dumnezilor lor să le ardeți cu foc*“ (Ex., 34, 13). Tot astfel, în ms. 45, numai că în loc de *dumnezilor*, apare *bodzilor*. În ms. 4389: „*ciopliturile*“; în B 1975: „*Dumnezii cei ciopliți*“. Substantivul feminin *cioplitile* redă gr. *τὰ γλύπτα* (τῶν *θεῶν*); cf. gr. *γλύφω*, viit. *γλύψω* 'graver, ciseler, sculpter'; *ausmeiβeln*, 'gravieren'; subst. (ἡ) *γλυφή*, -ῆς 'gravure, ciselure, sculpture'.

2.1.14. *cioplitură* 1. 'statuie' (vezi cuvîntul precedent), 2. 'gravură', în BB: „*Cioplituri de peceti*“ (Ex., 28, 21); „*Cioplitură de pecete*“ (Ex., 39, 5). Tot astfel în ms. 45. În textul grecesc: *γλυφαὶ σφραγίδων* [(ἡ) *γλυφή*, -ῆς 'gravure, ciselure, sculpture' și (ἡ) *σφραγίς* -ίδος, 'seal'].

2.1.15. *elaie*, în sintagma: *clăi-clăi* 'grămezi-grămezi', în BB: „*Și le adunară clăi-clăi*“ (Ex., 8, 14; la fel în ms. 45 și în ms. 4389. Modelul este gr. *θυμωνίας θυμωνίας* [(ἡ) *θυμωνιά*, -ας 'Haufe' și (ὁ) *θημῶν*, -ῶνος 'id.']; în latinește: „*In immensos aggeres*“; în germană: „*Hier einen Haufen und da einen Haufen*“.

2.1.16. *cuvînt* 1. 'hoșen', 'Brustschild des Hohenpriesters', în ms. 45: „*Vei face cuvîntul județelor*“ (Ex., 28, 15); în ms. 4389: „*Să faci cuvîntul judecății*“ (*ibid.*); dar în BB: „*Vei face engolpion judecăților*“ (*ibid.*). În ms. 45: „*Și vei face pre cuvîntu lanțuri împletite, lucru de lanțuș de aur curat*“ (Ex., 28, 22); în ms. 4389: „*Și să faci pre cuvînt lanțuri împletite în chip de belciuge de aur curat*“ (*ibid.*); în BB: „*Preste*



engolpion"; în PO: „Hojen” (ibid.), cu variantele *hोजन*, *hोजin*, *hोजen*. Termenul *cuvînt*, cu sensul 'hoşen', mai este atestat în ms. 45 în următoarele locuri din cartea *Iesirea*: 28, 23, 24, 26; 29, 5, 5; 35, 25; 39, 7, 7, 15, 16, 18, 20, 20; iar în ms. 4389, în: 28, 23, 25, 27; 29, 5, 5; 35, 27. Diortositorii bucureşteni ai BB au înlăturat din cartea *Iesirea* termenul *cuvînt* 'hoşen' şi au pus în locul acestuia termenul impropriu *engolpion* (vezi mai sus, IV.1.5.14.). Sensul 'hoşen' al lui *cuvînt* nu este înregistrat în DA şi nici în alte dicţionare româneşti. Prezenţa acestui sens în ms. 45, de unde a fost preluat şi în ms. 4389, se explică prin calchierea de către Nicolae Mălescu a echivalentului grecesc (τὸ) λόγιον, din contextul: ποιήσεις λόγιον τῆς κρίσεως (Ex., 28, 15), tradus în ms. 45 prin: „Vei face cuvîntul judecelor” (vezi mai sus). Gr. (τὸ) λόγιον este un derivat de la λόγος a. 'compte', b. 'raison'. c. 'pectoral al grand-prêtre'. Există şi formele λόγιος şi λόγιον. Echivalentul latinesc este *ratiōnalis*: „*Rationale quoque iudicii facies*” (Ex., 28, 15); cel german: *Brusttasche* (vezi Meillet-Ernout, *DELL*, p. 57). 2. 'poruncă, lege divină', în BB: „*Şi au scris pre lăspezi cuvintele acestele ale făgăduinţii*” *Cele zăce cuvinte*” (Ex., 34, 28), sens calchiat după gr. δέξα λόγος. În ms. 45, cartea *Iesirea*, sensul acesta apare în: 16, 32; 18, 23; 19, 7, 8; 24, 3, 3, 8; 33, 17; 34, 1, 27, 27; 35, 1, 4. Sensul este prezent şi în ms. 4389. 3. 'proces, pricină, cauză juridică, judecată', în BB: „*Iară cuvîntul cel greu aducea la Moisi, iară tot cuvîntul cel uşor îl judeca ei*” (Ex., 18, 26); tot astfel şi în ms. 45; în ms. 4389: „*Iar cuvîntul cel greu îl vor aduce la tine, iar judecăile cele mici să le judece ei*” (ibid.). Sensul 3., neînregistrat în dicţionarele româneşti, a apărut prin transpunerea în română de către Nicolae Mălescu a gr. (τὸ) ῥῆμα, -ατος 'Ausspruch' (=sentinţă), 'Wort', 'Erzählung'; ca termen gramatical: 'Verbum', vezi H. Frisk, *GEW*, I, p. 470. În textul biblic, el însemna 'proces', 'cauză juridică', 'judecată': τὸ δὲ ῥῆμα ὑπέρογκον ἀνέφερον ἐπὶ Μωϋσῆν, πᾶν δὲ ῥῆμα ἐλαφρόν ἐκρινον αὐτοί.

2.1.17. dare 'prinos', 'ofrandă', 'cadou', în BB: „*Şi va rădica Aaron...toată darea sfinţelor lor*” (Ex., 28, 34); în ms. 45: „*Toată darea sfinţilor lor*”. Termenul *dare*, întâlnit cu acest sens şi în alte scrieri din română veche, reprezintă un calc după gr. (τὸ) δόμα, -ατος 'don, présent' (din familia verbului δίδωμι, viit. δώσω, aor. ἔδωκα, perf. δέδωκα, δέδομαι 'geben'): παντὸς δόματος τῶν ἁγίων αὐτῶν. Cf. mai jos, IV.2.1.48., *luare*.

2.1.18. depregiur-dreaptă 'brăţară', în ms. 45: „*Au adus...şi cercei, şi înlele, şi depregiur-dreptele*” (Ex., 35, 21); în BB: „*Brăţări*”; în ms. 4389: „*Ghirdane*”), calc după gr. (τὸ) περιδέξιον, -ου 'bracelet du bras droit', cuvînt compus din prep. περί 'autour', 'aux environs de' + (ῆ) δεξία, -ας 'main droite'.

2.1.19. despicătură 'bucată dintr-un animal adus jertfă', în BB: „*Vei pune deasupra despicăturilor*” (Ex., 29, 17; la fel în ms. 45), după gr. (τὸ) διχοτόμημα, -ατος 'moitié'. Cf. ST.L. FAC., p. 94; IV.2.2.22.

2.1.20. dimineaţă, în sintagma: *dimineaţa-dimineaţa* 'în fiecare dimineaţă', în BB: „*Şi ei încă priimiă cele ce să aducea de la ceia ce aducea dimineaţa-dimineaţa*” (Ex., 36, 3), după gr. πρωὶ πρωὶ (πρωὶ 'dès le matin'); în latineşte: „*Quotidie mane*” 'în fiecare dimineaţă'; în germană: „*Alle Morgen*”; în B 1975: „*În fiecare dimineaţă*”. Sintagma mai apare în BB, Ex., 16, 21; 30, 7, precum şi în ms. 45 (ibid.). În ms. 4389: „*Den dimineaţă în dimineaţă*” (Ex., 36, 3).

2.1.21. delungat, în expr. *delungat de ani* 'ani mulţi', 'bătrîn', în BB: „*Pentru ca să fi să faci fie bine delungat de ani să te faci pre pămîntul cel bun*” (Ex., 20, 12), după gr. μακροχρόνιος (gr. μακρός, -ά,

-όν 'long'; gr. χρόνιος, -ος (-α), -ον 'vieux', 'qui dure longtemps'.

2.1.22. dumnezei (folosit numai la plural) 'idoli', 'divinităţi păgîne, neiudaice', 'bozi', 'zei', după gr. θεοί, pl. de la (ὁ) θεός, -οῦ 'dieu', cunoaşte în BB un număr de 12 ocurenţe, în ms. 45, 11 ocurenţe, iar în ms. 4389, 20 de ocurenţe.

2.1.23. a se feri 'a refuza', 'a nu vrea să facă ceva', în BB: „*Iară de se va ferind se va feri şi nu va vrea tatul ei să o dea lui pre dînsa fămēie, argintu va plădi el tălîni-său*” (Ex., 22, 17; în ms. 45: „*De să va ferindu să va feri*”), calc după gr. ἔαν δὲ ἀνανεύων ἀνανεύσῃ (vb. ἀνανεύω, viit. ἀνανεύσω 'faire de la tête un signe de refus, 'refuser'). Cf. mai sus, II.6.8.1.

2.1.24. a fierbe, gerunziul *fierbînd* 'cu puroi', 'inflamat', în BB: „*Băşici fierbînd*” (Ex., 9, 9, 10). În ms. 45: „*Besici fierbînd*” (ibid.); în ms. 4389: „*Băşici mari*” (Ex. 9, 9); „*Băşici cu rane care fierbea*” (Ex., 9, 10), după gr. φλυκτῖδες ἀναζέουσαι [(ῆ) φλυκτῖς, -ίδος 'pustule', 'bouton'; vb. ἀναζέω, viit. -ζέσω 'bouillir', 'faire bouillir']. În latineşte: „*Vesicae turgentur*” [(vb. turgēō, -ēre 'a fi umflat', 'turgesc', -ēre 'a se umfla', fig. 'a se umfla', 'a fierbe', 'a clocoti (de minie)']; în germană: „*Böse Blättern*”.

2.1.25. floare, în sintagma: *floare de zmirnă aleasă* 'smirnă de prima calitate', în BB (Ex., 30, 23; la fel în ms. 45 şi în ms. 4389), după gr. ἄνθος μύρνης ἐκλεκτῆς [(τὸ) ἄνθος, -εος, -ους 'fleur'].

2.1.26. foarte, în sintagma: *foarte, foarte* 'foarte mult', în BB (Ex., 1, 7, 12; 9, 24; la fel în ms. 45 şi în ms. 4389), după gr. σφόδρα, σφόδρα (cf. sl. *skao*, *skao*). Vezi ST.L. FAC., p. 73; II.3.2.0.

2.1.27. gard 'perdea', 'cortină', 'zăveasă', în BB: „*Lungul unui gard, de 28 de cofi; şi de lat, de 4 cofi să fie un gard; o măsură va fi la toate gardurile*” (Ex., 26, 2; la fel în ms. 45). Cuvîntul *gard*, cu acest sens neobişnuit, cunoaşte în BB şi în ms. 45, cartea *Iesirea*, cite un număr de 27 de ocurenţe (vezi *Indicele de cuvinte*, s.v.). În ms. 4389: *zăveasă* (vezi mai sus, IV.1.4.62).

Sensul 'perdea', 'cortină' al cuvîntului *gard* se explică prin confuzia făcută de traducătorul ms. 45 (Nicolae Mălescu) între gr. (ῆ) αὐλαία, -ας (şi: αὐλεία) 'Vorhang' (=perdea), 'rideau' şi gr. αὐλίον 'Hürde' (=gard, 'arc de oi'); cf. gr. αὐλή 'äußerer oder innerer Hof', 'Wohnung'; gr. αὐλείος 'zum Hof gehörig' (vezi H. Frisk, *GEW*, I, p. 186). În textul latinesc, termenul echivalent este *corlina*, un derivat de la lat. pop. *curtis* 'curte'. Sub raport semantic, *corlina* a fost influenţat de gr. αὐλή 'Hof', de gr. αὐλαία 'Vorhang'. Lat. *corlina* stă la baza germ. *Gardine* 'perdea' (vezi Kluge-Mitzka, *EWDS* 19, p. 232).

2.1.28. a grăi, vezi mai jos IV.2.1.69, *a povesti*.

2.1.29. împrejur-tăiere 'circumciziune', în ms. 4389 „*Fu singe împrejur-tăieri*” (Ex., 4, 26), calc după sl. *obrezanije* (<ob- 'circum' + vb. vbg. *rězati*, *rězo* 'schneiden'); gr. (ῆ) περιτομή, -ῆς 'circumcision'; lat. *circumcisiō*, -ōnis.

2.1.30. împreunare 'aranjare', 'combinare', în BB: „*Împreunarea tămlîi*” (Ex., 25, 6); „*Tămlia împreunării sfinţului*” (Ex., 31, 10; la fel şi în ms. 45, precum şi în ms. 4389, aci în 31, 11), este un calc după gr. (ῆ) σύνθεσις, -εως 'arrangement, combinaison'.

2.1.31. înainte, în sintagma: (1). *Înainţile-umerilor* 'efod', în BB: „*Vei pune lanfurile împletite...după înainţile-umerilor*” *denainte*” (Ex., 28, 14; la fel în ms. 45), după gr. (ῆ) παρωμία, -ίδος 'sorte de mantelet', alcătuit din prep. πάρα + subst. ἄμας 'umăr', prezent, acesta din urmă, şi în ἐπαμία 'ein über der Schulter geknüpftes Gewand'; ἔξωμός 'Gewand, das die eine Schulter frei ließ' (vezi H. Frisk, *GEW*, II, p. 1148).

Textul grecesc este: *κατὰ τὰς παρωμίδας αὐτῶν ἐκ τῶν ἐμπροσθίων* (vezi mai jos, IV.2.1.95.). În sintagma; (2.) *pline-înainții* 'piine pusă ca jertfă în sanctuar', 'Schaubrot', în BB: „*Și vei pune pre masă pline-înainții pururea înaintea mea*” (Ex., 25, 30; în ms. 45: „*Piine-înainții*”; în ms. 4 389: „*Piine-a-punerii-înainte*”, *ibid.*), care calchiază sintagma grecească *ἄρτους ἐνώπιους*, alcătuită din (δ) *ἄρτος*, -ου 'pain' și *ἐνώπιος*, -ος, -ον 'placé en face'; *ἐνώπιον*, *ἐνώπια* 'en face'. În latinește: „*Panes propositionis*”; în germană: „*Schaubrot*”, 'piine expusă în sanctuar, destinată jertfei (la evrei)'.

2.1.32. *înalt* 'puternic', în sintagma: *braț înalt* 'braț tare, puternic', în BB: „*Voii izbăvi pre voi întru braț înalt*” (Ex., 6, 6); „*Braț nalt*” (Ex., 6, 1); „*Brațul tău cel înalt*” (Ex., 32, 10). În ms. 45: „*Braț înalt*” (Ex., 6, 6); în ms. 4 389: „*Braț nalt*” (Ex., 6, 6), după gr. *ἐν βραχίον ὑψηλῶ* [(δ) *βραχίον*, -ονος 'bras' și *ὑψηλῶς* 'd'une manière élevée'. În latinește: „*Manus robusta*”; în germană: „*Starke Hand*”.

2.1.33. *începător* 'cel care îndeamnă la ceva', 'șef', în sintagme ca: *începător de virtute*; *începător de fugă*; *începător de vin*, după gr. (δ) *ἄρχων*, -οντος 'chef', 'Befehlshaber', din familia verbului *ἄρχω*, viit. *ἄρξω* 1. 'anfangen, beginnen', 2. 'herrschen'; subst. (ῥ) *ἀρχή* 'Anfang, Ursprung', în BB: „*Nu iaste glas începătorilor de virtute, nici glas de începători de fugă, ce glas de începători de vin eu auzu*” (Ex., 32, 17; în ms. 45: „*...începătorilor după virtute...eu audzu*”), calchiat, cuvânt cu cuvânt, din gr. *Οὐκ ἔστι φωνὴ ἐξ ἀρχόντων κατ'ἑχῆν*, οὐδὲ φωνὴ ἐξ ἀρχόντων τροπῆς, ἀλλὰ φωνὴν ἐξ ἀρχόντων οἵου ἐγὼ ἄκούω. În ms. 4 389: „*Nu iaste glas a celor ce încep cu putere, nici glas de oameni biruiți cu biruință, ce eu auz glas de oameni bătăi de vin*” (Ex., 32, 18). În latinește: „*clamor adhortantium ad pugnam...vociferatio compellentium ad fugam...vocem cantantium*” (*ibid.*); în germană: „*Geschrei wie bei einem Sieg...Geschrei wie bei einer Niederlage... Geschrei wie beim Tanz*”.

2.1.34. *începătură* 1. 'pirgă, prima și cea mai bună parte a recoltei, care se aduce ca jertfă la altar'; 'jertfă', dar adus ca jertfă la altar', calchiază gr. (ῥ) *ἀρχή*, -ῆς 'commencement'; (ῥ) *ἀπαρχή*, -ῆς 'id.', apărind în sintagme ca: „*Începătură sâcirii grului*”, în BB și în ms. 45 (Ex., 34, 22). În ms. 45: „*Începătura secerişilor de grîne*” (*ibid.*), după gr. *ἀπαρχὴν θερισμοῦ πυρῶν* [gr. (δ) *θερισμός*, -οῦ 'action de moissonner'; gr. (δ) *πυρός*, -οῦ 'blé']; „*Începăturile ariei și ale teascului tău să nu le lipsești*”, în BB și în ms. 45 (Ex., 22, 29); în ms. 4 389: „*Pirga ta și zeciuiala ariei și a teascului tău să-m aduci*”), după gr. *ἀπαρχὰς ἁλωνος καὶ ληνοῦ σου* οὐ καθυστερήσεις [gr. (ῥ) *ἀπαρχή*, -ῆς 'commencement'; gr. (ῥ) *ἅλων*, -ωνος 'aire'; gr. (δ) *ληνός*, -οῦ 'cuve de pressoir', 'pressoir'; gr. *καθυστερέω*, -ῶ și -ίζω, viit. -ίσω 'être en retard; pasiv 'être privé de']; „*Începăturile dentii ale feciorilor pământului tău vei aduce în-lăuntru*”, în BB (Ex., 23, 19; în ms. 45: „*Începăturile pământului dentii a pământului tău...*); în gr. τὰς ἀπαρχὰς τῶν πρωτογενημάτων τῆς γῆς σου [(ῥ) *πρωτογένεια*, -ας 'premier né'; *πρωτογενής*, -ῆς, -ές, *πρωτόγονος*, *πρωτόγεννης*, -ος, -ον 'id.']. În versiunea latinească: „*Primicias frugum terrae tuae deferēs*”; în germană: „*Das Beste von den Erstlingen deines Feldes*”; B 1975: „*Pirga din roadele țarinii tale*”. Diortositorii bucareșteni ai BB au modificat textul din ms. 45, introducând cuvântul *feciorilor*; pasajul a devenit, astfel, de neînțeles. Sensul 'pirgă', 'ofrandă adusă divinității' al cuvântului *începătură* cunoaște în ms. 45 un număr de aproximativ 10 ocurențe. În afară de contextele menționate, în BB sensul în discuție se mai întâlnește în Ex., 25, 2, 3; 35, 5. El apare și în ms. 4 389 (Ex., 25,

2 (aici, pe margine, este adăugat, de aceeași mină, sinonimul *pirgă*); 34, 22.

2. 'generație', în BB: „*Acēste-a începăturile seminției Leviților după nașterile lor*” (Ex., 6, 25), sens calchiat după gr. *ἀρχαὶ πατριᾶς*, din textul: *αὐται αἱ ἀρχαὶ πατριᾶς Λευιτῶν καὶ γενέσεις αὐτῶν* [(ῥ) *ἀρχή*, -ῆς 'Anfang, Ursprung'; gr. (ῥ) *πατριά*, -ᾶς 'väterliche Abstammung', 'Geschlecht', 'Familie'].

2.1.35. *încet*, 1. în sintagma: *încet la limbă* 'gingav', în ms. 45: „*Grozav la glas și încet la limbă sint cu*” (Ex., 4, 10; pe margine, de aceeași mină, este adăugat cuvântul *gingav*; în BB: „*Zăbavnit la limbă*”; în ms. 4 389: *gingav*), redă gr. *ἰχνόφωνος καὶ βραδύλογος* *ἐγὼ εἰμι* [βραδύς, -εῖα, -ύ 'lent, lourd, paresseux'; 'langsam, träge'; (ῥ) *γλῶσσα*, -ης 'langue']. 2. în sintagma: *încet-încet* 'încetul cu încetul', 'treptat', calchiată după gr. *μικρὸν, μικρὸν*, în BB: „*Pren încet-încet voi scode pre dinșii de la line*” (Ex., 23, 30); în grecește: *κατὰ μικρὸν μικρὸν ἐμβαλῶ αὐτοῦς ἀπὸ σοῦ*; vezi mai jos, IV.2.1.74., *puțin*.

2.1.36. *înceoace*, în sintagma: *înceoace și înceoace* 'înceoace și incolore', 'peste tot locul', după gr. *ὤδε καὶ ὤδε*, în ms. 45: „*Și călîind înceoace și înceoace, nu vâdzu pre nime*” (Ex. 2, 12; în BB: „*Înceoace și incolo*”; în ms. 4 389: „*Înceoace și incolore*”).

2.1.37. *a înconjura*, în sintagma: *a înconjura calea* 'a duce pe ocolite, a ocoli', în BB: „*Și înconjură Dumnezău norodul calea cea de la pustie la Marea Roșie*” (Ex., 13, 18; în ms. 45: „*Încungiură... calea...*”; în ms. 4 389: „*Duse Domnul oamenii înconjură în pustie*”), după gr. *καὶ ἐκύκλωσεν ὁ θεὸς τὸν λαὸν ὁδὸν τὴν εἰς τὴν ἔρημον εἰς τὴν Ἐρυθράν θάλασσαν* [vb. *κυκλέω* 'entourer'; *κυκλέω*, -ῶ 'faire tourner', 'se mouvoir en rond'; (δ) *ὁδός*, -οῦ 'route, chemin, voyage']. În latinește: „*Sed circumduxit per viam deserti*”; în germană: „*Einen Umweg machen*”.

2.1.38. *a înjuga* 'a pleca', vezi mai sus, II.6.9.1. d).

2.1.39. *întăritură*, în sintagma: *întăritura cerului* 'bolta cerească', în BB: „*Ca chipul întăriturii cerului la curățenie*” (Ex., 24, 10; la fel în ms. 45), după gr. *ὥσπερ εἶδος στερεώματος τοῦ οὐρανοῦ τῇ καθαρότητι* [(τδ) *στερεώματα*, -ατος 'firmament'; *στερεός*, -ά, -όν 'solide, compacte, dur'; vb. *στερεόω*, -ῶ 'consolider' 'rendre solide, affermir' (cf. MLD, BIBLIA 1688, I, p. 328, sub [6])].

2.1.40. *întinsoare* 'stinghie, traversă', în BB: „*Cortul și măruntaile, și acoperemîntul, și întinsoarele, și stîlpîi*” (Ex., 35, 10; la fel în ms. 45 și în ms. 4 389), calchiază gr. τὰ διατόνια, sg. (τδ) *διατόνιον*, -ου 'traverse' [care aparține familiei verbului *τείνω* (*διατείνω*) 'spannen, straff anziehen, ausspannen, ausdehnen, in die Länge ziehen', intr. 'sich dehnen, sich erstrecken' (H. Frisk, GEW, II, p. 863, sub *τείνω*)].

2.1.41. *înțelept*, în sintagma: *înțelept la cuget* 'iscusit', în BB: „*Și tu grășle tuturor înțeleptilor la cuget*” (Ex., 28, 3), calchiat după gr. *πᾶσι τοῖς σοφοῖς τῇ διανοῦα* [gr. *σοφός*, -ή, -ον 'sage, habile, savant'; (ῥ) *διανοία*, -ας 'intelligence']. În latinește: „*Cunctis sapientibus corde*”; în germană: „*Die sich darauf verstehen*”. Sintagma revine și în Ex., 35, 9, 24; 36, 7, atît în BB, cît și în ms. 45. În ms. 4 389: „*Minte înțeleptă*” (Ex., 35, 10).

2.1.42. *a învia* (despre o moașă) 'a aduce pe lume un copil', în ms. 45: „[Moasele] *învia cēle de parte bărbătească*” (Ex., 1, 17; cuvîntul *învia* este scris pe margine, de aceeași mină, în locul lui *creștea*, din text), calc după gr. *ἐζωογόνην τὰ ἄρσενα* (gr. *ζωογονέω*, -ῶ 'produire un être vivant'). În BB: „*Și da viață*”.

2.1.43. *judecată*, în sintagma ca: *engolpion judecărilor* 'o haină preoțească la evrei, hoșen'; *cuvîntul judecății* 'id.', sau numai *judecățile* 'id.', în BB: „*Și vei face engolpion judecărilor, lucru împistrit, dupre*

toameala cei-preste-umăr" (Ex., 28, 15; în ms. 45: „Cuvintul judecelor”, 'id.'; în ms. 4 389: „Cuvintul judecății”, 'id.'). Calc după gr. (ῥ) κρίσις, -εος 'juegment, décision': ποιήσεις λόγιον τῶν κρίσεων. În latinește: „Rationali judicii facies”. Alte exemple din BB: „Numele fiilor lui Israil pre engolpion judecății pre piept” (Ex., 28, 23), după ἐπὶ τοῦ λογίου τῆς κρίσεως; în BB, vezi și 28, 24, 25. În ms. 4 389: „Și să poarte Aăron judecățile feciorilor lui Israil” (Ex., 29, 29). În latinește: „Portabitque Aaron nomina filiorum Israil in rationali judicii super pectus suum”; în PO: „Hozenul giudecăției”. Sintagma *cuvintul judecății* judecății 'hoșen' mai apare în ms. 4 389, Ex., în: 28, 23, 24, 27. Vezi mai sus, IV.1.5.14., engolpion; IV.2.1.16., *cuvint*; vezi *cuvintul următor*.

2.1.44. *județ* (și: *giudeț*), în sintagma: *cuvintul județului* 'hoșen, o haină preoțască la evrei', în ms. 45: „Vei pune pre cuvintul giudețului lanțurile celea ce-s lanțuțe” (Ex., 28, 24), calc după gr. ἐπὶ τὰ λῶγιον τῆς κρίσεως; vezi *cuvintul precedent*; vezi și Ex., 28, 15, 23, 26. Cf. IV.1.1.15., *județ*.

2.1.45. *jug*, în: *cel-de-supt-jug* 'asin', în BB: „Cel dențăi născut al celui-de-supt-jug vei mintui cu oaie” (Ex., 34, 20), la fel în ms. 45; în ms. 4 389: „Cel născut-dențăi al măgăriței”, calc după gr. ὄποζύγιος, -α, -ον 'mis sous le joug'; 'bête de somme'; (δ) ζυγός, -οῦ 'joug'. În latinește: „Primogenitum asini redimes ove”; în germană: „Den Erstling des Esels”; în PO: „Nașterea asinului denținu pre o oaie schimbă”; în B 1975: „Întiul născut al asinei”.

2.1.46. *lănțuit* 'făcut din verigi, din ochiuri de lanț', în BB: „Lanțurile cele lăntuite” (Ex., 28, 24; în ms. 45: „Lanțurile celea ce-s lanțuțe”; în ms. 4 389: „Lanțul cel împlelit”), calc după gr. ἐλυσιδωτός, -ή, -όν 'fait de mailles ou de chainons'; (ῥ) ἄλυσίς, -εως 'chaine'.

2.1.47. *limbă* 'popor, neam', calc după gr. ἔθνος; vsl. jazyk, apare în BB, cartea *Iesirea*, într-un număr de 16 ocurențe și în aproximativ tot atâtea, în ms. 45, precum și în ms. 4 389. Vezi ST.L. FAC., p. 95; IV.2.2.42.

2.1.48. *luare* 'jertfă, dar, ofrandă adusă divinității', în BB: „Tot celu ce au luat luare argint și aramă au adus luorile Domnului” (Ex., 35, 23; în ms. 45: „Tot cine au luat luare... luările”), calc după gr. πας ὁ ἀφ' ὧν ἐφαίρεμα [vb. ἀφαίρεω, -ῶ 'enlever'; (τδ) ἀφαίρεμα, -ατος 'tout ce qu'on enleve', 'délivrance']. Cuvintul mai apare în BB, cartea *Iesirea*, și în: 29, 28; 35, 22; 36, 2; 38, 30. În ms. 45, el cunoaște 7 ocurențe.

2.1.49. *mare* 'vest, apus', în sintagme ca: *spre mare, despre mare, călă mare*, calcări după gr. κατὰ θάλασσαν 'id.', în BB: „Despre mare” (Ex., 26, 22; 38, 12); „Călă mare” (Ex., 26, 12, 27; 36, 23, 29); în ms. 45, la fel; în ms. 4 389: „Spre mare” 'apus' (Ex., 26, 22); „Despre mare” ('id.') (Ex., 26, 28; 27, 12). Vezi ST.L. FAC., p. 99; IV.2.3.89.

2.1.50. *meșter*, în expr. *a fi mai-mare-preste-meșteri* 'a fi antreprenor', 'a conduce o lucrare', calchiată după gr. ἀρχιτεκτονέω, ἀρχιτεκτονέω, -ῶ 'être architect'; 'planen, konstruieren', 'Baumeister sein'; din ἀρχι- + (δ) τέκτων, -ονος 'Zimmermann, Handwerker, Künstler, Urheber', în BB: „Să fie mai-mare-preste-meșteri, după toate lucrurile mai-marelui-preste-meșteri” (Ex., 35, 30; în ms. 45, Ex., 35, 29, la fel), după gr. ἀρχιτεκτονεῖν κατὰ πάντα τὰ ἔργα τῆς ἀρχιτεκτονίας.

2.1.51. *mie*, în (1.) *mai-mare-preste-mie* 'comandant, șef peste o mie de oameni', calc după gr. χιλιάρχος -ου [ < χίλιοι, -αι, -α '1 000' + (δ) ἀρχός, -οῦ 'șef'], care a stat ca model și pentru vsl. тысячник, bg. тисъщи, тисъщи '1 000'; pentru germ. „Oberste über tausend”. În BB: „Și vei pune preste dinșii mai-mari-preste-mie” (Ex., 18, 21; la fel în ms. 45; în ms. 4 389: *căpitani*; în PO: „Miiari”). (2.) În expr. *întru mii* 'pină

la al miiile (neam)', 'la mii (de neamuri)', calc după gr. εἰς χιλιάδας [(ῥ) χιλιάς, -άδος 'millier'], în BB: „Și făcînd milă întru mii celor ce mă iubesc pre mină” (Ex., 20, 6; la fel în ms. 45; în ms. 4 389: „Ce fac milă în mii”), după gr. καὶ ποῶν ἑλεος εἰς χιλιάδας τοῖς ἀγαπῶσί με. Expresia mai apare în BB și în ms. 45, cartea *Iesirea*, în 34, 7: „Făcînd milă la mii”, precum și în ms. 4 389: „Face milostenie în mii”. În latinește: „In millia”; în germ.: „An vielen Tausenden”.

2.1.52. *a mintui* 'a răscumpăra', 'a plăti', în BB: „Cel dențăi născut al celui-de-supt-jug vei mintui cu oaie” (Ex., 34, 20; la fel în ms. 45; în ms. 4 389: „Cel născut dențăi al măgăriței să schimbi cu al oii”), după gr.: ... λυτρώσῃ προβάτων [vb. λυτρώω, -ῶ 'racheter'; 'gegen Lösegeld freigeben', de la vb. λύω 'lösen, bezahlen' (H. Frisk, GEW, II, p. 149); (τδ) προβάτων, -ου 'mouton']. Sensul 'a răscumpăra' al verbului *a mintui* nu-i consemnat în DLR și nici în alt dicționar românesc.

2.1.53. *a mușca*, în expr. *a mușca cu limba* (despre un cîine) 'a mirii', în ms. 45: „Nu va mușca cîine cu limba lui dentru om pân-în dobitoc” (Ex., 11, 7); în gr. οὐ γρύξει κύνων τῇ γλώσσῃ (vb. γρύζω, viit, -ξω și γρύζομαι 'grogner'). În latinește: „Non muliet canis” (vb. mūtīō, mūtīō, -īre 'a mirii, a bombăni'); în germană: „Soll nicht ein Hund mucken” (vb. mucken 1. 'a mușca' (puțin și fără zgomot); 2. 'a mirii, a bombăni'). În BB: „Nu va chelălă cîine cu limba lui”; în PO: „Nice un cîine nu va crîni”; în ms. 4 389: „Nici cîine nu va mușca cu limba”. Cuvintul *limbă* din textele românești menționate provine și din versiunea slavonă: не ек скомаляхъ ни псѣхъ языкомъ (vsl. skomati 'stöhnen' ('a geme, a ofta, a suspina din greu); vrus. pes 'cîine'; vrus. jazyk 'limbă'). Folosirea verbului *a mușca* în ms. 45 se pare că este o eroare.

2.1.54. *naștere*, în forma de plural *nașterile* 'spîță a neamului, arbore genealogic', 'totalitatea urmașilor', calchiat după gr. αἱ γενέσεις (vezi ST.L. FAC., p. 100; IV.2.3.102.), în BB: „Acēstea-s nașterile lui Coré” (Ex., 6, 24; la fel în ms. 45 și în ms. 4 389), după gr. αὐται αἱ γενέσεις Κορέ [(ῥ) γένεσις, -εως 'naissance', 'création']. Termenul mai apare în BB și în ms. 45, cartea *Iesirea*, în: 6, 24; 28, 10, 21.

2.1.55. *născut*, în sintagme ca: *(cel) întii(u) născut*; *născut dențăi*; *născut întii*, calchiate după gr. πρωτότοκος -ος, -ον 'premier-né'; în BB, Ex., într-un număr de 23 de ocurențe; în ms. 45, în 21 de ocurențe; în ms. 4 389, în 22 de ocurențe.

2.1.56. *neîncețare*, în sintagma: *jertfă-neîncețării* 'jertfă continuă, perpetuă, zilnică', în BB: „Jirtva neîncețării” (Ex., 29, 42; în ms. 45: „Jirtva a neîncețării”; în ms. 4 389: „Järtva neîncețării”), după gr. θυσίαν ἐνδεδεχισμοῦ [(ῥ) θυσία, -ας 'sacrifice'; (δ) ἐνδεδεχισμός, -οῦ 'continuité'; adv. ἐνδεδεχώς 'd'une manière continue']. În latinește: „Oblatione perpetua”; în germană: „Das tägliche Brandopfer”.

2.1.57. *neîncețat*, -ă, în sintagme ca: *roditură nențelată*; *jertfă neîncețată* etc., 'ofrandă, jertfă permanentă, perpetuă, continuă', în BB: „Roditură nențelată” (Ex. 29, 38; în ms. 45: „Jirtve neîncețate”), după gr. κάρπωμα ἐνδεδεχισμοῦ [(τδ) κάρπωμα, -ατος 'fruit', 'produit'; 'offrande'; pentru al doilea cuvînt, vezi paragraful precedent]. În BB: „Tămiiere neîncețată” (Ex., 30, 8), după gr. θυμίαμα ἐνδεδεχισμοῦ. Autorul traducerii din ms. 4 389 este mai discursiv: „În toate zilele toldeauna să faci jărlvă” (Ex., 29, 28); „Să cădească...toldeauna cu tămiiere în toată vrēmea” (Ex., 30, 8).

2.1.58. *om*, în sintagma: „om eghiptean” 'egiptean', în BB (Ex. 2, 19; la fel în ms. 45); „Om eghipteanin”. În ms. 4 389 (Ex., 2, 11), după gr. ἑβραῖος Ἀγύπτιος.



2.1.59. a osebi, în expr. a osebi osebite 'a separa', a delimita', în BB: „Vei osebi pre dinșii osebite naintea Domnului” (Ex., 29, 24), după gr. καὶ ἀφοριεῖς αὐτοὺς ἀφορίσμα ἐναντι κυρίου [vb. ἀφορίζω 'définir, limiter'; (τό) ἀφορίσμα, -ατος 'chose définie'; (ὁ) ἀφορισμός, -οῦ 'séparation', 'définition']. În versiunea latinească: „El sanctificabis eos elevans coram Domini”; în cea germană: „Und schwinde es als Schwingopfer vor dem Herrn”.

2.1.60. a părea, în sintagma: a i se părea cuiva cu cugetul 'a socoti, a considera că', în BB: „Tot cui ce i se-au părut cu cugetul au adus peceți, și cercei, și inele” (Ex., 35, 21), după gr. πᾶς ὃ ἔδοξε τῇ διανοίᾳ [(ῃ) διανοία, -ας 'intelligence'; vb. δοκέω, aor. act. (med.) ἔδοξα 'a părea', 'a socoti']. Construcția se întâlnește și în Ex., 35, 24, precum și în ms. 45 (ibid.).

2.1.61. picior, în sintagma: haina-cea-pînă-la-picioare 'hoșen, haină la proșii evrei', în BB: „Și pietri la săpat la cel-preste-umăr și la haina-cea-pînă-la-picioare” (Ex., 25, 7; la fel în ms. 45 și în ms. 4389; în PO: „Falon”), cale după gr. τὸν ποδῆρην (gr. ποδῆρης, -ης, -ες 'qui descend jusqu'aux pieds'). Sintagma mai apare în BB, cartea Iesirea, și în 28, 4: „Haina-pînă-la-picioare”; 29, 5: „Haina-cea-pînă-jos”; 35, 8: „La cea-pînă-la-picioare-haină”. În ms. 45: „Haina-cea-pînă-în-pămîntu” (Ex., 25, 7). Denumirea apare și în ms. 4389 (Ex., 35, 9); în acest text și: „Odăjdie lungă” (Ex., 28, 4), cu adaosul marginal, făcut de aceeași mină: „Pînă la picioare”. Aceste sintagme au ca echivalent în versiunea latinească termenul *rationale*, care este, la rîndul său, un cale după gr. λόγιον 'id.'. Vezi mai sus, IV.2.1.16, cuvînt; IV.2.1.43, judecată; IV.2.1.44., județ; și: IV.2.1.95., umăr.

2.1.62. piept, în sintagma: cel-prejur-pieptu 'o haină preoțească la evrei' (în latinește: *rationale*, în germană: *Brusttasche*), cale după gr. τὸ περιστήθιον (adj. περιστήθιος, -ος, -ον 'situé autour de la poitrine'), în BB, Ex., 28, 4. În ms. 45: „Cel-pregiur-pieptu” (ibid.); tot în acest text și: „Preste-pieptu” (Ex., 28, 23; cu-vintele acestea sînt adăugate pe margine, de aceeași mină, ca explicație pentru: „Cuvîntul județului”, din text). În ms. 4389: „Pre cuvîntul judecății pre piept” (Ex., 28, 23); „Odăjdie-preste-piept” (Ex., 28, 4).

2.1.63. pipăit, în sintagma: întunerec pipăit 'intunerec dens, încît ar putea fi pipăit', în BB: „Întinde mîna ta la ceru și să să facă...întunerec pipăit” (Ex., 10, 21; la fel în ms. 45 și în ms. 4389), după gr. ψηλαφῆτὸν σκότος [vb. ψηλαφάω, -ῶ 'toucher, palper, tâter'; (ὁ) σκότος, -ου 'obscurité']. În latinește: „Tenebrae...tam densae, ut palpari queant”; în germană: „Solche Finsternis...daß man sie greifen kann”.

2.1.64. piine, în sintagma: pînile-punerii '(înainte) 'piine expusă în sanctuar, destinată jertfei', în BB: „Și masa, și toate vasele ei, și pînile-punerii” (Ex., 39, 35; la fel în ms. 45); „Și au pus preste ea pînile-punerii-înainte” (Ex., 40, 21; la fel în ms. 45), după gr. τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως [(ὁ) ἄρτος, -ου 'pain'; (ῃ) πρόθεσις, -εως 'préposition']. În latinește: „Ordinalis coram propositionis panibus”; în germană: „Und legte die Schaubrote auf vor dem Herrn”.

2.1.65. pîntece, în expr. a lua în pîntece 'a zămisli, a rămîne gravidă', în BB: „Și o fiu pre ea, și în pîntece luo și născu făt” (Ex., 2, 2; în ms. 45: „...luă...”), după gr. καὶ ἐν γαστρὶ ἔλαβε [vb. λαμβάνω, aor. act. (med.) ἔλαβον 'prendre'; (ῃ) γαστήρ, -έρος, -ρος 'ventre'].

2.1.66. plăcut, în forma de pl. plăcutele 'cele plăcute', în BB: „Și plăcutele înaintea lui vei face” (Ex., 15, 26; la fel în ms. 45; în ms. 4389: „Cîte ce plac”), după gr. τὰ ἀρεστά, (adj. ἀρεστός, -ῆ-όν 'agable').

2.1.67. a plînge, în expr. a plînge cu plînsuri, 'a se jeli', 'a se boi', în BB: „Și auzind norodul cuvîntul acest rău, plînsură cu plînsuri” (Ex., 33, 4; la fel și în

ms. 45 și în ms. 4389), după gr. κατεπένθησαν ἐν πένθει (vb. πενθεῖω, πενθεῖσαι 'déplorer'; 'klagen, trauern'; πενθικός 'zur Trauer gehörig', vezi H. Frisk; GEIV, 11, p. 478–9).

2.1.68. plînire 'incastare', 'montare (despre pietrele prețioase)', în sintagma: pietrele-plînirii 'pietre prețioase încastate, montate', în BB: „Au adus...pietrele plînirii la cea-de-preste-umăr” [Ex., 35, 25; în ms. 45: „Pietrele plînirii”; în ms. 4389: „Și pietri de umplerea hainei-cei-de-pre-dăsupra” (Ex., 35, 27)], după gr. τοὺς λίθους τοὺς τῆς πληρώσεως εἰς τὴν ἐπωμίδα [(ὁ) λίθος, -ου 'pierre'; (ῃ) πλήρωσις, -εως 'action de remplir'; vb. πληρόω, -ῶ 'remplir', 'compléter']. În versiunea latinească: „El gemmas ad superhumerales” (Ex., 35, 27; *gemma*, -ae 'piatră prețioasă transparentă și strălucitoare, nestemată’); în cea germană: „Eingefasste Steine für den Priesterschurz” (ibid.).

2.1.69. a povesti, în expr. a povesti în urechi 'a spune, a transmite, a comunica', în BB: „Pentru ca să povestiți în urechile fiilor voștri” (Ex., 10, 2; tot așa în ms. 45 și în ms. 4389), după gr. ὥπως διηγήσῃθε εἰς τὰ ὦτα τῶν τέκνων ὑμῶν [vb. διηγέομαι, -οῦμαι 'raconter'; (τὸ) ὦς, ὦς 'Ohr', gen. ὠτός, nom.-ac. pl. ὦτα; (τὸ) τέκνον, -ου 'enfant']. Sint folosite și construcțiile: „A zice în urechile oamenilor”, în ms. 4389 (Ex., 11, 2); „A grăi în urechile oamenilor, în BB și în ms. 45 (ibid.), după gr. ἀλάλῃσον... εἰς τὰ ὦτα τοῦ λαοῦ [ἀλάλῃω, -ῶ, viit. ἀλάλῃω 'bavarder'; (ὁ) λαός, -οῦ 'peuple', 'foule']; „A citi în urechile norodului”, în BB: și în ms. 45 (Ex., 24, 7; în ms. 4389: „Citi în urechile oamenilor”), după gr. ἀνέγνω εἰς τὰ ὦτα τοῦ λαοῦ.

2.1.70. a preoți 'a servi (divinității) ca preot', 'exercer le sacerdoce', în BB: „Veșmintul...cu care să-m preoțescă mie” (Ex., 28, 3; și în 28, 1, 4, 37; 29, 44; 31, 9; la fel și în ms. 45 și în ms. 4389 (Ex., 28, 3, 4)), după gr. εἰς τὸ ἱερατεῦεν μοι (Ex., 28, 4) (vb. ἱερατεῖω 'exercer le sacerdoce'. În latinește: „Ut faciant vestes...in quibus sanctificatus ministrer mihi”; în germană: „Das sie Aaron Kleider machen zu seiner Weihe, daß er mein Priester sei”.

2.1.71. priceput, în sintagma: priceput la inimă 'artist iscusit', în BB: „La tot priceputul la inimă am dal pricepere” (Ex., 31, 6; la fel în ms. 45; în ms. 4389: „I-am dal inimă chibzuitoare și chibzuială”), după gr. καὶ παντὶ συνετῶ καρδίᾳ δέδωκα σύνεσιν [(ῃ) σύνεσις, -εως 'intelligence', 'pénétration', 'conscience'; vb. συνετέω, -ῶ 'comprendre'; (ῃ) καρδία, -ας 'coeur'].

2.1.72. a priimi, în expr. a priimi în inimă 'a avea inimă bună, a fi favorabil', în BB: „Tot cela ce priimite în inimă vor aduce începăturile Domnului: aur, arginți, aramă” (Ex., 35, 5; la fel în ms. 45; în ms. 4389: „Fieștecare după plăcerea inimii sale să dea parte Domnului”), după gr. πᾶς ὁ καταδεχόμενος ἐν τῇ καρδίᾳ [vb. καταδέχομαι 'recevoir', 'accueillir'; (ῃ) καρδία, -ας 'coeur']. În latinește: „Prono animo”; în germană: „Freiwillig”.

2.1.73. punere 1., în sintagma: punere-tainie 'ofrandă, jertfă'; 'Schaubrot', în BB: „Și vei pune tainie punerea ei” [Ex., 40, 4; la fel în ms. 45; în ms. 4389: „Să pui punerea înaintea ei” (Ex., 40, 3)], după gr. καὶ προθήσεις τὴν πρόθεσιν αὐτῆς [(ῃ) πρόθεσις, -εως 'proposition', 'préposition', de la vb. τίθημι, viit. θήσω; vb. προθήσω '(hin)setzen', '(nieder)legen', '(fest-, her-)stellen', 'gründen', 'einrichten', 'schaffen' (H. Frisk, GEIV, II, p. 897); vb. προθύω, viit. -θύσω 'sacrifier d'avance ou au paravant']. În BB: „Piine a punerii-înainte Ex., 25, 30), vezi mai sus, IV.2.1.64., piine.

2. în sintagma: punere-de-asupra 'acoperimînt', în ms. 45: „Și făce capacul punere-de-asupra de aur curat” (Ex., 37, 6; în BB: *acoperimînt*; în ms. 4389: „Acoperimîntul lui, adecă capacul”), după gr. καὶ ἐποίησε τὸ

ἱλαστήριον ἐπίθεμα χρυσοῦ καταροῦ [vb. θεμῶ, -ῶ 'mettre en disposition de'; (ῆ) θέμα, -ατος 'dépot'; (τδ) ἱλαστήριον, -ου 'table propitiatoire (chez les Hébreux)'].

2.1.74. pușin, în: pușin-pușin 'incetul cu incetul', pușin cite pușin', în ms. 45: „Pre pușin-pușin voi scoale pre ei de la tine” (Ex., 23, 30; pe margine, de aceeași mină: cālinel; în BB: „Pren incet-incet”; în ms. 4389: „Pre-ncet ii voiu impușina”), după gr. μικρὸν μικρὸν.

2.1.75. rămășiță 'jitniță, hambar', în ms. 45: „Impleți gomor de mană la rămășițe intru semințiile voastre” (Ex., 16, 32; în BB: „Jitnițe”; în ms. 4389: „Rămășița”), după gr. εἰς ἀποθήκην εἰς τὰς γενεάς ὑμῶν [(ῆ) ἀποθήκη, -ης 'grenier'; 'lieu où l'on tient certaines choses en réserve'; vb. τίθημι '(hin)setzen', '(nieder)legen', 'einrichten'].

2.1.76. roditură 'ofrandă, jertfă', în BB: „Vei face... roditură Domnului” (Ex., 29, 41; în ms. 45: jirtvă în ms. 4389: jārtei), după gr. ποιῆσεις... καρπώμα κυρίῳ [(τδ) καρπώμα-ατος 1. 'fruit, produit', 2. 'offrande; vb. καρπῶ, -ῶ 1. 'donner des fruits', 2. 'faire des offrandes'].

2.1.77. roșu 'stofă de culoare roșie-stacojie', în BB: „Roșu impletit” (Ex., 26, 1; la fel în ms. 4389; în ms. 45: „Roșiu impletit”), după gr. κοκκίνου κεκλωσμένου [adj. κόκκινος, -η-ον 'd'écarter'; 'scharlachrot'; vb. κοκκινίζω 'scharlachrot sein'; (δ) κόκκος, -ου 1. Kern von Früchten, bes. der Granate', 2. 'die Scharlachbeere, der Scharlach, die Kermeseiche'; vb. κλώθω, perf. pasiv κέλωσμαι 'filer', 'spinnen']. În latinește: „Coccoque bis linclo” (lat. coccum, -i 'stofă de culoare stacojie'); în germană: „Scharlach” (o stofă de culoare roșu-aprins). Cuvântul roșu, cu sensul menționat, se întâlnește în aproximativ 25 de ocurențe în BB, Ieșirea; cam tot atâtea atestări în ms. 45 și în ms. 4389. Cf. mai sus, IV.1.9.7., gravani.

2.1.78. rumen 'stofă de purpură', în ms. 45: „Și verde, și rumen, roșiu linoit și vișin impletit” (Ex., 25, 4), după gr. πορφύρα [(ῆ) πορφύρα 'Purpurfarbe', 'Purporkleid', 'Purpurschnecke']. În BB: mohorit; în ms. 4389: rumen.

2.1.79. sădire 'dumbravă sfântă dedicată unui zeu', în ms. 4389: „Sădirile lor să le tăiați” (Ex., 34, 13; în BB: desigurile; în ms. 45: desigurile), după sl. садъ нѣхъ садовъ; vrus. sadъ 'Hain'. Vezi mai jos IV.2.2.19., desis.

2.1.80. săvîrșenie 'consacrare', 'sfînire'; 'jertfă', în BB: „Pentru că iaste săvîrșenie aceasta” (Ex., 29, 22; tot așa în ms. 45), după gr. ἔστι γὰρ τελείωσις αὐτῇ [(ῆ) τελείωσις, -εως 'achèvement']. În latinește: „Eoquod sit aries consecrationis”; în germană: „Denn es ist der Widder der Einsetzung”.

2.1.81. a săvîrși 'a consacra', 'a sfîniți', în BB: „Și vei săvîrși mîinile lui Aaron și mîinile fiilor lui” (Ex., 29, 9; și în 29, 35; la fel în ms. 45 și în ms. 4389), după gr. καὶ τελειώσεις τὰς χεῖρας Ἀαρὼν καὶ τὰς χεῖρας τῶν υἱῶν αὐτοῦ [vb. τελέω, -ῶ, aor. τελέσ(σ)αι, pasiv τετέσθηναι, viit. τελέσ(σ)ω 1. 'beenden', 'vollenden', 2. 'weihen' (=a consacra, a sfîniți); (τδ) τελείωμα, -ατος 'accomplissement']. Verbul a săvîrși 'a consacra', 'a sfîniți' cunoaște în ms. 4389, cartea Ieșirea, un număr de 6 ocurențe.

2.1.82. săvîrșire 'consacrare', 'sfînire', în BB: „Și vei lua pieptul den berbecule săvîrșirii” (Ex., 29, 26; termenul mai apare și în: 29, 27, 30, 34; la fel în ms. 45 și în ms. 4389; aici: „Cîrlanul săvîrșirii”), după gr. ἀπὸ τοῦ κριοῦ τῆς τελειώσεως [(ῆ) τελείωσις, -εως 'achèvement']. În latinește: „Arietem autem consecrationis”; în germană: „Den Widder der Einsetzung”.

2.1.83. a scoate, în expr. cu scoaterea va scoale, în BB: „Cu scoaterea va scoale pre voi” (Ex., 11, 1; la

fel în ms. 45), după gr. ἐκβολῇ ἐκπαλεῖ (vb. ἐκβάλλω 'rejeter', 'faire pousser').

2.1.84. a socoti, în expr. cu socolință va socoli, în BB: „Cu socolință va socoli Domnul pre voi” (Ex., 13, 19; la fel în ms. 45), după gr. ἐπισκοπέται κύριος ὑμᾶς [vb. ἐπισκοπέω, -ῶ 'méditer sur'].

2.1.85. a stinge, în expr. cu stingere voi stinge, în BB: „Cu stingere voiu stinge pomenirea lui Amalic” (Ex., 17, 14), după gr. ἀλοιφή ἐξ ἀλείψω. În ms. 45: „Cu stergere voi sterge” (ibid.) (vb. ἐξ ἀλείψω 'effacer').

2.1.86. strajă, în sintagma: strajă-înainte 'avanpost', în BB: „Noaptea strajă-înainte iaste Domnului” (Ex., 12, 41; în ms. 45: „Straje-înnaintea Domnului”), după gr. νυκτός προφυλακή ἐστι τῷ κυρίῳ [(ῆ) προφυλακή, -ῆς 'avant-poste'; (δ) φύλαξ, -ακος 'gardien'].

2.1.87. strălucit, -ă, în sintagma: haină strălucită 'hiton, haină pe dedesupt la preoșii evrei' (în latinește: linea stricla), în BB: „Cel-prejur-pieptu, și cea-preste-umăr..., și haină strălucită” (Ex., 28, 4; în ms. 45, la fel; în ms. 4389: „Haină strălucitoare”), după gr. χιτῶνα κοσμητῶν [(δ) χιτῶν, -ῶνος 'hiton, o haină fără minci, care se poartă direct pe corp'; 'Leibrock', 'Hemd'; cuvînt de origine semită (feniciană); adj. κοσμητῶς, -ῆς, -όν 'garni d'une rosette, d'une frange'; în Ex., 28, 35: οἱ κόσμοι τῶν χιτῶνων ἐκ βύσσου, fragment tradus în BB: „Strinsorile hainelor de mătase” (ibid.); (ῆ) κόσμυι 'Name eines Mantels, der von Hirten und Landleute gebraucht wurde'; cuvînt fără etimologie în limba greacă, vezi H. Frisk, GEW, I, p. 930–1]. Traducerea în românește prin cuvîntul strălucit a gr. κοσμητῶν este de neînțeles.

2.1.88. a strica, în expr. cu stricare te vei strica, în BB (Ex., 18, 18). În ms. 45: „Cu stricăciune te vei strica”; în ms. 4389: „Cu răsipă vei răsiți și pre tine”. După gr. φθορὰ καταφθορήσῃ [(ῆ) φθορά, -ᾶς 'corruption', 'destruction', 'ruine'; vb. φθείρω, -ομαι, aor. φθέραι, φθέρσαι, viit. φθέρω, -ομαι, perf. pas. φθάρμαι 'zugrunde richten', 'vernichten', 'verderben', 'zerstören', 'verwüstet werden', vezi H. Frisk, GEW, II, p. 1013].

2.1.89. supunere 'pedestal', 'suport', în BB: „Și cleștele lui și supunerile lui de aur carat vei face” (Ex., 25, 38; la fel în ms. 45; în ms. 4389: „Cèle de desupt ale lui”), după gr. τὰ ὑποθέματα [(τδ) ὑπόθεμα, -ατος 'pedestal'].

2.1.90. a surpa, în expr. cu surpare să surpi, în BB: „Ce cu surpare să surpi capiștile lor” (Ex., 23, 24; la fel în ms. 45, dar aici în loc de capiștile, se folosește cuvîntul cuploare), după gr. ἀλλὰ καθαρῶς καθελεῖς τοὺς βωμοὺς αὐτῶν (vb. καθαιρέω, -ῶ 'renverser', 'détruire').

2.1.91. sută, în sintagma: mai-mari-presle-sulă 'șef peste o sută de oameni', în BB (Ex., 18, 21; la fel și în ms. 45), după gr. ἑκατόνταρχος [ἑκατόν=100+ (δ) ἀρχός, -οῦ 'șef'].

2.1.92. șapte 'săptămînă', în ms. 45: „Și praznic a șapteleor im vei face” (Ex., 34, 22; în ms. 4389: „Și sârbătoarea a șapteor să faci”; în BB: „Praznic săptămînilor”), după gr. ἑορτὴν ἑβδομάδων ποιεῖς μοι [(ῆ) ἑβδομάς, -ᾶδος 'semaine', dar și 'nombre sept'; (ῆ) ἑορτή, -ῆς 'fête, jour de fête'].

2.1.93. a șterge, în expr. cu ștergere voi șterge, în ms. 45 (Ex., 17, 14), după gr. ἀλοιφή ἐξ ἀλείψω [vb. ἐξ ἀλείψω 'effacer'; (ῆ) ἐξάλειψις, -εως 'action d'effacer'].

2.1.94. tocmire, în sintagma: tāmīia locmirii 'aranjarea, combinarea (tāmīiei)', în BB (Ex., 39, 37; în ms. 45: „Tāmīia a locmirii”, ibid.). Și: „Tocmirea tāmīiei”, în BB (Ex., 35, 26; 37, 33; la fel în ms. 45). După gr. τὸ θιμάμα τῆς συνθέσεως [(ῆ) σύνθεσις, -εως 'arrangement, combinaison'; vb. συνθετίζω, viit. -ίσω 'arranger'].

2.1.95. umăr, în sintagme ca : cel-preste-umăr ; odăj-dia-cea-de-preste-umere ; preste-umere etc. 'efod, haină profească la evrei', după gr. (ή) ἐπωμίς, -ίδος 'vêtement porté sur les épaules' ; (τὸ) ἐπωμίδιον, -ου 'sorte de mantelet' ; (ὁ) ἑμός, -ου 'épaule', în BB : „La cea-preste-umăr și la cea-pînă-la-picioare-haină” (Ex., 35, 8), după gr. εἰς τῇν ἐπωμίδα καὶ τὸν ποδῆρην. Vezi mai sus, IV.2.1.61. picior. În latinește : „Superhumeralis”. Denumirea cunoaște în BB un număr de aproximativ 20 de ocurențe. Ea este prezentă și în cele două manuscrise : 45 și 4389.

2.1.96. ureche, în expr. a grăi (cuiva) în urechi 'a vorbi pe ascuns, în taină, în secret', în BB : „Grăiște dară pre ascunsu în urechile norodului” (Ex., 11, 2), după gr. ἀλλήσων οὖν κρυφῇ εἰς τὰ ῥῶτα τοῦ λαοῦ [vb. λαλέω, -ῶ 'bavarder' ; κρυφῇ 'en secret' ; (τὸ) οὖς, ὤς, gen. ῥῶτός, pl. ῥῶτα 'ureche']. Și expr. : a da cuiva în urechi 'a spune', 'a comunica', din BB : „Dă în urechile lui Iisus” (Ex., 17, 14) ; la fel în ms. 45, dar aici numele propriu este Iesus ; în ms. 4389 : „Și o dă urechilor lui Iesus”. Expresia este calchiată după gr. καὶ δὲ εἰς τὰ ῥῶτα Ἰησοῦ.

2.1.97. a vărsa 'despre metale) a turna', în BB : „Și vărsă ei patru verigi de aur” (Ex., 37, 13), după gr. καὶ ἐχώνουσεν αὐτῇ τέσσαρας δακτυλίους χρυσοῦς [vb. χώνεω 'fondre au creuset' ; (ή) χώνη, -ης 'creuset']. Și în : „Aur vărsat” 'aur turnat', în BB (Ex., 25, 17) ; „Vișel vărsat” (Ex., 32, 4) „Dumnezei vărsași” (Ex., 34, 17). Sensul 'a turna' ('turnat') referitor la metale al verbului a vărsa (vărsat) este prezent și în cele două manuscrise, cartea Ieșirea : ms. 45 și ms. 4389.

2.1.98. verde 1. 'culoare violetă sau albastră', 2. 'stofă de această culoare', după gr. ὑακίνθος, m.f. 'iachint' (o plantă), 'denumire a unei stofe sau a unei culori (albastre), precum și a unei pietre prețioase' ; adj. ὑακίνθινος 'de culoarea iachintului' (vezi H. Frisk, GEW, II, p. 952-3). Cuvîntul verde se întâlnește în ms. 45, cartea Ieșirea, într-un număr de aproximativ 30 de ocurențe, redînd fie subst. gr. ὑακίνθος 'o stofă de culoarea iachintului', fie adj. ὑακίνθινος. Pentru cazul din urmă, citeva exemple : „Chiotori verzi” (Ex., 26, 4), față de gr. ἀγνύλας ὑακίνθινας ; „Piet' verzi” (Ex., 26, 14), față de gr. δέρμασσι ὑακίνθιναις ; „Haine verzi” (27, 19), față de gr. ἱμάτια ὑακίνθιναι. Diortositorii bucureșteni ai BB au înlocuit sistematic adj. verde, subst. verdele, prin vîndă, vîndătul, în timp ce în ms. 4389 a fost preluată soluția din ms. 45. În latinește : „Hyacinthus” ; în germană : „Blauer Purpur” ; în slavonește : от синиѣ, cf. vsl., vrus. sinī 'blau'. În B 1975 : violet (mălase, lînă violetă).

2.1.99. vîndă, vezi paragraful precedent.

2.1.100. vreme, în expr. trei vremi ale anului 'de trei ori pe an', în BB : „Trei vremi ale anului prăznuifi mie” (Ex., 23, 14 ; și în 23, 17 ; 39, 23, 24 ; la fel în ms. 45). În ms. 4389 : „De trei ori preste an” (Ex., 23, 14) ; „De 3 ori în an” (Ex., 39, 24). Dar, după modelul oferit de ms. 45, și : „În trei vremi ale anului (Ex., 23, 17 ; 39, 23). Modelul este gr. τρεῖς καιροὺς τοῦ ἐνιαυτοῦ [(ὁ) καιρός, -οῦ 'occasion', 'circonstance', 'temps présent' ; (ὁ) ἐνιαυτός, -οῦ 'année'].

2.1.101. zăbavnie, vezi mai sus, IV.2.1.35, încel.

2.1.102. a zdrobi, în expr. zdrobind să zdrobești, în BB (Ex., 23, 24 ; la fel și în ms. 45 și în ms. 4389), după gr. συντρίβων συντρίβεις [vb. συντρίβω 'broyer'].

2.1.103. zee, în sintagma : mai-mare-pesto-zee 'șef peste 10 oameni', în BB (Ex., 18, 21 ; la fel în ms. 45 ; în ms. 4389 : vîltas), după gr. δεκάδάρχους [(ὁ) δεκάδάρχος -ου, 'décurion, décemvir'].

2.1.104. zi, în sintagme ca : 1. den zile în zile 'la vremea hotărîită', în BB (Ex., 13, 10 ; în ms. 45 : „Den zile în zi” ; în ms. 4389 : „De zi pînă zi”), după gr.

ἀφ' ἡμερῶν εἰς ἡμέρας [(ἡ) ἡμέρα, -ας 'journée' ; 'temps' : 'age']. În latinește : „A diebus in dies” ; în germană ; „Zu ihrer Zeit”. 2. a zilei pre zi, 'cît trebuie pentru o zi', în BB : „Eu voiu ploua voao plini den ceriu și va ieși norodul și vor strînge al zilei pre zi” (Ex., 16, 4 ; în ms. 45 : „Dzilei pre dzi” ; în ms. 4389 : „În toate zilele”), după gr. συλλέξουσι τὸ τῆς ἡμέρας εἰς ἡμέραν [vb. συλλέγω 'rasssembler'].

2.2.0. Cuvinte cu sens diferit de cel actual ; cuvinte (cu sensuri) atestate pentru prima dată

Este foarte probabil că multe din sensurile diferite de cele actuale ale cuvintelor care urmează au rezultat prin fenomenul denumit calc lingvistic, în cazul de față, semantic. Alteori, includerea în lista de mai jos a fost motivată de un anumit sens arhaic al termenului sau chiar de faptul că respectivul cuvînt cunoaște prima lui atestare în unul din cele trei texte studiate.

2.2.1. acoperemînt 'prepuț', în BB : „Au tăiat marginile acoperemîntului trupului fiului ei” (Ex., 9, 25 ; în ms. 45, la fel ; în ms. 4389 : „Trupul cel de margine”). Vezi ST.L. FAC., p. 96 ; IV.2.3.1. Sensul fundamental al cuvîntului acoperemînt, anume acela de 'Dach', 'toit', cunoaște în BB, Ieșirea, un număr de 28 de ocurențe.

2.2.2. amorîit 'amufit, fără glas', în BB : „Iată, eu amorîit la glas sint” (Ex., 6, 30 ; la fel în ms. 45 ; în ms. 4389 : „Am grai grozav”).

2.2.3. a apleca 'a alăpta, a da să sugă unui copil', în BB : „Păzește-m copilașul acesta și mi-l apleacă” (Ex., 2, 9). În ms. 45 : „Să să cheme fie fămēie mană de la jidovi și-fi va apleca copilul fie” (Ex., 2, 7 ; și în : 2, 9, vezi mai sus citatul din BB). În ms. 4389 : „Să-ți chiami o doică den muierele ovrēice să-l aplece” (Ex., 2, 7) ; „Și luo muierea copilul și-l aplecă” (Ex., 2, 9). Cf. ST.L. FAC., p. 96 ; IV.2.3.9.

2.2.4. arătură 'farină', ogor, loc cultivat', în ms. 4389, Ex., într-un număr de 9 ocurențe. În BB și în ms. 45, Ex., este folosit termenul farind.

2.2.5. asemănare 'efigie, imagine, portret, figură, chip', în BB : „Să nu faci fie chip cioplit, nice la toală asdă-narea den cile sint în ceriu sus și den cile sint pre pămînt jos și cile-s în apă supt pămînt” (Ex., 20, 4 ; în ms. 54 : sāmānare ; în ms. 4389 : asāmānare). Este foarte posibil să avem a face cu un calc semantic după gr. (τὸ) ὁμοίωμα, -ατος 'ressemblance' 'image', din versiunea în limba greacă a cărții Ieșirea.

2.2.6. a birui 'a stăpîni', 'a domina' (este păstrat sensul etimologic : magh. bir înseamnă 'Macht über etwas haben'), în ms. 4389 : „Că eu sint care biruiesc, tot pămîntul” (Ex., 8, 22). Vezi Lajos Tamás, EWUR p. 120. În BB și în ms. 45, este folosit verbul a domni 'a stăpîni' : „Că eu sint Domnul domnind tot pămîntul” (Ex., 8, 22). Este neîndoieinică influența modelului grecesc asupra traducătorului ms. 45, text din care construcția „Domnul domnindu” a fost transferată în BB : ὅτι ἐγὼ εἰμι κύριος κυριεύων πᾶσης τῆς γῆς [gr. (ὁ) κύριος, -ου 'maître' ; vb. κυριάζω, viit. -άσω, κυρεύω 'être maître'].

2.2.7. buciūm 'trunchi de arbor' ; '(Baum-)stamm', 'Stock', în ms. 45 : „Și acolo....70 de buciūm de finic” (Ex., 15, 27). În BB : „Pomi de finic” ; în ms. 4389 : „Stilpări de finic”. În gr. : στελέχει φοινίκων [(τὸ) στέλεχος, -ους 'tronc', 'bûche'].

2.2.8. cărămizie 'meșteșugul sau lucrul cărămidarului', în BB : „Și locmeala cărămiziei care ei fac vor face” (Ex., 5, 8 ; și în 5, 18, aici cu accentul schimbat : cărămizii). În ms. 45 : „Și locmala cărămizii...” (Ex., 5, 8 ; la fel și în 5, 18). În ms. 4389 : „Și locmeala rindului cărămizii de zid care fac” (Ex., 5, 8).



2.2.9. căsuță 'cameră (de dormit)', în ms. 4389: „Vor intra broaștele în casele tale și în căsuța ta și pre așternutul tău” (Ex., 8, 3). În BB: „În cămările așternuturilor tale” tot astfel și în ms. 45. Modelul din BB și din ms. 45 este grecesc: εἰς τὰ ταμεῖα τῶν κοιτῶνων σου [(τὸ) ταμεῖον 'depot de provision', 'chambre'; (ὁ) κοιτῶν, -ῶνος 'chambre à coucher'; (ἡ) κοιτῆ, -ης 'lit', 'coucher']. Cuvîntul *căsuță*, un derivat diminutiv de la pl. *căși* (=case), are echivalent în versiunea slavonă pe vbg. *klěti*: вѣ κλѣти оуарѣ мѣстѣхъ (vbg. *klěti* 'ταμεῖον, οἰκημα (=habitation); vbg., vrus. *odru* 'pat'. Cuvîntul *căsuță*, cu sensul consemnat în ms. 4389, se întinește și în *Îndreptarea legii* (1652), precum și în scrierile lui Dosoftei (vezi DA, sub *casă*).

2.2.9. bis. *căutare* 'ogîndă' (<vb. a căuta 'a privi'), în ms. 4389: „Făcu și lighin de aramă și fundul lui de aramă căutările celor ce postia carei se postiră la porțile cortului mărturici” (Ex., 33, 8). Pe margine, de aceeași mină, este adăugat sinonimul *ogînzile*, care-i folosit și în BB și în ms. 45 (*ibid.*), traducînd gr. (τὸ) κατῶπτρον, -ου 'miroir'. Substantivul *căutare*, cu sensul menționat, lipsește în DA și în Tiktin<sup>3</sup>. Sensul 'ogîndă' poate fi datat cea 1665–1680, cînd a fost scris ms. 4389.

2.2.10. a cerea 'a căuta', în ms. 4389: „Au murit toți cei ce cerea sufletul tău” (Ex., 4, 19; și în: 9, 24; 37, 7).

2.2.11. cîrlan 'berbec', în ms. 4389, Ex., într-un număr de 13 ocurențe; și în expr.: „Cîrlan de berbec” 'id.' (Ex., 29, 1, 15, 38).

2.2.12. a (se) clăti 'a (se) mișca', în ms. 4389: „Pîrghiile să nu se mai clătească” (Ex., 25, 14). În BB: „Drugii neclăliți” (Ex., 25, 15); în ms. 45: „Pîrîngele neclătile” (Ex., 25, 15).

2.2.13. covăseală 'maia, aluăfel, plămădeala', în ms. 4389: „Vor intra broaștele...în covăselele tale și în cuploarele tale” (Ex., 8, 3; pe margine este adăugat, de aceeași mină, sinonimul *aluaturile*).

2.2.14. cumpîlire 'grozăvie', în ms. 4389: „Cufundară-se ca plumbul în cumpîlire apei” (Ex., 15, 10).

2.2.15. cuptor 'altar, vatră de jertfă prin ardere, la păgini (neevrei), în antichitate', 'jertfelnic', în ms. 45: „Cuploarele lor să le sfărîmați” (Ex., 34, 13); „Cu surpare să surpi cuploarele lor” (Ex., 23, 24). În BB: *capîșle*; în ms. 4389: altar și *curățire*.

2.2.16. curățire 'altar, vatră de jertfă prin ardere, la păgini (neevrei), în antichitate', în ms. 4389: „Ce sfărîmați curățirile lor” (Ex., 23, 24).

2.2.17. danț 'joc', în ms. 45: „Cu timpene și cu danțuri” (Ex., 15, 20); în ms. 4389: „Cu timpene și cu danțuri” (*ibid.*). În BB: „Cu timpene și cu hore” (*ibid.*); *horă* are aici sensul generic de 'joc'.

2.2.18. dat 'ofrandă, jertfă închinată divinității', în ms. 4389: „Și cînd vor da dat Domnului den feciorii lui Israil” (Ex., 31, 16); „Datul Domnului” (Ex., 30, 13).

2.2.19. desîș 'crîng sfînt, dumbravă consacrată unei divinități păgine', în BB: „Desîșurile lor să le tăiați” (Ex., 39, 13; în ms. 45: *desîșurile*; în ms. 4389: *sădirile*, vezi mai sus IV.2.1.79. Cuvîntul *desîș* (<des) 'pădure tînără și deasă' traduce gr. (τὸ) ἄλσος, -εος, -ους 'bois sacré', '(heiliger) Hain', 'geweihte Stätte'. În latinește: „Lucusque succide” (lucus, -i, 'crîng sfînt, dumbravă consacrată unei divinități).

2.2.20. dichis, folosit la pl., *dichise* 'unelte, obiecte, lucruri, vase', în BB: „Și toate dechisele ce sînt la lucrurile cortului mărturiei” (Ex., 39, 41; în ms. 45: *ciniile*). Termenul apare și în ms. 4389: „Dichisul cu care vei ciopli piatra” (Ex., 20, 25; explicația este adăugată pe margine, de aceeași mină, pentru termenul *săcurea*, din text); „Dichisele curții” (Ex., 27, 19); „Dichisele lui” (Ex., 31, 8).

2.2.21. grec, în sintagma: *la greci* 'în versiunea grecească a Bibliei', în ms. 4389 (Ex., 15, 20–22); vezi mai sus, IV.1.4.52, slovean; IV.2.25, latin.

2.2.22. a îndărătnei 'a întoarce, a trimite înapoi', în BB: „Pentru că ce Moisi...îndărătnește norodul de la lucru?” (Ex., 5, 4; în ms. 45: „Îndrăpnești!"; în ms. 4389: „Întorc”. Vezi mai sus, IV.1.1.14.

2.2.22. bis. a îndeși 'a îngrămădi (obiecte), a înghe-sui' (<deși, pl. de la *des*), în ms. 4389: „Și tot îndeșiia părțile de argint și de aramă” (Ex., 35, 24).

2.2.23. a se îndura 'a deveni dur, aspru', în BB: „Și nu se îndură de el fala lui farao” (Ex., 2, 6; la fel în ms. 45 și în ms. 4389). Trecerea spre sensul opus, anume 'a avea milă, îndurare, clemență' se petrece în acest timp, după cum se poate vedea din compararea următorului text din BB și din cele două manuscrise: „Și nu mă voi îndura de care nu mă voi îndura”, în BB (Ex., 33, 19); aici sensul este 'a deveni dur', de aceea, pentru că în original era sensul opus, anume 'a deveni clement', verbul este precedat de *nu*. În ms. 45, negația lipsește: „Și mă voi îndura pre carele mă voi îndura” (*ibid.*); la fel și în ms. 4389: „Voiu îndura pre care mă voiu îndura” (*ibid.*). În ultimele exemple, sensul verbului *a se îndura* este cel actual: 'a avea milă de cineva'. Pentru comparare, în latinește: „Et clemens ero in quem mihi placuerit”; în germană: „Und wessen ich mich erbarne, dessen erbarne ich mich”. Vezi și ST.L. FAC., p. 98; IV.2.3.66.

2.2.24. înfrîmsare 'podoabă, obiect de podoabă', în ms. 45: „Acum dară luați-vă...înfrîmsările” (Ex., 33, 5; în BB și în ms. 4389: „Podoabele”). Substantivul provine de la un verb a înfrîmsa, -are. Echivalentul în grecește este subst. (ὁ) κόσμος, -ου 'ornement'.

2.2.25. latin, în sintagma: *la latini* 'în versiunea latinească a Bibliei', în ms. 4389 (Ex., 15, 20–22).

2.2.26. luciū 'mare', în ms. 45: „Cu luciul acoperi pre ei” (Ex., 15, 5; la fel în ms. 4389). În BB: „Cumarea”.

2.2.27. lumină 'candelă', în BB: „Și undelemnu la lumină” (Ex., 25, 6; și în: 27, 20, 20; 30, 7, 8; 35, 13, 15; 37, 26; 39, 36, 36, 36; la fel în ms. 45). În ms. 4389: „Undelemn la lumină” (Ex., 35, 14). Pe marginea ultimului verset menționat, este adăugat, de aceeași mină, sinonimul *candle*. Acest cuvînt, cu forma *candilă*, este notat pe margine, de aceeași mină, și în Ex., 27, 20.

2.2.28. mărturie 'martor', în BB: „Să nu pristănești cu cel strîmbu, ca să fii mărturie strîmbă” (Ex., 23, 1; tot astfel și în ms. 45 și în ms. 4389).

2.2.29. a mijloci 'a împărți', în ms. 4389: „Mijlocind anul în trei vremi, să se arate toată partea la cea bărbălescă înaintea Domnului” (Ex., 39, 23). Sensul sintagmei *Mijlocind anul în trei vremi* este 'de trei ori pe an'; vezi mai sus, IV.2.1.100, *vreme*.

2.2.30. mohorit 'stofă de mătase' de culoare purpurie; și *mohoritul*. Cuvînt atestat de zeci de ori în cele trei texte studiate, derivat de la vb. a *mohori* (<*mohor*) 'purpurrot, dunkelrot färben' (vezi Lajos Tamás, EWUR, p. 549–550). Atestările din BB, Ex., pot fi văzute în *Indicele de cuvinte*.

2.2.31. a moștina 'a moșteni', în ms. 4389: „Vei moștina pămîntul” (Ex., 23, 30); „Să moștineze” (Ex., 32, 13).

2.2.32. moștinare 'moștenire', în ms. 4389: „Întru moștinare” (Ex., 6, 8).

2.2.33. moștnenire 'moștenire', în ms. 45: „Răsădește-i pre ei în muntele moștnenirei tale” (Ex., 15, 17).

2.2.34. muiere, cu diferite forme gramaticale, cunoaște în ms. 4389, cartea *Iesirea*, un număr de 43 de ocurențe. În acest text, nu se folosește niciodată sinonimul *fămîie*, pe care-l întîlnim de 20 de ori în ms. 43, Ex., și de 18 ori în BB, Ex. În ultimele două texte, *muiere* este și el prezent: în 15 ocurențe în ms. 45, Ex., și în 19 ocurențe în BB, Ex. Asistăm, așadar,

la lupta dintre cele două sinonime, care, la nivelul limbii literare, se va încheia cu victoria termenului *femeie* (consemnăm faptul că silaba inițială este în textele studiate întotdeauna *fă-*).

2.2.35. neclătit 'nemișcat', vezi mai sus IV.2.2.12., a (se) clădi.

2.2.36. noaten 'miel de un an', în ms. 4389: „Den noateni și den vătui” (Ex., 12, 5).

2.2.37. pămînt 'fară', 'Land', în toate cele trei texte, de ex.: „Pămîntul Filistiim”, 'Țara Palestina', în ms. 45 (Ex., 12, 5); „Pămîntul Eghiptului” 'Țara Egipt', în foarte multe ocurențe.

2.2.38. a părăsi 'a înceta o acțiune, a se opri, a termina', în ms. 4389: „Deaca părăsi de-a grăi” (Ex., 34, 33); „De-acii părăsire oamenii de-a mai aduce” (Ex., 36, 6). Vezi ST.L. FAC., p. 100; IV.2.3.111.

2.2.39. părăș 'țărș', în ms. 4389: „Părășii curșii” (Ex., 38, 8; și în: 39, 33, 41). În BB: „Țărș”; în ms. 45: „Pociumb”.

2.2.39. bis. pestriț '(țesătură) cu alesături' (vezi *impiestreală*), în ms. 4389: „Cusături pestrițe” (Ex., 27, 16).

2.2.40. a (se) petrece 'a trece prin, a străbate, a străpunge', în BB: „Să se petreacă de o parte pînă de cea parte” (Ex., 26, 28; și în: 36, 29, 30).

2.2.40. bis. pildă 'imagie, figură, schiță, desen', în BB: „Pilda cortului și pilda tuturor veselor lui” (Ex., 25, 9; la fel în ms. 54; în ms. 4389: „Chipul”; în ms. 45: „Pilda mirceamilor”, cuvinte adăugate pe margine, de aceeași mină, cu cerneală roșie, pentru a denumi, sintetic, dimensiunile și aspectul jertfelnicului de tămie', despre care e vorba în text (Ex., 30, 1); „Pilda a sfințenilor”, în ms. 45 (Ex., 29, 1; cuvinte scrise pe margine, de aceeași mină, cu cerneală roșie); „Pilda veșmintelor popilor”, în ms. 45 (Ex., 28, 1; cuvinte adăugate pe margine, de aceeași mină, cu cerneală roșie).

2.2.41. a pipii 'a pipăi'; 'a se ridica (despre rouă)', a înceta de' (sensul ultim este neclar), în ms. 4389: „Iar dimineața pipiind roașa împreju[r]u la toată tabăra” (Ex., 16, 13). În BB: „Dimineața se făcu potolindu-se roua”; în ms. 45: „Se făce potolindu-să roaș pregiur tabără”. Sensul din BB și în ms. 45 corespunde versiunii grecești: τὸ πρῶτ' δὲ ἐγένετο καταπαυμένης τῆς δρόσου κύκλω τῆς παρεμβολῆς [vb. καταπαύω 'faire cesser'; (ἡ) καταπαύσις, -εως 'action de faire cesser'; (ἡ) δρόσος, -ου 'rosée'; (ἡ) παρεμβολή, -ῆς campement]. În versiunile latinească și germană însă, echivalentul cuvîntului discutat este fie *jaceo*, fie *liegen*, ambele cu sensul 'a zăcea': „Mane quoque ros jacuit per circuitum castrorum” și „Am Morgen lag Tau rings um das Lager”. În B 1975, se continuă soluția din BB (și din versiunea grecească): „Dimineața, după ce s-a luat roua dimprejurul taberii”. Vb. a pipii (= a pipăi) din ms. 4389 reprezintă transpunerea servilă a cuvîntului slavon оцѣлиши, din vbg. osezali 'ψηλαφάζω', -ῶ, 'toucher', 'palper'; 'tâtonner'; cf. rus. ošlazati 'befühlen', 'betasten', 'empfinden' (vezi M. Vasmer, REW, II, p. 289).

2.2.42. a pleca 'a îndoi', în ms. 4389: „A șasea zăveasă o vei pleca în ușa cortului” (Ex., 26, 9). În BB: „Vei îndoi”; în ms. 45: „Vei dupeca”. Vezi mai sus, IV.1.1.6.

2.2.43. pociumb 'țărș', în ms. 45: „Pociumbii curșii” (Ex., 27, 19; și în: 35, 10; 38, 20, 32; 39, 33, 41). În BB: „Țărș”; în ms. 4389: „Părăș”.

2.2.44. poneiș 'potrivnic', 'adversar', 'dușman', în ms. 45: „Și voi înponcișa poncișilor tăi” (Ex., 23, 22).

2.2.45. postavă 'adăpătoare', în ms. 4389: „Scoaseră apă pînă umplură postlava ca să adape oile” (Ex., 2, 16). În BB: „Jghiaburile”; în ms. 45: „Covășile”.

Vezi ST.L. FAC., p. 100; IV.2.3.116. Primă atestare 1665–1680.

2.2.46. potcoavă, probabil 'diademă', 'cunună', în sintagma din BB: „Polcoava-sfințenii” (Ex., 29, 6) și din ms. 4389: „Polcoava sfințirei (ibid.)”. În ms. 45: „Polcoava sfințeniei”. În versiunea grecească: τὸ πέταλον τὸ ἀγίασμα [(τὸ πέταλον, -ου 'pétale, feuille d'arbre'; feuille de métal], după care, în cea latinească: „Laminam sanctam”. În germană: „Den heiligen Kronreif”; în PO: „Cunună sfințită”; B 1975: „Diadema sfințeniei”; slavonește: доскъ оскѣпачиѣ (rus. doskâ 'scîndură'). Cuvîntul *polcoavă*, cu același sens, mai apare și în sintagma „Polcoavă de aur”, din BB: „Și au făcut polcoava cea de aur osibire sfințului, de aur curat” (Ex., 29, 29; la fel în ms. 45). În ms. 4389: „Și să faci polcoavă de aur curat și să faci într-însa chipul peceții sfințirei Domnului” (Ex., 28, 36; pe margine, de aceeași mină, este adăugat cuvîntul *scîndurea*, ca sinonim al lui *polcoavă*, din text; adaosul s-a făcut sub influența textului slavonește, unde există termenul доскъ). În latinește: „Laminam de auro purissimo”; în germană „Stirnblat”; în PO: „Peteală den curat aur”; în B 1975: „Tăbliță sfințită, de aur curat”; în SCHARBERT, Exodus, p. 112: „Das heilige Diadem”.

2.2.46. bis. a (se) săruta 'a se împăca'; 'a se întreba de sănătate'; în BB: „Se închină lui și sărută pe el și să sărutară între dinșii” (Ex., 18, 7; la fel în ms. 45; în ms. 4389: „Se întrebă unu pe altu de sănătate”).

2.2.47. scoarță, în sintagma: *scoarță-dulce* 'scoarță-dulce', 'Zimt', în ms. 45 (Ex., 30, 23). În BB și în ms. 4389: „Scoarță-dulce”.

2.2.48. a slei 'a turna (metal)', în ms. 4389: „Se-au sleit acest vișel” (Ex., 32, 24).

2.2.49. a soli 'a îndeplini funcția de sol', în ms. 4389: „Fii tu acestor oameni să le solesți cele ce stît cătră Dumnezeu” (Ex., 18, 19).

2.2.50. stricăciune 'lepră', în BB: „Să făcu mîna lui plină de bucele stricăciunii ca zăpada” (Ex., 4, 6). În ms. 45: „Bucele stricăciunii ca omătul” (ibid.); în ms. 4389: „Mîna...plină de stricăciune și albă ca zăpada”; pe margine: „Se făcu mîna lui stricală” 'leproasă' (Ex., 4, 6). Pentru acest cuvînt, cf. și O. Densușianu, ILR, II, p. 306.

2.2.51. stricat 'lepros', vezi cuvîntul precedent.

2.2.52. strînsură 'adunare', 'tabără', în ms. 4389: „Toată strînsura feciorilor lui Israel” (Ex., 16, 9; și în: 16, 3, 13, 22; 17, 1; 35, 4).

2.2.53. șurub, cuvînt adăugat pe margine, de aceeași mină, în ms. 45: „Șuruburile” (Ex., 25, 31, 34); șurub (Ex., 25, 33). Aceste atestări modifică data primei atestări din Tikin<sup>2</sup>: în loc de 1683, Dosoftei, 1665–1680.

2.2.54. temeiu 'temelie', 'bază', în ms. 4389: „Temeiurile să fie de aramă” (Ex., 27, 18, și în versetul 10; și temelie, în: 27, 10, 16, 17). În BB: „Cuiuburile”; în ms. 45: „Fundurile”. În ms. 4389 apare și temelie, într-un număr de 7 ocurențe, cu sensul 'bază’.

2.2.55. teslărie 'dulgherie', în BB: „Și lucrurile teslăriei lîmnelor să lucrêze” (Ex., 31, 5; la fel în ms. 45). Prima atestare din Tikin<sup>2</sup> (1688) se modifică: 1665–1680, în ms. 45.

2.2.56. tivitură 'găitan', în ms. 4389 (Ex., 28, 31); cuvîntul este adăugat pe margine, de aceeași mină, pentru *bală*, pl. *bêle*, din text; în același loc, este menționat și sinonimul *găitan*. Vezi mai sus, IV.1.9.5.

2.2.56. bis. trăgător 'animal de povară', 'măgar', în BB și în ms. 45: „Și luînd Moisei fămîia și copiii îi sui pe trăgători și se întoarse la Eghipt” (Ex., 4, 20; în ms. 4389: „Măgari”).

2.2.57. treabă, în expr. *de treabă* 'necesar', în ms. 4389: „Vasele cele de treabă” (Ex., 25, 29).

2.2.58. *trup*, în sintagma : *trupul-cel-de-margine* 'prepuț', în ms. 4 389 (Ex., 9, 25); și (2.) 'penis', în BB : „*Au tăiat marginile acoperemintului trupului fiului ei*” (ibid.); la fel în ms. 45.

2.2.59. *turnători* (pl.) 'vase de turnat, cu minier', 'recipient', în BB : „*Blidele, căștile...căușile și turnătorile întru care vei turna cu ele*” (Ex., 25, 29; la fel în ms. 45; în ms. 4 389 : „*Păharăle în care vei turna*”). În grecește : *χάθος* 'Schopfgefäß'; 'Hohlmaß'; în latinește : „*Cyathus*”; în germană : „*Becher*”.

2.2.60. *a uncropi* 'a fierbe' (<*uncrop*), în ms. 45 : „*Vei uncropi*” (Ex., 29, 21; cuvântul este alăungat pe margine, de aceeași mină, cu cerneală roșie, ca sinonim al lui *fierbe*, din text). În Tiklin<sup>2</sup>, prima atestare a vb. *a încropi* este din 1840; ea se modifică : 1665—1680, în ms. 45.

2.2.61. *undiță* 'furculiță', în BB : „*Undeșele de carne*” (Ex., 8, 3; la fel în ms. 45). În ms. 4 389 : „*Undișele lui cele de carne*”. În latinește : „*Fuscinulas*”; în germană : „*Gabeln*”.

2.2.62. *unelte* 'diferite obiecte', 'bunuri mobile', în BB : „*Afară den unelle*” (Ex., 12, 37). În ms. 45 : „*Afară den marfă*”. În ms. 4 389 : „*Fără de copii*”. Cuvântul mai apare în BB, *Ieșirea*, în : 22, 7 (în ms. 45 : „*Haine*”; în ms. 4 389 : „*Scule*”); în 22, 8 (în ms. 45 : „*Marfă*”); în 27, 19 (în ms. 45 : „*Ciniile*”; în ms. 4 389 : „*Dichtsele*”).

2.2.63. *vătui* 'ied', în ms. 4 389 (Ex., 12, 6).

#### Addenda

2.2.64. *împistreală* (<*a împistri* < vsl. *pīstriti*) 'alesătură', procedeu de ornamentare a țesăturilor prin îmbinarea după un anumit model a firelor de urzeală și bățatură; 'motiv decorativ colorat într-o țesătură', în BB : *împistrelle* (Ex., 39, 7); în ms. 45 : *înpistreală* (ibid.).

2.2.65. *împistrire* 'alesătură' (vezi cuvântul precent), în ms. 45 : *împistrirei* (Ex., 35, 33).

2.2.66. *împistrit*, -ă 'țesătură' cu alesături, cu motive florale etc., în BB : *împistrit* (Ex., 28, 6, 15; 36, 35, 35); *împistrite* (Ex., 38, 23); *împestrit* (Ex., 35, 33); în ms. 45 : (substantivat) *înpistritul* (eroitorului) (Ex., 27, 16); *înpistrite* (Ex., 36, 33; 38, 23); în ms. 4 389 : *împistrit* (Ex., 26, 36).

2.2.67. *împistritor* 'meșter țesător care face împistrituri', în BB : „*Lucru de împestritoriu*” (Ex., 26, 36; sensul este 'profesiunea de țesător specializat în alesături sau de croitor care unește țesături de diferite culori în anumite modele'); *împistritoriu* (Ex., 38, 18); în ms. 45 : „*(Lucrul) înpistritoriului*” (Ex., 26, 36; 28, 15; 36, 35; 38, 18; 39, 29); în ms. 4 389 : „*(Lucrul) împistritoriului*” (Ex., 2, 15).

2.2.68. *împistritură* 'alesătură' (vezi mai sus, *împistreală*), în BB : „*Să facă toate lucrurile meșterului celui mare de împistritori*” (Ex., 35, 33); în ms. 4 389 : *împistritura* (Ex., 35, 35); *împistritori* (Ex., 28, 6); *împistriturile* (Ex., 36, 13).

2.2.69. O situație specială prezintă cuvântul *gure*, atestat o singură dată în BB : „*Și va fi gura lui dentr-însul la mijloc avînd gure împrejurul gurii, lucru Țesut, împletitură Țesută dentr-însul, pentru ca să nu să spinlece*” (Ex., 28, 28). Lui *gure* din BB îi corespunde *bală* în ms. 45; la fel și în ms. 4 389 : „*Avînd bête împrejurul gurii*” (Ex., 28, 32). În ultimul caz, sint adăugate pe margine, de aceeași mină, cuvintele : „*Tivitură sau găitan*”. Corespondentul din grecește este (ῥ) ὄα, -αα 'frange d'un habit'; 'Saum (des Kleides)', 'Rand' (Vezi H. Frisk, *GEW*, II, p. 1 143). În germană : „*Borte*” (= 'margine, bordură'; 'garnitură'; 'găitan'); în PO : „*Bear-tă tivită*” (*beartă* este o variantă transilvăneană, provenită din dialectul săsesc, a germ. *Borte*); în B 1975 : „*Guler Țesut ca platoșa*” (Ex., 28, 32); în latinește :

„*Ora per gyrum eius textilis*” (Ex., 28, 32; *ōra*, -ae 'margine', 'tiv'). S-ar putea ca *gure* 'tivitură, bordură, margine întărită' să fie pluralul lui *gură*, folosit în BB sub influența denumirii lat. *ora* 'margine', tiv, 'care va fi fost considerată, greșit, forma de plural a lat. *os, oris* (n.), pl. *ora* 'gură'. Subst. *gure* nu este înregistrat ca atare în dicționarele românești.

## CONCLUZII

Studiul de față, dedicat limbii literare din cele trei variante ale cărții *Ieșirea*, din BB, din ms. 45 și din ms. 4 389, confirmă, în linii generale, rezultatele din tabelul sinoptic, de la p. 103—105, din studiul lingvistic care însoțește cartea *Facerea* (din MLD, BIBLIA 1688, I). Limba literară folosită în ms. 45 este de factură nordică, moldovenească, cea din ms. 4 389 și din BB reflectă varianta sudică, muntenească, cu unele inconsecvențe în ce privește ultimul text, datorită faptului că modelul urmat provenea din aria nordică.

Dintre fenomenele lingvistice studiate, merită a fi reținute următoarele :

### I. ÎN DOMENIUL FONETIC

1. Valoarea slovei *z* în elementele de origine slavă cărturărească (vezi I.2.2.0.).

2. Fenomenul „despicării” unor vocale (vezi I.2.4.0—2.4.12.).

3. Velarizarea vocalelor *e, i*, precedate de șuierătoare *ș, j* (vezi I.3.5.0—3.5.20; I.3.6.0—3.6.8.).

4. Prezența lui *-u* în *voiu*, verb auxiliar, și absența acestui sunet în *voi*, pronume, în norma literară sudică, muntenească, și absența lui *-u* alil în cazul auxiliarului, cit și al pronumelui, în norma moldovenească a ms. 45 (vezi I.2.15.1.).

5. Ilustrarea cu exemple mai numeroase a fenomenului durificării lui *r* în *-or, -ar, -er* (vezi I.3.13.0—3.13.13.).

6. Situația grupului *-fi* (vezi I.3.8.4.—3.8.5.).

7. Tratatamentul grupului *sv-* în elementele de origine slavă (vezi I.3.14.6.—3.14.10.).

8. Fenomenul sonorizării : *sm > zm* (vezi I.3.15.0.—3.15.3.).

### II. ÎN MORFOLOGIE

1. Studiu comparativ, statistic, asupra modului de folosire a pronumelor personale *el, ea, ei, ele*; *însu (l), însă (-a), înși (i), înse (le)*; *dînsul, dînsa, dînsii, dînselle*, în cele două variante ale limbii române literare din a doua jumătate a secolului al XVII-lea, reprezentate de cele trei texte studiate (vezi II.4.1.1.—4.1.2.).

2. Realizarea tendinței spre forma unică a pronumelui relativ-interogativ *care*, la nominativ-acuzativ, singular și plural, masculin și feminin (vezi II.4.5.0.).

3. Date noi despre pronumele nehotărît *alall (u)*, întâlnit numai în ms. 45 (vezi II.4.6.1.).

4. Exemple numeroase pentru ilustrarea fenomenului iotacizării (II.6.3.0.—6.3.3.). Absența formelor cu *i, d, n, r*, cu excepția cuvintelor (*să*) *ceară*; (*să*) *piară* (vezi II.6.3.0.).

5. Formele de imperfect indicativ, conjugarea a IV-a, în *-iîă, -liîă* (vezi II.6.4.0.).

6. Formele perifrastice de imperfect al indicativului de tipul : *era pascănd* 'păștea'; *vrea merge* 'mergea' (vezi II.6.4.1.; II.6.4.2.).

7. Forma perifrastică de perfect compus : *fu fiind* 'a fost'; *fu ieșind* 'a ieșit', calchiată, ca și cele două precedente, după greacă (vezi II.6.6.0.).



8. Forma de viitor alcătuită din verbul *a fi* + verb la gerunziu (uneori cu valoare de prezumtiv): *vor fi fiindu-se*. Modelul este preluat din grecește (vezi II.6.8.1.).

9. Construcția *și* + conjunctivul prezent, persoana a III-a singular și plural, în vorbirea directă, calchiată după limba greacă, în care apare *καὶ* + imperativul (vezi II.6.9.1.).

10. Construcția, calchiată după grecește, de tipul: *văzînd văzuu*; *văzînd am văzut*; *umplînd voi umple*; *să zică zicînd* (vezi II.6.13.0.).

11. Discutarea variantelor populare și literare ale adv. *dinăuntru* (*denlăuntru*, *înlontru*, *înuntru*, *înăuntru* etc.): „norma” din ms. 45 era fixată pe forma *lontru* (*den-*, *în-*); cea din ms. 4389 și din BB, pe (*den*)-*lăuntru* etc. (vezi II.7.21.0.).

12. Scăderea simfioare a numărului ocurențelor prepozițiilor compuse, de origine grecească, *întru mijlocul* 'între'; *între mijlocul* 'id' (vezi II.8.2.0.).

13. Dispariția lui *-r-* din prepozițiile *pre*, *pren*, *pres-te* (vezi II.8.3.0.; 8.4.0.; 8.5.0.).

14. Apariția conjuncției *ori* în BB și în ms. 45, în 2 ocurențe (vezi II.9.1.0.).

15. Raportul, ilustrat statistic, dintre conjuncțiile *să* 'dacă', *de* 'id.' și *dacă* (*deaca*, *deca*) (vezi II.9.8.0.).

### III. ÎN FORMAREA CUVINTELOR

1. Prefixul *în-* apare ca *inn-* în cuvinte ca: *innainte*, *innall*, *innălța*, și ca *în-* în: *înpregiur*, *înpotrivă* (și *înpărat*), în ms. 45 (vezi III.2.2.0.).

### IV. ÎN DOMENIUL VOCABULARULUI

1. Cuvinte neînregistrate în dicționarele românești: *căpină* (IV.1.4.12.); *chidaris* (IV.1.5.8.); *gomor* (IV.1.6.2.); *gravani* (IV.1.9.7.); *gure* (IV.2.2.69.); *halvan* (IV.1.6.3.); *hin* (IV.1.6.5.); *impistreală* (IV.2.2.61.); *impistrire* (IV.2.2.62.); *impistritor* (IV.2.2.63.); *jugător* (IV.3.13.10.); *lasloviță* (IV.1.4.24.); *notos* (IV.1.5.22.); *sardiu* (IV.1.5.31.); *a sveșlenii* (I.3.14.9.); *treapl* (IV.1.1.27.).

2. Au fost propuse etimologii noi următoarelor elemente lexicale: *cuvînt* (IV.2.1.16); *gard* (IV.2.1.27.); *gonț* (IV.1.8.2.); *gravani* (IV.1.9.7.); *începătură* (IV.2.1.34.); *păpădie* (IV.1.5.26.); *șineri* (IV.1.7.6.).

3. S-a modificat prima atestare, față de TIKTIN<sup>2</sup>, în următoarele cazuri: *bezer* (IV.1.5.5.); *capac* (IV.1.9.1.); *carbunc* (IV.1.2.4.); *căulare* (IV.2.2.9. bis.); *gardină* (IV.1.8.1.); *găitan* (IV.1.9.5.); *gonț* (IV.1.8.2.); *gravani* (IV.1.9.7.); *pălărie* (IV.1.3.3.); *postavă* (IV.2.2.45.); *sponcă* (IV.1.4.57.); *șabac* (IV.1.9.13.); *șurub* (IV.2.2.53.); *teslărie* (IV.2.2.55.); *a uncropi* (IV.2.2.60.).

4. Au fost semnalate și discutate cîteva cuvinte rare: *căpină* (IV.1.4.13.); *a dupleca* (IV.1.1.6.); *tinér* (IV.1.7.6.); *a vorbi* (IV.1.4.60.).

Sensuri noi, neînregistrate în dicționare, ale unor cuvinte și sintagme, sînt semnalate în diverse locuri ale lucrării, dar mai ales în capitolul dedicat calcușilor lingvistice, care sînt, în marea majoritate, calcuși semantice.